

Οικογένεια

9

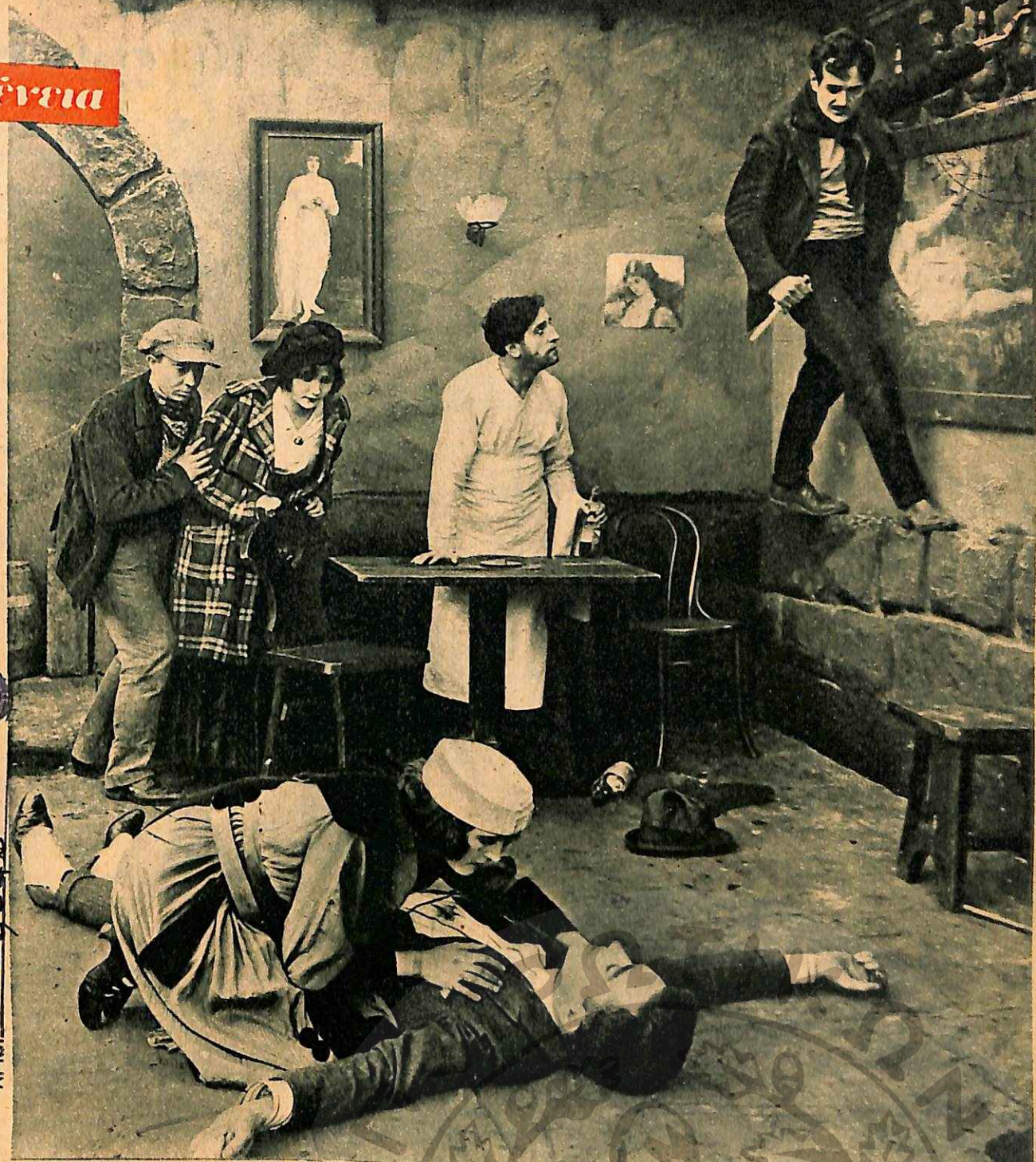
ΔΡΧ. 5.000

Τα Οικογενειακά μας

ΟΙ υποδείξεις των αναγνωστών αποτελούν πολύτιμη συμβολή στη συ.εχ. — αλλά και δύσκολη — προσπάθειά μας να βελτιώσουμε την «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ». Φροντίζουμε πάντα, μέσα στα πλαίσια του δυνατού, να συμμορφωθούμε μ' αυτές ή, τουλάχιστον, να τις δοκιμάσουμε. Και, κατά κανόνα, δε μετανοιούμε. Μας κάνει εντύπωση το γεγονός, ότι οι επιστολές που παίρνουμε περιέχουν σχεδόν πάντοτε παρατηρήσεις που επισημαίνουν με αλήθεια ευστοχία τις ατέλειές μας. Καμιά από τις αδυναμίες και τις ελλείψεις μας, δεν ξεφυγε το μάτι του αναγνωστικού κοινού. Και δε διατάζουμε να παραδεχτούμε, ότι, αν το περιοδικό μας παρουσιάζεται σήμερα καλύτερο απ' ό,τι ήταν στην αρχή της εκδόσεώς του, αυτό οφείλεται, προ πάντος στις συμβουλές των αγνώστων φίλων της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». Γράφετέ μας, λοιπόν, αγαπητοί αναγνώστες: Η αντικειμενική κρίσις σας δε μας στενοχωρεί: απ' εναντίας μας διαφωτίζει και μάς ενθαρρύνει.

ΔΕΝ περιέχουν, όμως, μόνο υποδείξεις και κρίσεις για το περιοδικό μας, οι επιστολές πολλές απ' αυτές, δρίσκουμε σου ενθαρρυντικές για μια προσπάθεια σαν τη δική μας. Να ένα παράδειγμα: Μία συντομολογία Παραγωγικών Έργων Μακεδονίας, μας γράφει, πως ένας απ' αυτούς, ο «Γιάννης» είναι χρωστικός. Δεκαπεντική μέθοδο ύστερα από την οποία, χωρίς κανένα από την Θά χρειαστή, κατά προχωρή, θανάτωση, να γίνει πέντε πέντε. Και ο στόχος δεν έχει λεφτά, ούτε και είναι ασφαλισμένος σε κανένα ίδρυμα. Οι φίλοι του, λοιπόν, αποφάσισαν να κάνουν όλοι υποσυγκεντρώσουν να το διαθέσουν. Και απευθύνονται στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» για να αναλάβει τη κρίση αν η ένδειξη και να γίνει έδω η στο εξωτερικό. Ζηλεύουμε το «Γιάννη» που έχει τέτοιους φίλους και παρακαλούμε τους καλούς υπαλλήλους της ΥΠΕΜ να επιταχύνουν άμεσα να μας, για ζητείται περισσότερα και πιο συγκεκριμένα στοιχεία σχετικά με την πάθησι. «Ας είναι βέβαια, με κάθε τ' ό,τι πρέπει να γίνει, όσο δύσκολο και αν είναι, θα γίνει! Ο «Γιάννης» θα γιάτρευτεί.

Οικογένεια

ΤΑ πρώτα περιπετειώδη φιλμ: Οι Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και οι Ρίτσαρντ Γουίντμάρκ, ωχρίουν μπροστά στους «σκληρούς» και τους «κακούς» του καιρού εκείνου. Ο άπαχης με το μαχαίρι τραυματίζει βαρεία το «παλ-ληκάρη» της ταινίας και δραπετεύει πολύ θεαματικά, ενώ οι άλλοι συνεχίζουν από αγώνια για τη ζωή του ήρωα. Η πρωταγωνίστρια Άιρην Χαντ με το κομψότατο καπελλάκι, προσπαθεί να συνεφέρει τον αγαπημένο της. Τέτοιες σκηνές «έκοβαν την αναπνοή» των θεατών του 1917...

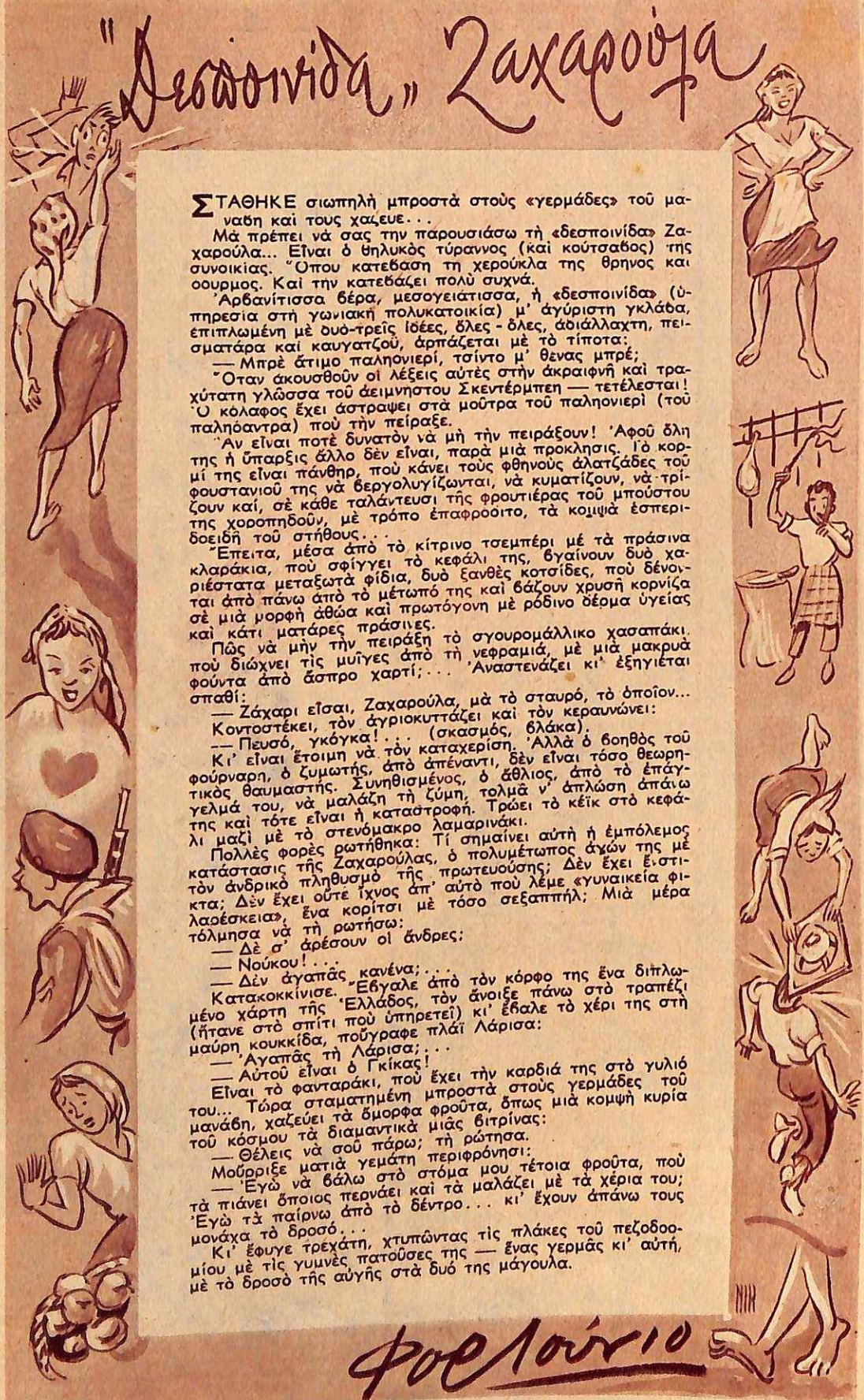
ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΕΝΑ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΠΛΩΡΙΤΗ ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΣΕ λίγες εβδομάδες, ο κινηματογράφος θα κλείσει την έκρηξη δεκαετηρίδας του. Ξεκίνησε στα 1894, σαν ένα παράδοξο «πασατέμπο»... Από τα 1903 άρχισε να γίνεται «θέαμα»: οι ταινίες είχαν, τώρα, μια ιστορία να διηγηθούν. Στα 1915, ήταν πια μια καινούργια τέχνη, η «Ε680 μ.η. Τέχνη»: Ο πρωτοπόρος σκηνοθέτης Ντέιβιντ Γουόρκ Γκρίφιθ έβαλε τις βάσεις της, θέσπισε τη «γραμ-ματική» και το «συντακτικό» της, προ πάντων με τη θρυλική ταινία του «Η γέννησις ενός έθνους». Στα επόμενα 13 χρόνια, ο βουδός κινηματογράφος ανδρώθηκε και κατέκτησε το παγκόσμιο κοινό. Τότε (1928), έγινε η πρώτη επανάστασις: Οι «σκιές» απο-κτήσανε μιλι. Μία άλλη επανάστασις, λιγώτερο σημαντική και λιγώτερο απότομη, ολοκληρώθηκε βαθμιαία στα επόμενα 10 χρό-νια: Οι «σκιές» αποκτήσανε και χρώμα. Στα 1938, το έγχρωμο

φίλμ δεν είχε πια μυστικά για κανένα. Φέτος μια τρίτη επανά-στασις, σημαντική και θορυβώδης, όσο και ο «Ομιλόν», συ-ναρμολογεί την παγκόσμια κινηματογραφία: το «Ανάλυφο» φίλμ. Οι «σκιές», εκτός απ' τη μιλι. και το χρώμα, θαχουν τώρα και δγκο... Τώρα, λοιπόν, που μια καινούργια εποχή αρχίζει για τον κι-νηματογράφο, θα ήταν ενδιαφέρον — και διασκεδαστικό — να ξαναγυρίσουμε για λίγο στα πρώτα βήματά του, να ξεφυλλίσου-με το αλμπουμ της νηπιακής ηλικίας του και να δούμε πόσο τε-ράστια πρόοδο έκανε, μέσα στα 60 χρόνια που μας χωρίζουν απ' τις πρώτες διελές εμφανίσεις της εφευρέσεως των αδελφών Λυμιέρ και του «Εντίσων».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΤΑΘΗΚΕ σιωπηλή μπροστά στους «γερμάδες» του μα-ναδι και τους χαζους...

Μά πρέπει να σας την παρουσιάσω τη «δεσποινίδα» Ζα-χαρούλα... Είναι ο θηλυκός τύραννος (και κούτσας) της συνοικίας... Όπου κατεβάζει τη χερουκλα της θρηνης και ουρμος. Και την κατεβάζει πολύ συχνά.

Αρβανίτισσα βέρα, μεσογειάτισσα, η «δεσποινίδα» (υ-πηρεσία στη γωνιακή πολυκατοικία) μ' αγύριστη γκλάδα, επιπλωμένη με δυο-τρεις ιδέες, όλες - όλες, αδιάλλακτη, πει-σματάρη και καυατζού, αρπάζεται με το τίποτα:

— Μπρέ άτιμο παλνιονιέρ, τσίνο μ' θενας μπρέ; — Όταν ακουθούν οι λέξεις αυτές στην άκραιφή και τρα-χύτατη γλώσσα του άειμνηστου Σκεντέρμπεη — τετέλεσται! Ο κόλαφος έχει άστραψει στα μούτρα του παλνιονιέρ (του παλνιάντρα) που την πείραξε.

Αν είναι ποτέ δυνατόν να μη την πείραξουν! Άφου δλη της ή ύπαρξις άλλο δεν είναι, παρά μια προκλησις. Ιό κορ-μί της είναι πάνθηρ, που κάνει τους φθηνούς αλατζάδες του φουστανιού της να βερογολυγίζονται, να κυματίζουν, να τρι-ζουν και, σε κάθε ταλάντευσι της φρουτιέρας του μπουστου της χοροπηδούν, με τρόπο έπαφροίτο, τα κομψά έσπερι-δοειδή του στήθους...

Έπειτα, μέσα από το κίτρινο τσεμπέρι με τα πράσινα κλαράκια, που σφίγγει το κεφάλι της, βγαίνουν δυο χα-ριέστατα μεταξωτά φίδια, δυο ξανθές κοτσίδες, που δένον-ται από πάνω από το μέτωπό της και δάζουν χρυσή κορνί-α σε μια μορφή άθωα και πρωτόγονη με ρόδινο δέρμα υγείας και κάτι ματάρες πράσινες.

Πώς να μην την πείραξη το σγουρομάλλικο χασαπάκι, που διώχνει τις μυίγες από τη νεφραμιά, με μια μακρυά φούντα από άσπρο χαρτί;... Άναστενάζει κι' εξηγείται σπαθί:

— Ζάχαρι είσαι, Ζαχαρούλα, μα το σταυρό, το όποιον... Κοντοστέκει, τον άγριοκυττάζει και τον κεραυνώνει:

— Πευσό, γκόγκα!... (σκασμός, δλάκα).

Κι' είναι έτοιμη να τον καταχερίση. Άλλά ο δοηθός του φούρναρη, ο ζυμωτής, από άπέναντι, δεν είναι τόσο θεωρη-τικός θαυμαστής. Συνθισμένος, ο άβλιος, από το έπαγ-γελμά του, να μαλάξη τη ζύμη, τολμά ν' άπλώσει άπάνω της και τότε είναι η καταστροφή. Τρώει το κέικ στο κεφά-λι μαζί με το στενόμακρο λαμαρινάκι.

Πολλές φορές ρωτήθηκε: Τι σημαίνει αυτή η έμπόλεμος κατάστασις της Ζαχαρούλας, ο πολυμέτωπος άγών της με τον άνδρικό πληθυσμό της πρωτευούσης; Δεν έχει έστι-κτα; Δεν έχει ούτε ίχνος απ' αυτό που λέμε γυναικεία φι-λαρέσκεια, ένα κορίτσι με τόσο σεξάπηγλ; Μία μέρα τόλμησα να τη ρωτήσω:

— Δέ σ' άρέσουν οι άνδρες;

— Νούκου!...

— Δεν αγαπάς κανένα;... Έβγαλε από τον κόρφο της ένα διπλω-μένο χάρτη της Έλλάδος, τον άνοιξε πάνω στο τραπέζι (ήτανε στο σπίτι που ύπηρετεί) κι' έβαλε το χέρι της στη μαύρη κουκκίδα, πουγραφε πλάϊ Λάρισα:

— Άγαπάς τη Λάρισα;...

— Αυτό είναι ο Γκίκας!...

Είναι το φανταράκι, που έχει την καρδιά της στο γυλιό του... Τώρα σταματημένη μπροστά στους γερμάδες του

του... Τώρα σταματημένη μπροστά στους γερμάδες του του κόσμου τα διαμαντικά μιάς διτρίνας:

— Θέλεις να σου πάρω; τη ρώτησα.

— Μούριξε ματιά γεμάτη περιφρόνησι:

— Έγώ να βάλω στο στόμα μου τέτοια φρούτα, που τα πιάνει όποιος περνάει και τα μαλάζει με τα χέρια του;

— Έγώ τα παίρνω από το δέντρο... κι' έχουν άπάνω τους μονάχα το δροσό...

Κι' έφυγε τρεχάτη, χτυπώντας τις πλάκες του πεζοδο-μίου με τις γυμνές πατούσες της — ένας γεμάς κι' αυτή, με το δροσό της αύγης στα δυο της μάγουλα.

Οικογένεια

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γ. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝ-ΤΑΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ • ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟ-Ι. ΣΤΑ-ΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΕΥΑΓ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΕΑ. ΒΕΝΙΣΕΛΟΥ 16, ΤΗΛ. 35.221. ΚΑ-Ι-ΡΟΝ 16, RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL. 20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ 260.000. ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ \$ 8 "Η 3. • ΚΑΤΡΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39, ΠΡΟ-Ι. ΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΣΜΥΡΝΗ)

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ
ΕΙΧΑΝ ΜΗΧΑΝΕΣ ΛΗ-
ΨΕΩΣ ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΕΣ...

ΤΩ καιρῷ ἐκεῖνῳ, τὰ στούντιο δὲν ἦταν τὰ μεγαθήρια πού ξέρομε σήμερα. Οὔτε κι' ὁ ηλεκτρισμός ἦταν ἡ πανταχοῦ παρούσα κινητήριος δύναμις. Ἡ βιομηχανία τοῦ κινηματογράφου, στὰ πρῶτα τῆς δέκατα, ἦταν μάλλον ἰδιωτικὴ ὑπόθεσι τοῦ παραγωγοῦ καὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἀπαιτοῦσε πίστι στὴ νέα τέχνη. Ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ ἦταν χειροκίνητη, ὅπως βλέπετε σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία ἐνὸς στούντιο τῆς Ν. Υόρκης, γύρω στὰ 1905. Γιά τὸ φωτισμό, χρησιμοποιοῦσαν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ στούντιο εἶχαν μεγάλες τζαμαρίες. Ἐνα χαλί, δυο-τρία ἐπιπλά καὶ τὰ μοιραία φτερά τοῦ καπέλλου τῆς πρωταγωνίστριας ἔφταναν γιὰ νὰ δοθῇ ἡ «ἀτμόσφαιρα».

1905. ΤΑ ΦΙΛΜ ΑΡΧΙΣΑΝ
ΝΑ ΑΠΟΚΤΟΥΝ «ΥΠΟΘΕΣΙ»

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ καὶ **Ἐκδίκησις!** ἦταν ὁ τίτλος ἐνὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα φιλμ τοῦ Μιλιές, τοῦ Γάλλου πρωτοπόρου τοῦ κινηματογράφου, πού πέθανε πάμπωχος. Ὁ Μιλιές γύρισε ταινία πού δὲν ἦταν συρραμμένες ἀσχετὲς σκηνές, ἀλλὰ δλόκληρη ἱστορία μὲ πλήρη ὑπόθεσι καὶ ἐνδιαφέρουσα ἐξέλιξι. Κάτω ἀριστερά μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν ταινία, πού ἀπετέλεσε γεγονός γιὰ τὴν ἐποχὴ (1905).

1908. ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΡΩ-
ΤΕΣ «ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ» ΤΑΙΝΙΕΣ

Η ἐπιτυχία τοῦ πρώτου φιλμ μὲ «ὑπόθεσι» ἐνεθάρρυνε τὸ Μιλιές νὰ καταπιαστῇ καὶ μὲ «ιστορικὰ» φιλμ. Ὁ «Ἑρρίκος Βασ», ὑπῆρξε μιὰ προσπάθεια ἀξιόλογη, ἀν λάβῃ κανεῖς ὑπ' ὄψιν τὰ πρωτόγονα μέσα πού διέθετε ὁ κινηματογράφος τὸ 1908. Κάτω δεξιὰ, βλέπετε μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν ταινία αὐτήν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΕ ΤΕΤΟΙΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΞΕΚΑΡ-
ΔΙΖΟΝΤΑΝ ΣΤΑ ΓΕΛΙΑ ΟΙ
ΠΡΩΤΟΙ ΘΕΑΤΑΙ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ΕΝΑ ἀπαραίτητο κωμικὸ «τρῦκ» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν τὰ πιάτα μὲ κρέμα, πού οἱ ἠθοποιοὶ πετοῦσαν ὁ ἕνας στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου. Χρόνια καὶ χρόνια γελοῦσε τὸ κοινὸ μ' αὐτὸ τὸ στερεότυπο ἀστεῖο, πού τὸ χρησιμοποιοῦσαν στὰ περισσότερα φιλμ ὅλοι οἱ σκηνοθέται καὶ οἱ διάσημοι κωμικοὶ ἠθοποιοὶ τῆς ἐποχῆς, ὅπως ἦσαν ὁ Ζιγκοτῶ, ὁ Μάξ Λίντερ, οἱ Πάτ καὶ Πατασόν, ὁ Φάτυ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία δείχνει πῶς οἱ σκηνοθέτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συνδυάζανε τὸ ἐρωτικό στοιχείο μὲ τὸ κωμικό.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΗΡΩΪΔΟΣ ΣΥΓΚΛΟ-
ΝΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...

ΜΙΑ ἀπ' τὶς μεγάλες στάρ του βουδῶ ἦταν ἡ Πέρλ Χουάιτ, πού ἡ ἀτέλειωτη σειρά τῶν παθημάτων τῆς σὲ ταινίες, ὅπως «Οἱ περιπέτειες τῆς Πωλίνας», συνάρπαζε ἐπὶ μῆνες καὶ μῆνες τὸ κοινὸ. Ἡ Πωλίνα ἀντιμετώπιζε τοὺς πιὸ φοβητικούς κινδύνους, στρατιὰ δλόκληρη ἀπὸ «κακοὺς» τὴν κυνηγοῦσε, τὴν ἔδεναν στὶς γραμμές τοῦ τραίνου, τὴν τῖναζαν στὸν ἀέρα, τὴν ἔσερναν ἀγρία ἀλόγα, ἀλλὰ πάντα κατάφερνε νὰ γλιτώσῃ τὴν τελευταία στιγμή. Ἐκατομμύρια θεατὲς, σ' ὅλο τὸν κόσμο, περίμεναν κάθε ἐβδομάδα τὴ νέα σειρά τῶν βασάνων τῆς. Πρόπερσιν γυρίστηκε μιὰ καινούργια —ὀμιλοῦσα καὶ ἐγχαρμη— ἐκδοσι τῶν «Περιπετειῶν τῆς Πωλίνας» μὲ τὴ Μπέτυ Χάττον στὸν κύριον ρόλο. Ἀμφιβάλλουμε, ὅμως, ἀν μπόρεσε νὰ δώσῃ στὸ σημερινὸ κοινὸ τὶς «συγκινήσεις» πού οἱ τρομαχτικὲς περιπέτειες τῆς Πέρλ Χουάιτ ἔδιναν στὸ θεατὴ τοῦ 1920.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ
ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΉΤΑΝ Ο ΠΡΟ-
ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΜΙΞ

Η ΠΡΩΤΗ ταινία μὲ ἱστορία πού γυρίσθηκε στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸ πρῶτο «εἰς αὐτομύκον» ἔργο ἦταν «Ἡ μεγάλη ληστεία τοῦ τραίνου» (1903). Πρόδρομος τοῦ Τόμ Μίξ, τοῦ Τζίν Ὁτρου καὶ τοῦ Γκάρι Κούπερ ἦταν ὁ Μπρόντσου Μπίλλο, ὁ πρῶτος «ἀνθρώπος μὲ τὰ δυο πιστόλια». Κανεῖς δὲ φανταζόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴ σωρεία τῶν φιλμ πού θὰ ἐπακολουθοῦσαν μὲ σχετικὲς ὑποθέσεις καὶ πόση ἀγῶνι καὶ διασκέδασι θὰ ἔδιναν ἀργότερα οἱ περιπέτειες καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ «παλ-ληκαριοῦ». Δεῖτε πῶς ὁ Μπρόντσου Μπίλλο ἔχει καθηλώσει τοὺς ἐχθρούς του, ἐνῶ ὁ ἴδιος κυττάζει μὲ ἀνταρρέσκεια τὸ φακὸ σὰ νὰ θέλῃ νὰ δῇ τί ἐντύπωσι κάνει στὸ θεατὴ τὸ κατόρθωμά του.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΑΥΤΟ ΦΙΛΙ Ε-
ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΕ ΤΗΝΕΠΟΧΗΤΟΥ

Ο ΕΡΩΤΑΣ δεν έλειπε, φυσικά, από τις ταινίες εκείνες. Στη φωτογραφία αυτή, ένας από τους μεγαλύτερους έραστές που γνώρισε ο κινηματογράφος, ο Τζων Μπάριμωρ, δίνει στη Ντολорές Κουστέλλο ένα περιπαθές φιλή που δάζει «ευτυχές τέλος» στις δοκιμασίες τους. Το φιλμ αυτό προκάλεσε τότε μεγάλο σκάνδαλο.

ΟΙ ΛΟΥΟΜΕΝΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΤΟΥ 1915 ΗΨΑΝ ΟΙ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΣΤΕΡ ΟΥΪΛΙΑΜΣ

ΝΑ και οι «γιαγιάδες» της Έστερ Ουίλλιαμς (δεξιά). Τα μαγιά τους ήταν, διτ, το λυμρότερο μπορούσε κανείς να φανταστή στα 1915. Η πρώτη, αριστερά, είναι η Γκλόρια Σβάνσον. Πολύ σύντομα έγινε «εστάρ», μοιραία γυναίκα και είδωλο του κοινού.

Καμιά, όμως, από τις γόησες της οδού δε λατρεύτηκε όπως η Μαίρη Πίκφορντ, που το άθωο και παιχνιδιάρικο μαζί προσώπι της και οι περιλάλητες μπουκλές της ξετράλαναν τους πρώτους πιστούς του κινηματογράφου. Πρωταμφάνιστηκε στα 1908, όπως τη βλέπετε στη φωτογραφία (κάτω αριστερά). Γύρισε αμέτρητα φιλμ, παντρεύτηκε τον Ντάγκλας Φαίρμπανκς (πατέρα) και σήμερα, σε ηλικία 60 χρονών, είναι μία από τις πιο πλούσιες γυναίκες της Αμερικής.

Πριν παρομοιαστούν στην όβνη ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο Χάρολντ Λάυντ, ο Χοντρεν κί, ο Λιγνός ή ο Μπόμπ Χόπ, η μεγάλη διασκεδάσις του κοινού ήταν ένας παχυσάρκος ηλικιωμένος κωμικός, ο Τζων Μπάινου (κάτω δεξιά). Η φωτογραφία είναι παρμένη από μία ταινία του 1911.

★★

Ο Θεός δεν αλλάζει τα πε-
ρασμένα, για να μην μπλέξει
με τους Ιστορικούς.

Εκείνο που διασκεδάει το
κοινό δεν το ενδιαφέρει, και
εκείνο που το ενδιαφέρει δεν
το διασκεδάει.

Η πιο ασυγχώρητη αμαρ-
τία είναι να μην αμαρτήσης
ποτέ.

Πολλοί άνθρωποι έχουν ένα
μόνο μάτι και όμως, όταν είν-
αι δυστυχής, χύνουν τόσα
δάκρυα όσα και αυτοί που έ-
χουν δύο.

Η γυναίκα μας μεταχειρί-
ζεται όπως οι άνθρωποι μετα-
χειρίζονται τους θεούς τους.
Μας λατρεύει και μας ζητάει
πάντοτε κάτι.

Ανακάλυψα την τέχνη να
έξασπα τους διπλωμάτες.
Τους λέω την αλήθεια κι' αυ-
τοί δε με πιστεύουν.

Δεν είναι απαραίτητο να
μεταβάλουμε αυτόν τον κόσμο
σε κόλαση, για να χαρούμε τον
άλλον.

Από όλους τους όρισμούς
του ανθρώπου ο πιο άτυχος
είν' αυτός που τον χαρακτη-
ρίζει λογικό ζώο.

Η μοντέρνα γυναίκα κατα-
λαβαίνει τα πάντα, εκτός α-
πό τον άντρα της.

Η κακή γυναίκα μας πει-
ράζει, η καλή μας ενοχλεί, α-
υτή είναι η μόνη διαφορά που
τις χωρίζει.

Ένας ήρωας δεν είναι πιο
γενναίος απ' τους κοινούς αν-
θρώπους, είναι, όμως, γενναί-
ότερος πέντε λεπτά περισσό-
τερο.

Όλες οι τραγωδίες τελει-
ώνουν μ' ένα θάνατο κι' όλες
οι κωμωδίες μ' ένα γάμο.

Οι νέοι θέλουν να είναι πι-
στοί, μα δεν είναι. Οι γέροι
θέλουν να κάνουν τον άπιστο,
μα δεν μπορούν.

Δεν υπάρχει πιο έκνευρι-
στό πράγμα από τους ανθρώ-
πους που είναι πιο έξυπνοι α-
πό μας.

Όλοι είμαστε τρελλοί, έ-
κείνος, όμως, που αναλύει τις
τρέλλες του λέγεται φιλό-
σοφος.

Σοφιστής Μωρ γ' αμ

Ο ΠΟΡΕΝΑΙΟΣ ΒΛΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ΣΤΟ ΙΣΩΤΡΙΚΟ

ΠΑΡΙΣΙ, Αύγουστος.

ΣΤΟ επάνω πάτωμα του Λού-
βρου είναι οι αΐθουσες ζωγρα-
φικής. Απ' αυτά, άλλα είναι α-
ριστουργήματα κι' άλλα υποτίθε-
ται ότι είναι. Νταβίντ, Ρα-
φαήλ, Τίτσιαν, Βερνέζης, Γκρέκ-
κας, Μουρίλλο, είναι κρε-
μασμένοι στους τοίχους (οχι αυ-
τοί, τα έργα τους) σε ατέ-
λειωτη παράταξη. Και μπροστά
τους περνάνε τα μπουλουκία των
κοντοδράκων περιηγητών, τρέ-
χοντας μήπως μείνουν κανένα έργο
που να μην... περάσουν από μπρός
τους.

Οι κορνίζες παίζουν σπουδαίο
ρόλο, όχι μόνον στο Λούβρο, αλ-
λά παντού. Είναι το ένδυμα, που
κάνει τον άνθρωπο. Ένα αρι-
στουργηματικό έργο, σε φτωχή
κορνίζα, κανείς δεν πρόκειται να
το προσέξει. Ενώ, αντίθετως, ένα
κατώτερο έργο παίρνει άλλη αλ-
γύη σε μία καλή κορνίζα. Και ο-
πως δεν υπάρχει μέτρον κρίσεως
καλλιτεχνικής αξίας, ιδίως σήμε-
ρα, με τον καθήφορο που έχει πα-
ρει η τέχνη, μόνον η κορνίζα μπο-
ρεί να καθοδηγήσει το νοήμον
κοινό.

Κόσμος πολλός είναι μαζεμένος
μπροστά σε μια τέτοια κορνίζα.
Με λεπτά σκαλίσματα δεινέ, Ό-
μολογώ, πως θα ήθελα να την εί-
χα στο σαλόνι μου με κανένα δι-
κό μου έργακι από την εποχή που
ήμουν στη σχολή Καλών Τεχνών.
Ός δικαιολογητικόν της παρου-
σίας της θαυμασίας αυτής κορ-
νίζας στο Λούβρο είναι ένα πρα-
σινοκιτρινισμένο έργο του Λεο-
νάρδου ντά Βίντσι. Η Τζοκόντα.
Κυττάζοντάς την, μου ήλθε η έ-
πιθυμία να της βάλω ένα μουστα-
κι με το μολύδι μου. Όχι για
κανένα άλλο λόγο, αλλά για το
πείσμα των χαζών που μαζεύονται
γύρω της γιατί έτσι πρέ-
πει. Τεράστιοι πίνακες του Ντε-
λακρουά και του Νταβίντ καλύ-
πτουν πολλές εκατοντάδες τετρα-
γωνικά μέτρα τοίχου.

Για να πη κανείς πως είδε τα
έκθέματα του Λούβρου, χρειάζον-
ται τουλάχιστον 40 ώρες. Έγω
παρήλασα μπροστά σε όλα σε
τέσσερις, έχοντας ήσυχη τη συν-
ειδήσι μου, ότι έκαμα το καθή-
κον μου. Το κτίριο του Λούβρου
είναι τεράστιο και μεγαλοπρεπές,
όπως όλα τα κολοσσιαία κτίρια
και μνημεία της γαλλικής πρω-
τεύουσας. Μ' αυτό, όμως, δεν έ-
πεται ότι είναι και άραία. Φαν-
τασθήτε μια όμορφη γυναίκα μου-
τζουρωμένη με φουμό! Θ' άρεση
σε κανένα; Έτσι και τα κτίρια
του Παρισιού. Μαύρα και σκο-
τεινά!

Η Όπερά, Ίθαγενής της Κεν-

τρώας Αφρικής! Το "Αρκ ντέ
Τριόμφ; Ζουλού! Η Νότρ Ντάμ;
Σενεγαλέα! Το μέγαρον των α-
πομάχων; Το Δημαρχείον; Μάου-
Μάου! Εάν μαζεμόνταν όλοι οι
καρδουιάρηδες της Αθήνας και
προσπαθούσαν να μαυρίσουν με
κάρβουνο την Ακαδημία, τη Βι-
βλιοθήκη, το Ζάππειο, τον Παρθε-
νώνα, τον Άγνωστο Στρατιώτη
ή το Στάδιο, δεν θα τα κατάφερ-
ναν στο τέλος να τα κάνουν Πα-
ριζιάνικα. Μέσα στη γενική μαυ-
ρίλα μόνον ο πύργος του Αίφελ,
που είναι σιδερένιος και φρεσκο-
βαμμένος φαδατί χρώμα, ύψώνε-
ται καθαρός και αξιοπρεπής.

Η θέα από κει πάνω είναι μα-
γευτική. Όλο το Παρίσι από κά-
τω, σαν πιάτο με όρεκτικό φαί,
σου προσφέρεται για να χορτάσει
το μάτι σου.

Το κέντρον του Παρισιού είναι
ή Πλάς ντε λα Κονκόντ, όπως,
άλλωστε, και η δική μας Όμό-
νοια, είναι της Αθήνας. Και θα
νόμιζε κανείς ότι στην Όμόνοια
του Παρισιού η κίνηση και η ζωή
θα ήταν τέτοια, ώστε να μην μπο-
ρήσει να βαδίσει μέσα στον κόσμο.
Λάθος. Η κίνηση των τροχοφό-
ρων είναι μεγάλη. Όποιος, όμως,
φοβάται τη μοναξιά, καλά θα κά-
νη να μην περάσει από κει. Στους
άπειραντους χώρους για τους πε-
ζούς, δεν βλέπεις ψυχή ζώσα. Τό-
σο, που νομίζεις πως θρίσκεσαι
στην έρημο και περιμένεις να δής
κάπου στο βάθος να περνά κανέ-
να καραβάνι από καμήλες!

Το Παρίσι είναι ο παράδεισος
των αυτοκινητιστών. Φαρδείς δρέ-
μοι, χωρίς πεζούς, επιτρέπουν
στον οδηγό να τρέχη και να κι-
νητάι ελεύθερα. Καμιά συμφορη-
σις στην κυκλοφορία.

Κι' όσο τα βλέπω να σχίζουν
τους δρόμους με τέτοια ταχύτη-
τα, σκέπτομαι τους κακόμοιρους
τους Αθηναίους τί τραβούν για
να φθάσουν από την Όμόνοια στο
Σύνταγμα; Ετοιμάζουν μία δε-
καπενταριά σάντουιτς, 2½ οκά-
δες κεφτεδάκια, μία νταμιτζάνα
νερό και, δι, άλλο καταλαβαίνουν
ότι θα τους χρειαστή. Μπαίνουν
σι' αυτοκίνητό τους και, αν είν-
αι τυχεροί, στο τέλος της έβδο-
μάδος θα έχουν φθάσει στο Σύν-
ταγμα.

Πάντως, τα άραία αυτοκίνητα
που έχει η Αθήνα δεν τα έχει το
Παρίσι. Τα ταξί είναι σαν τα πα-
λαιά τα δικά μας. Τα δε ελάχιστα
λεωφορεία (εκτός των τουρισ-
τικών) είναι πανάρχαια. Διόλου
άπίθανον σε κανένα απ' αυτά να
είχε μητή και ο Καρλομάγνος. Τι-

ποτα το καινούργιο, εκτός από
τη μόδα, δε βλέπεις στο Παρίσι.
Σπίτι νεόκτιστο δε συναντάς που-
θενά. Κι' αυτό, διότι η πόλις είν-
αι δλη κτισμένη. Δεν υπάρχουν
ούτε οικόπεδα, ούτε κατεδαφισμέ-
νες οικοδομές.

Το μετρό είναι ένα θαυμάσιο
έργο. Μ' αυτό μπορείς να πιάς ο-
πουδήποτε, χωρίς να φοβάσαι ότι
θα χαθής. Αλλά κι' αυτό είναι
άρχαιο, όπως όλα. Τα βαγόνια είν-
αι τύπου 1900 και δρώμικα. Ο
δικός μας ο ηλεκτρικός δεν συγ-
κρίνεται μαζί του σε πολυτέλεια,
εμφάνιση, καθαριότητα.

Το Παρίσι έχει και τη φήμη
των άραίων και κομψών γυναικών.
Και θα νόμιζε κανείς, ότι δπου
κι' αν ρίξη το βλέμμα του, θα
βλέπη όλο λεπτεπίλεπτα, συναρ-
παστικά γυναικεία όντα, τόσο
που να συχαθή την ομορφιά.

Πλάνη. Στις δεκα γυναίκες που
θα συναντήσεις στο δρόμο, οι δυο
τράγονται και η μία είναι μόλις
νοστιμούλα. Πού είστε, δρέ κο-
ριτσόπουλα της Αθήνας, ναρβετε
εδώ να κάνετε τράκες! Όσο για
τους άνδρες, οι όκτω στους Αθη-
ναίους της οδού Αθήνας.
Υπάρχει, όμως, και μία κατηγο-
ρία θηλυκών, που είναι πράγματι
αξιοπρεπής. Είναι εκείνες που
στέκονται ή κάθε μία στο πόστο
της, νόστιμη, κομψή, προκλητι-
κή. Είναι ένα από τα ενδιαφέρον-
τα αξιοθέατα του Παρισιού. Και
μάλιστα όχι μόνον... αξιοθέατον.
Αλλά, τί να σου κάνω που ήταν
μαζί η γυναίκα μου!...

Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

* Τα αεροσκάφη που διασχίζουν καθημερινά τον ελληνικό ουρανό, μεταφέρουν γρήγορα και άνετα χιλιάδες επιβατών. Μόνο από τον αερολιμένα του Έλληνικού ανεχώρησαν 24.679 και προσγειώθηκαν 24.759 επιβάτες. Ο Βόλος είχε 1.605 αναχωρήσεις και 1.461 αφίξεις. Το Ηράκλειο 8.936 και 8.319. Στα Γιάννινα πήγαν 6.606 και έφυγαν 6.494. Στην Καβάλα 4.061 και 4.218. Στάς Καλάμας 2.228 και 2.327. Από την Κέρκυρα ανεχώρησαν 5.792 και αφίχθησαν 5.597. Η Κόζανη είχε το μικρότερο αριθμό αεροεπιβατών. Έφυγαν 251 και πήγαν 318. Στη Λάρισα πήγαν 768 κι' έφυγαν 1.273. Από τη Μυτιλήνη ανεχώρησαν 5.259 κι' άφικοντο 5.050. Στη γραμμή Ρόδο προσγειώθηκαν 4.842 κι' απογειώθηκαν 5.370 επιβάτες. Τέλος, στα Χανιά της Κρήτης πήγαν ... παρά 10, όκτώ χιλιάδες κι' ανεχώρησαν 7.894 ιπτάμενοι ταξιδιώτες.

* Άλλα και τα άλλα αεροδρόμια της πατρίδας μας — αν και δε φθάνουν τους αριθμούς του Έλληνικού — έχουν αξιόλογη κίνηση επιβατών. Από τη Θεσσαλονίκη ανεχώρησαν 24.679 και προσγειώθηκαν 24.759 επιβάτες. Ο Βόλος είχε 1.605 αναχωρήσεις και 1.461 αφίξεις. Το Ηράκλειο 8.936 και 8.319. Στα Γιάννινα πήγαν 6.606 και έφυγαν 6.494. Στην Καβάλα 4.061 και 4.218. Στάς Καλάμας 2.228 και 2.327. Από την Κέρκυρα ανεχώρησαν 5.792 και αφίχθησαν 5.597. Η Κόζανη είχε το μικρότερο αριθμό αεροεπιβατών. Έφυγαν 251 και πήγαν 318. Στη Λάρισα πήγαν 768 κι' έφυγαν 1.273. Από τη Μυτιλήνη ανεχώρησαν 5.259 κι' άφικοντο 5.050. Στη γραμμή Ρόδο προσγειώθηκαν 4.842 κι' απογειώθηκαν 5.370 επιβάτες. Τέλος, στα Χανιά της Κρήτης πήγαν ... παρά 10, όκτώ χιλιάδες κι' ανεχώρησαν 7.894 ιπτάμενοι ταξιδιώτες.

* Μ' άλλα λόγια, η κίνηση σ' όλα τ' αεροδρόμια της Ελλάδας ανήλθε σε 187.674 αναχωρήσεις και 184.176 αφίξεις. Κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, τ' αεροσκάφη έφεραν ταχυδρομείο 1.045.817 χιλιογράμμων και πήραν 889.878 κιλά. Συγχρόνως έφεραν 5.498 τόνους έμπορεύματα και πήραν 4.958. «Τράνζιτο» πέρασαν από το Έλληνικό 1.061 τόννοι ταχυδρομείο και 2.201 τόννοι έμπορεύματα.

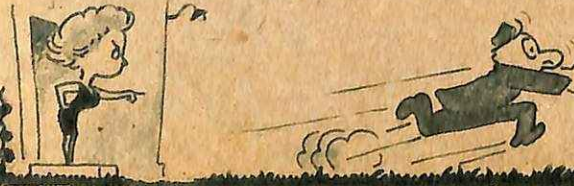

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Λοιπόν, λέει η γυναίκα μου, θα δούμε προκοπή, αν κάνουμε στα έξοδα, νέα περικοπή! Καί, όπως είναι φυσικό, άρχίζει απ' τα δικά μου, τα έξοδα κινήσεως, και τα προσωπικά μου: Καί πρώτα - πρώτα, ο καφές πρέπει να λείψει ο πρωινός! (Της τόχουν πη δλοι οι γιατροί: είναι ανθυγιεινός...) «Έτσι θα εξοικονομηθούν χιλιάδικα σαράντα!» (Νά πάρη κι' η γυναίκα μου, μία μοντέρνα τσάντα...) Δεύτερον, να καταργηθούν του τράμ τα εισιτήρια! («Έχουνε γίνει πια κι' αυτά σαφελόστριμωχτήρια») «Υστερα ο περίπατος πολύ θα με ωφελήση, (και όπως λέν δλοι οι γιατροί, σφρίγος θα μου χαρίση!). Τριάντα θα γλυτώσουμε χιλιάδες δλες - δλες, (θα μου τής πάρη ο παπουτσής για ψίδια και για σόλες). Τρίτον και σπουδαιότερον, να κόψω το τσιγάρο! (Τό λέει απαθελάτα και δέ φοβάται χάρο...) Σ' αυτό το πράγμα την δωεί ευγενικό ελατήριο. (Της έχουν πη δλοι οι γιατροί, πώς είναι δηλητήριο!). Θά οικονομήσουμε απ' αυτό χιλιάδες εκατό, (ένα ζευγάρι νάυλον, να πάρη υποφερτό!). Τέταρτον, να καταργηθί και η εφημερίδα, πού, όταν πάω στο σπίτι μου, ξεπλώνω την άριδα, και τη ρουφάω ολόκληρη! Πού βρίσκω άντοχη; (Και στίς σφές της συμβουλές, δέ δίνω προσοχή...) Την τελευταία συμβουλή, τώρα μου ψιθυρίζει. (Τό διάβασμα, λένε οι γιατροί, τὰ μάτια δδυνατίζει!). Οικονομία κι' από δώ χιλιάδικα τριάντα, (να πάρη κι' ένα κολλιέ, πού ληχαρούσε πάντα...) Θέλετε το συμπέρασμα σ' αυτή την Ιστορία; Χιλιάδικα διακόσια, χρειάζεται η κυρία! Κι' από τη γκρίνια την πολλή, αν θέλω να γλυτώσω, πρέπει όπως - όπως να τὰ βρώ, να τής τὰ παραδώσω! Καί τὰ ζητάει και διαστικά! «Ας πάω, λοιπόν, για δανεικά!»

ΑΛΦΑ

ημερολόγιο επτά σε κόμικς

Ο Τζόνου δέν είναι ένας συνθισμένος χιμπάτζης. 'Αφ' ότου έγ-κατέλειψε την ζούγκλα και προσελήφθη ως... πρωταγωνιστής σ' ένα ιπποδρόμιο της Κοπεγχάγης απέκτησε και την συνήθεια να καπνίζει. Δέν έννοει μάλιστα να έμφανισθί ένώπιον του κοινού αν προηγουμένως δέν καπνίζει το τσιγάράκι του, για ν' αποκτήση κέφι, σά γνήσιος θεριακλής.

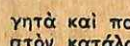
ΚΡΙΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΠΟ

Η κορυφή του όρους Έβερεστ, ή κατάκτησις της οποίας ε-χαιρετίσθη με ένθουσιασμό πρό όλίγων μηνών, δέν είναι ή ύψηλο-τέρα κορυφή του κόσμου. Υπάρ-χουν, πράγματι, πολλοί επιστήμο-νες, πού υποστη-ρίζουν, ότι υπάρ-χει στην Κεντρι-κή Άσία μία άλ-λη κορυφή, στο συγκρότημα Άμνε-Μάτσιν, πού φθα-νει σε ύψος 9053 μέτρων. Υπερ-βαίνει, δηλαδή, σχεδόν 200 μέ-τρα, τό Έβερεστ.

Άλλά, και αν ακόμη είναι έτσι, πράγμα πού άμφισβητούν άλλοι επιστήμονες, και πάλι δέν πήγε άδικα ο κόπος τών κατακτητών της εστέγης του κόσμου, έπει-δή έχει έξακριβωθί ότι τό όρος Έβερεστ ψηλάνει ύστερα από κάθε ισχυρό σεισμό πού γίνεται στην περιοχή του και υπολογίζε-ται ότι, ύστερα από 1000 χρό-νια, θα έχη υπερβί και τὰ υπο-τιθέμενα 9053 μέτρα του Άμνε-Μάτσιν.

ΜΙΑ ΕΠΤΑ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ!

ΣΕ πολλά άμερικανικά έστιατό-ρια, άρχισε να εφαρμόζεται τό σύστημα της αυτόματου πα-ραγγελίας τών φαγητών, χωρίς τη μεσολάβησι του γκαρσονιού, πού φωνάζει «έ-φθασε», χωρίς να φθάνη. Έπάνω σε κάθε τραπέζι, ύ-πάρχει ένας πίνα-κας με αριθμημέ-να κουμπιά. Ά-ριθμημένα είναι ε-πίσης όλα τὰ φα-γητά και ποτά, πού αναφέρονται στον κατάλογο. «Έτσι, π. χ., ή σκέτη μακαρονάδα έχει αριθμό έ-πτά. Ο πελάτης πατάει πρώτα ένα κουμπι με τόν αριθμό του τραπέζιού του και, ύστερα, τόν

αριθμό επτά. Μία φωτεινή έπι-γραφή ειδοποιεί άμέσως την κου-ζίνα, ότι ο πελάτης του 21 θέλει μία σκέτη μακαρονάδα. Αν πα-τήση τό κουμπι 7 δύο φορές, ση-μαίνει ότι θέλει και σάλτσα το-μάτα. Τὰ μακαρονία με κιμά συμ-βολίζονται με τρία επτάρια και ούτω καθ' εξής. Έτσι περιορί-ζεται ο ρόλος τών γκαρσονιών ά-πλώς στο σερβίρισμα και στην είσπραξι του λογαριασμού και ο πελάτης απολαμβάνει τό «ένδεκά» του ή τό «εικοσιτρία» του, χω-ρίς να ένκεννρίζεται.

ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ οδηγός για τίς γυναίκες» είναι ο τίτλος ένός βιβλίου, πού κυκλοφόρησε τε-λευταία στο Λονδίνο. Ο «οδηγός» αυτός περιέχει σύντομα πορτραί-τα τών άνδρών της Ευρώπης. Ίδου με-ρικά:

«Γάλλοι, Ίτα-λοι, Πορτογάλοι, Ίσπανοι: γοητευ-τικοί, πολύ δια-κοσμητικοί, άγα-πούν τίς γυναίκες.

Στίς χώρες τους ο έρωτας βρί-σκεται στην πρώτη γραμμή.

«Ο Βέλγος: φαγάς και φιλό-μουςος.

«Ο Γερμανός: εύχάριστος και μνηστικός. Τρώγει σά δράκος. Πολύ άρρενωπός και συμπάθης ό-ταν είναι νέος.

«Ο Σκανδιναβός: δυό τύποι άνδρών, ο θερινός και ο χειμερι-νός. Ο χειμερινός είναι χλωμός, άφρογος, μελαχροινός, συχνά με-λαγχολικός, φορεί μπλέ κοστού-μια. Ο θερινός είναι φλογερός και ήλιοκαμένος, ξανθός με γα-λανά μάτια».

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ

ΣΤΗΝ όλλανδική εφημερίδα «Χέτ Φόλκ», έδημοσιεύθη ή ά-κόλουθος ειδοποίησι:

«Ειδοποιείται ο κύριος, πού με

Στο Λονδίνο φιλοξενούνται τρεις έρυθρόδερμοι άρχη-γοί, οι όποιοι ήλθαν να δούν τὰ αξιοθέατα της Άγ-γλικής πρωτεύουσας. Στη φωτογραφία, πού έλήφθη στο Χάυδ Πάρκ, φαίνονται να αποθαυμάζουν δύο μα-κενέ που λανσάρουν πράγματι αξιοθέατα φορέματα.

ΑΜΕΣΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ Ρομπέρ Πινιό, από τό Μονταγκύ-λε-Μπλάν, της Γαλλίας, είχε χάσει τη λαλιά του από τό 1943, κατά τη διάρκεια μίας αεροπορικής έπίδρομης. Πρό ήμερών τόν είχαν στείλει σε κά-ποια δουλειά. Αύτός, όμως, βγή-κε στο δρόμο και άρχισε να παί-ζη. Τότε κατέβηκε ο πατέρας του και, για να τόν τιμωρήση, του τράβηξε δυνατά τό αυτί.

—'Αου! φώναξε από τόν ξα-φνικό πόνο ο μικρός Ρομπέρ και, από την ίδια στιγμή, ξαναβρήκε τη μιλιά του.

ΕΝΑΣ ΑΚΡΙΒΟΣ ΔΡΟΜΟΣ...

ΣΤΗ Βενεζουέλα κατασκευάζεται ένας νέος αυτοκινητόδρομος. Τό μήκος του δέν ξεπερνά τὰ 12 χιλιόμετρα, αλλά οι συνθήκες κα-τασκευής παρουσιάζουν τόσες δυ-σκολίες, ώστε ύ-πολογίζεται ότι κάθε χιλιόμετρο δρόμου θα στοιχί-σει... 500 εκατομ-μύρια γαλλικά φράγκα περίπου (δηλαδή, περί τὰ 40 δισεκατομύ-

ρια δραχμές!). Στην περιοχή, όπου κατασκευ-άζεται ο νέος δρόμος, υπάρχει ή-δη ένας παλιός, πού έχει, όμως, 365 στροφές (!) επί συνολικού μήκους 36 χιλιομέτρων. Η μεγά-λη πυκνότης της κυκλοφορίας (6.000 όχήματα την ήμέρα) και τὰ δυστυχήματα πού συνέβαιναν, κατέστησαν άπαραίτητη την κα-τασκευή του νέου αυτοκινητοδρό-μου, πού δέ θα έχη παρά μόνο 36 στροφές. Έτσι, ή διάρκεια της

διαδρομής θα περιορισθί από δυό ώρες σε δεκαπέντε λεπτά!

ΠΡΑΚΤΙΚΟΙ ΕΛΒΕΤΟΙ!

ΕΔΩ και άρκετόν καιρό, οι έλ-βετικοί σιδηρόδρομοι, σε συν-εργασία με έναν έπιχειρηματία, έχουν όργανώσει, στους σιδηρο-δρομικούς σταθμούς της χώρας, «υπηρεσία ένοικι άσεως ποδηλά-των», πού διαθέ-τει ποδήλατα σ' όλους τούς ταξιδιώτες πού θέλουν να έπι-σκεφθούν μία πε-ριοχή.

Τὰ ποδήλατα, πληρέστατα εφωδιασμένα (με φαν-νέρι, τρομπά, υλικά έπισκευής τροχών, σκελετό μεταφοράς άπο-σκευών, άλυσίδα με λουκέτο κλπ.), έχουν αύξοντα αριθμό και τό δυο-μα τότου σταθμού. Η έπιχειρήσις έπιμελείται τη συντήρησι και τίς έπισκευές τών ποδηλάτων, ενώ ή τρέχουσα συντήρησις (ξεσκόνι-σμα, φούσκωμα ελαστικών κλπ.) έξασφαλίζονται από την ύπηρε-σία του σταθμού.

Χάρις στο πρακτικό αυτό σύ-στημα, μπορεί ο κάθε ταξιδιώ-της, πού δέ διαθέτει τὰ οικονο-μικά μέσα για να νοικιάση αυτο-κίνητο, να έχη άμέσως στη διά-θεσι του, με φθινό έναικιο, ένα ποδήλατο, με τό όποιον θα έπι-σκεφθί την περιοχή.

ΜΕΤΑ ΕΠΤΑ ΕΤΗ

ΣΤΟ δημοτικό συμβούλιο του Λίντσου, της Γερμανίας, με-τέχει από επτά έτών, έπανεκλε-γόμενος συνεχώς, ένας σύμβου-λος, πού δέν έχει άνοίξει ως τώ-ρα ούτε μία φορά τό στόμα του για να είπη κάτι. Για τό λόγο αυτό, παραξενεύτηκαν όλοι, όταν κα-τά μία πρόσφατο συνεδρίασι, έ-ζήτησε τό λόγο και έπείρμεναν, με δικαιολογημένη περιέργεια τίς δηλώσεις του. Άλλά γενική ύπέρ-

ξε ή άπογοήτευσις, όταν τόν ά-κουσαν να λή: — Προτείνω ν' άνοίξουμε κανέ-να παράθυρο, γιατί θα σκάσουμε εδώ μέσα.

ΟΙ ΘΕΙΕΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ

ΜΙΑ καταπληκτική και άνεξή-γητη Ιστορία άπασχολεί την άστυνομία της άγγλικής πόλεως Μπρίστολ. Δυό γρήες γεροντοκό-ρες είχαν κρατήσει φυλακισμένο μέσα σ' ένα σκο-τεινό και μικρό δωμάτιο τόν άνε-ψιό τους Χάρρυ Τάκερ τριάντα ό-λόκληρα χρόνια! Τόν είχαν φυλακί-σει, όταν ήταν 12 χρονών και μόλις

τώρα, όταν ήταν πλέον 42 έτών, ο Χάρρυ κατάρθωσε να ρίξη από μία χαρμαάδα του τοίχου ένα ση-μείωμα. Όταν τόν άπελευθέρωσαν, ήταν γυμνός, εξαντλημένος, τυλιγ-μένος σε μία λιγδιασμένη κου-βέρτα. Τά γένεια του έφθαναν ως τὰ πόδια του και τὰ μαλλιά του ως τη μέση του. Μετεφέρθη στο νοσοκομείο, για να συνέλθι, άλ-λά διέφυγε και έπεσε σε μία λί-μνη και πνίγηκε, χωρίς να μιλή-ση. Οι δυό ήλικιωμένες θείες άρ-νούνται και αυτές να μιλήσουν και ή παράξενη αυτή περιπέτεια παραμένει μυστήριο.

ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΕΝΑΣ ξένος άναποκρίτης στη Ρώμη διετίστωσαν ότι ο κα-μαριέρς του ξενοδοχείου, όπου έ-μενε, ήταν κατάσκοπος και παρα-κολουθούσε όλες τίς συνομιλίες του. Στο τέλος, ο άναποκρίτης άναγκάστηκε να παραπονεθί στο διευθυντή του ξενοδοχείου. Κι' έ-κείνος του έπτε άφελεστάτα: «Τί μπορώ να κάνω; Μπορώ, βέβαια, να τόν άπολύσω, αλλά ποίος μου έγγυάται ότι ο έπόμενος κατά-σκοπος θα είναι έξ ίσου καλός καμαριέρης;».

Τό πάθημα τών κριτικών, πού έκριναν ως «πολύ καλόν» ένα πίνακα συρρεαλιστικό πού είχε ζωγραφισθί από... την βαμμένη ζυρά ένός γαϊδάρου, άποτελεί θέμα σατί-ρας στο Παρίσι. Στη φωτογραφία ένας ψεύτικος κύρ-Μέντιος ζωγραφίζει.

Στη Γαλλία διαδόθηκαν φέτος πολύ τὰ καπέλλα Ναπολέον-τος, πού γίνονται από μία... διπλωμένη εφημερίδα. Στη φω-τογραφία δυό γρήες παρισι-νές λιάζονται φορώντας τὰ πα-ράξενα καπέλλα τους.

Τό έξυπνότερο όλογο και τό έξυπνότερο σκυλι άνήκουν στο Λόρδο Γούλντ. Έγιναν τόσο φίλοι ώστε κάθε πρωί ο Πέν-νυ ο σκύλος κάμει τόν τακτι-κό του περίπατο στη ράχη του Τζό.

Ένα δραματικό έρωτικό έπεισόδιο στην αυλή του

ΕΜΠΗΚΕ το καλοκαίρι, κι' όπως γίνεται κάθε φορά που μπαίνει το καλοκαίρι, η Αύλη άφηνε τον Κεραμεικό. Έπληγε να μείνει στο Σαίιν - Κλου μερικές εβδομάδες, όπου να καταλήξει στην Κομπιέν, για τη μεγάλη θερινή εγκατάστασι.

Η Εύγενία κράτησε το διαμέρισμα της Μαρίας - Άντουανέτας, με τα παλιά μελαγχολικά έπιπλα, που μυρίζανε δάκα και θανατικό. Ακόμη ξεχώριζε απάνου τους το μονόγραμμα της «Αυτοκρατορίας», όπως την έωνόμαζε ο Παρισινός λαός στην Έπανάστασι, για να της δείξη την εχθρότητά του.

— Όπως έωνόμαζε και μένα «Σπανιάδα», συνήθιζε να λέη η αυτοκράτειρα, γελώντας με τα λεπτά της χείλη, γιατί ήξερε, γιατί διαισθανότανε πάντα ότι και για κείνη ο Παρισινός λαός δεν ένοιωθε την παραμικρότερη συμπάθεια.

— Όστόσο, αν και δεν αγαπούσε αυτή τη διαμονή, το Σαίιν - Κλου έδινε στη φιλαρέσκεία της μία βαθειά Ικανοποίησι, έτσι καθώς έβρισκε την ευκαιρία να ζή τριγυρισμένη από τα προσώπικά, από τα οικογενειακά κειμήλια της Γαλλικής Βασιλείας, μέσα στους παληούς στοιχειωμένους χώρους, όπου είχαν μαραθή τα χρυσά κρι-

να της. Στο μικρό γραφείο της, που ήταν ένα περίφημο έργο του Ριζενέρ, του ξακουστότερου τότε τεχνίτη στον έβανο, είχε σκύψει με το καλόβολο κεφάλι του ο Λουδοβίκος Δέκατος Έκτος.

Το βράδυ, όταν πάη να βασιλέψη ο ήλιος, οι Κυρίες της Αύλης, που είχαν εκείνα τα διακοσμητικά, τα μεταξωτά γυναικεία όνόματα της εποχής των, οι Όρτανσίες, οι Ματθίλδες, οι Έλίζες, οι Σαρλότες, σχηματίζοντας πλαίσιο γύρω από την Εύγενία, μιλάνε κάτω από τις δροσερές φυλλωσιές. Μιλάνε για τα φορέματα, για τα κυνήγια που πρόκειται να οργανωθούν, για ένα έργο του Άλφρε ντε Βινύ, το «Τσάτερτον», που ανέβασε η Γαλλική Κωμωδία. Για ένα κοντσέρτο του Λιστ, που παρακολούθησε με θαυμασμό ο μουσικός κόσμος στον Άγιο Ευστάθιο.

Συχνά έρχονται λόγιοι, καλλιτέχνες από τη δεξιά παράταξι, που δεν έκουναν τίς σχέσεις τους με τον Ναπολέοντα τον Τρίτο, σαν τον Ουγκό. Κάποτε κάνει την εμφάνισι του ο Σαιντ-Μπέδ, δυσάρεστος και άχρος, σά να μη μπορούσε ποτέ να τον διαπεράση, να τον ανάψη ο ήλιος, και μιλά για τον Καρλάρ, για την επιστήμη, για τις ανάγκες του αγροτικού πληθυσμού, βρίσκοντας ότι όλα

σχεδόν τα φιλολογικά έργα είναι άσημαντα. Ο Σαρντού, νέος άκόμη, ακούεται πιδ εύχριστος. Ο Καρπώ θεωρείται ο γλύπτης του παλατιού, ο Φυστέλ ντε Κουλάν δίνει μαθήματα στην αυτοκράτειρα, από τότε που άρχισε ν' αποκατά το πάθος της πολιτικής και θέλει να μιμηθή το παράδειγμα της Βικτωρίας.

Αλλά ο οικειότερος απ' όλους είναι ο Μεριμέ — ηγαίνει στον Κεραμεικό, στο Σαίιν - Κλου, στην Κομπιέν, σά στο σπίτι του. Γιατί γνωρίζονταν με την αυτοκράτειρα από χρόνια πολλά, από τον καιρό που είχε το Ισπανικό όνομα της δεσποινίδος ντε Μοντίχο. Ήταν φίλος, λένε μάλιστα, εδ έξ άπορρήτων της μητέρας της, σ' όλο το τυχοδιωκτικό χρονικό διάστημα που η κυρία ντε Μοντίχο, κουβαλώντας την Εύγενία και την άλλη κόρη της, αυτήν που παντρεύτηκε έπειτα το δούκα ντ' Άλμπα, έπερνούσε από τη μία κοσμική λουτρόπολι στην άλλη, πάντα με την έλπιδα πως θα βρή την ευκαιρία που άνειρευότανε για να τίς άνεάση και τίς δυό.

— Δεν είναι άλθθεια, κύριε Μεριμέ, ότι μικρή μ' έχετε παίξει στα γονατά σας; ρωτά η Εύγενία μ' ένα τόνο παιδικό, κοριτσιόστικο.

— Άλθθεια! απαντά ο συγγρα-

φείς της «Κολόμπας», κυττάζοντας την αυτοκράτειρα πατρικά. Και προσθέτει, καθώς ξέρει πως του επιτρέπουν όλες τίς ελευθεριότητες, ίδιως στις θερινές συγκεντρώσεις της έξοχης, όπου δεν είναι, όσο στον Κεραμεικό, άκαμτη ή τήρησις του πρωτοκόλλου.

— Είχα πράγματι αυτή την άτυχία, Μεγαλειότηά, όταν είσαστε μικρή...

— Όλόγυρα πάνε να γελάσουν, αλλά εκείνη τη στιγμή έπλησιάζει, περπατώντας στο πλάι του επί κεφαλής της φρουράς, ένας άγνωστος άγνωστος στίς περισσότερες κυρίες. Ήταν ένας νέος αξιωματικός, σέβλτος, με ψηλό ανάστημα, με άδρη έκφρασι και με κάτι έλλο, όδριστο, ασύλληπτο, που τον ξεχώριζε από όλους τίς άλλες μορφές, μόλις παρουσιάστηκε. Μέσα στα μάτια του ήταν σά νύπαιζε μία μουσική φλόγα, άναμμένη από το δνειρο, από το πάθος του δραματιστή. Όλες οι γυναίκες άνατριχίασαν.

Στάθηκε σά λαμπάδα, έχαιρέτησε στρατιωτικά την Εύγενία και της παρέδωσε ένα έγγραφο από το Παρίσι, από τον αυτοκράτορα. Έπειτα άκίνητησε, με το κεφάλι του έλαφρά σκυμμένο από σεβασμό. Οι κυρίες της Αύ-

Ναωολέοντος του Τρίτου

λής έξακολουθούν να συγκεντρώνουν τα βλέμματά τους επάνω σ' αυτό το έλκυστικό πρόσωπο, που είχε έναν τόνο πρωτόγονο άντρίκιό κι' ένα δάθος όνειροπαρμένο μαζί.

Η Εύγενία έδιάβασε το έγγραφο — ήταν ένα ιδιαίτερο σημείωμα του αυτοκράτορα — και έιπε στο νέο αξιωματικό, που στεκότανε μπροστά της:

— Είμαι σύμφωνη να μείνετε στο Σαίιν - Κλου. Μου κάνει μάλιστα εύχριστος. Θα σας πάροουμε μαζί μας στην Κομπιέν.

Έδωσε τίς σχετικές διαταγές στο φρουράρχο, και τότε ο νέος, άγνωστος αξιωματικός, χαιρετώντας την αυτοκράτειρα, έκανε να άποτραβηχθή με τον προϊστάμενό του. Άλλα μία κυρία της Αύλης, έλαφρά ηλικιωμένη, τον έσταμάτησε.

— Μανώλη, παιδί μου! του φώναξε έλληνικά, παίρνοντάς τον σχεδόν στην άγκαλιά της. Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω! Και πού θα μείνεις μαζί με μάς!

Ο άγνωστος αξιωματικός άπάντησε έλληνικά, με την ίδια έγκαρδιότητα.

— Ά, κυρία Λεπρετόν, τί τύχη! Δέ φαντάζεστε τη χαρά μου, που σας συναντώ. Έξήτησα το στρατηγό αλλά δεν τον βρήκα δυστυχώς στο Παρίσι.

— Κάθεται ο στρατηγός στο Παρίσι; έιπε η κυρία Λεπρετόν με σμνή υπερφάνεια. Έπληγε για έπιθεώρησι στ' Άλγέρι.

— Να του γράψετε τα σέδη μου.

— Να γράψετε και σεις τους χαιρετισμούς μου στους δικούς σας, στην Έλλάδα. Στην πατρίδα μας.

Τούσφιξε το χέρι και τον άφισε.

Όταν έφυγε, η κόμισσα Βαλέσκα με τα ξανθά μαλλιά, έιπε στην αυτοκράτειρα, σά να έρμήνευε την έντύπωσι που έδοκίμαζαν όλες οι κυρίες:

— Τι γοητευτικό παλληκάρι!

— Είναι Έλληνας, έξήγησεν η Εύγενία, κι' έχει ένα από τα μεγαλύτερα όνόματα της Άνατολής. Τον λένε Καλλέργη. Ή αγαπητή μου κυρία Λεπρετόν, που είναι επίσης Έλληνίδα, άδελφή του στρατηγού Βούρβαχη, τον γνωρίζει και τον ίδιο και την οικογένειά του.

Τής έκαμε ένα νεύμα φιλικό, για να δώση περισσότερες πληροφορίες.

— Οι Καλλέργηδες κατάγονται από την Κρήτη, έιπε η κυρία Λεπρετόν. Κι' είναι από τα άρχοντόπουλα που έστειλε το Βυζάντιο στο νησί, για να ξαναφανούνωσθ το έλληνικό κλήμα. Τώρα είναι εγκατεστημένοι στο Άργος.

Ένας Καλλέργης έπαιξε ρόλο στην Έπανάστασι κι' έπειτα σ' όλους τους πολιτικούς άγώνες, άρχηγός πάντα του γαλλόφιλου κόμματος.

— Ο αυτοκράτωρ, έπρόσθεσε παρεμβαίνοντας η Εύγενία, τον έγνώρισε έξόριστο στο Λονδίνο, όταν έφυγε από την Έλλάδα κι' αυτός. Γινότανε φίλοι. Κι' η φιλία που δένει τους Βοναπάρτηδες με τους Καλλέργηδες άρχίζει από κείνη την εποχή. Κι' έμεινε σ' όλα τα χρόνια ακλόνητη. Το παλληκάρι που είδατε, το προστατεύει ο αυτοκράτωρ. Τόβαλε ο Ίδιος στη στρατιωτική σχολή. Κι' είναι άλθθινα ένας συμπαθέστατος νέος.

Έδώ έτελειωσε η συζήτησις για τον Καλλέργη.

Από το Σαίιν - Κλου η Αύλη έπληγε στην Κομπιέν, όπου ο παραδερσιμός είχε πάντα περισσότερη γραφικότητα. Εκεί, άλλως τε, έγιναν οι περίφημοι ζωγραφικοί πίνακες του Βιντραντέρ, όπου παρουσιάζουν την Εύγενία άνάμεσα στις κυρίες της ακολουθίας της. Όργανώθηκαν κυνήγια, θεατρικές παραστάσεις, άλλα κοσμικά θεάματα.

Ο Καλλέργης άνήκει στη δύναμι της φρουράς και διατηρεί την ποτή γοητεία του. Οι κυρίες συγκαλώνονται ποιά να τον πρωτοπάρη, να τον κάνουν φίλο της. Άλλά εκείνος δέ ρίχνει τα παράξενα, τα όνειροπαρμένα μάτια του σε καμμία. Μόνο κάθε φορά που κυττάζει την αυτοκράτειρα, ή φλόγα που παίζει μέσα στα μάτια του γίνεται πιδ έντονη, πιδ δυνατή.

Κεραμεικό παγκόσμιο θρόνο.

Στη δεξιά, που περιγράφουμε, άφηνει την άντανάκλασί της δλη ή αύλη, ή κοσμική λάμψις του Παρισιού. Η αίθουσα, που το όνομά της ήταν άφιερωμένο στη στρατιωτική δόξα της Γαλλίας, όπως την έκφράζανε οι στρατηγές της, ή γκαλερί με τους χάρτες, ή γκαλερί της ειρήνης, όλα τα σαλόνια, ήταν γεμάτα από τίς άραιότερες κυρίες κι' από τίς διασημότερες προσωπικότητες. Η αυτοκράτειρα Εύγενία, που παρουσίαζότανε, συνήθως, με ρόμπες από σατέν, από μουσαρέ κι' από δελουόδο, είχε δάξει να κοπιάρουν ένα φόρεμα της Μαρίας Άντουανέτας, από ένα πορτραίτο της Βιζέ - Λεμπρέν. Την συντροφεύσαν ή κ. Μέτερνιχ, ή Άννα Μυρά, ή δούκισσα Μαλακάβε, ή κ. ντε Ποννταλές, ή εμμερσάλ του Σαιντ - Άρνώ, ή ντε Μπασσανό, ή κόμισσα Άγκουαντό, ή Ντεμιν-τάρ.

Άργά, όπως συνήθως — έπιτηδες άργά, για να την προσέξουν περισσότερο — από τη μεγάλη έσωτερική κλίμακα, όπου οι θωρακοφόροι της βασιλικής φρουράς έκρατούσαν προτεταμένα τα άστραφτερά ξίφη των, άνέδθηκε, προκλητική, με τους όλόγυμνους ώμους της και, έπιδεικτικά, θεατρικά άναιδής, μ' όλη την ταλμηρή συμπεριφορά της, μία κομψή γυναίκα, που τ' όνομά της θρισκότανε, εκείνο τον καιρό, στο Παρίσι, σ' όλα τα κοσμικά σόματα: ή κόμισσα Καστιλιόν, ή έδσχημη, όπως έλεγαν ή ίδια για τον εαυτό της, που την είχε στενίλει ο Καδούρ από το Πιεμόντε για να ξελογιάση τον Ναπολέοντα. Το κορμί της, που ήταν ένα από τα ζεστότερα, από τα απαιτητικότερα γυναικεία κορμιά της Δεύτερης Αυτοκρατορίας, τυλιγμένο στο σφιχτό φόρεμά της, έμοιαζε με σπαθί μέσα στο θηκάρι του. Τα μάτια της, μαύρα, κατάμαυρα, συχτερινά, μόνο που κάτω από το μαύρο, υπήρχε μία ύπουσία από σατανικό κόκκινο — το κόκκινο της κόλασης, της φωτιάς. Και το χρώμα της άχρς, υποβλητικά άχρς, που έδειχνε, από την πρώτη στιγμή, την αισθησιακή γυναίκα. Στο λαιμό είχε ένα σμαράγδι, δώρο του Ναπολέοντα, μαζί με άλλα δώρα, παρμένα από τους άνδρες που κατακτούσε, για τί της άρεσε να μαζεύει και να ξεδεύει, καθώς ήτανε το Ίδιο φεβρά φιλάργυρη και φοβερά επάταλη. Καμμία άλλη κυρία δεν είχε το θάρρος να κυττάξη την Εύγενία με τόση Ιταμότητα. Κι' αυτό, γιατί ήξερε πως ο Ναπολέων τίς γλυκές άρες του προτιμούσε

να τίς περναί, μαζί της. Ιδένε, άλλως τε, κι' ή αυτοκράτειρα. Στην αίθουσα των Στραταρχών, γεμάτη κεριά, που λάμπουν ανάμεσα στα κρύσταλλα και στις έπιχρυσώσεις, οι κυρίες, με κρινολίνα, φορτωμένα φιόγκους, κι' οι κύριοι, με φράκα μπλέ και με περικημίδες από μαύρο μεταξωτό ύφασμα, άρχισαν να λικνίζονται με τους ήχους της πόλας και της μαζούρκας.

Άξαφνα, συνέβη κάτι το άπροσδόκητο, το άπίστευτο, που έσταμάτησε τη χορευτική κίνησι ως τα άπώτερα βάθη των σαλονιών.

Ένας νέος αξιωματικός, έκοντοζύγως, έξάλλος, την αυτοκράτειρα, την ώρα που χόρευε με τον πρεσβευτή της Ίταλίας, τον Νιγκρά, και άρχισε να την έπιτιμά, μέσα σ' όλον τον κόσμο, με άνωμένο το μεγάλο του δάχτυλο.

— Πώς επιτρέπετε σ' έναν άλλον άνδρωπο να σας κρατάει από την πλάτη, ενώ ξέρετε πως σας αγαπά; Ένώ ξέρετε πως σας λατρεύω!

Δεν πρόφτασε να πη περισσότερα, γιατί ή φρουρά του Κεραμεικού έτασε σε λίγο.

— Μην τον κακομεταχειρισθόντε! έιπε ο αυτοκράτωρ, καθώς τον άπομακρύνανε. Είναι άρρωστος, θα τον στείλωμε στην πατρίδα του, την Έλλάδα...

Ήταν ο Μανώλης ο Καλλέργης, ο νέος αξιωματικός, που άγάπησε στον Κεραμεικό την αυτοκράτειρα. Και πιδ έλπες, έπειτα, χρόνια όλόκληρα, τρελλός, μέσα στο παληό άρχοντικό σπίτι των Καλλέργηδων, στο Άργος, έχοντας κρεμασμένο το σπαθί του — τη νειότη του — από ένα δοκάρι της Εύγενίας στο παράθυρο.

Τον άγάπησε κι' αυτή; Έπιδ τέλους, δεν έπρόσθεσε; Κανένας δεν έξερι. Λέγεται μόνο, ότι η Εύγενία, περνώντας κάποτε, μετά το Έβδομήντα, από το Ναύπλιο, έζήτησε πληροφορίες για τον Καλλέργη, για τον άραίο τρελλό αξιωματικό, που την άγάπησε, όταν ήταν ή λαμπρότερη γυναίκα του κόσμου. Όμως, δεν έδειξε περισσότερο ένδιαφέρον, δεν έσυγκινήθη καθόλου, δεν έκλαψε. Αυτό, άλλως τε, ήτανε το χαρακτηριστικό της αυτοκράτειρας Εύγενίας. Τό ζαφειρί μάτι της δεν είχε κλαψει ποτέ, ούτε όταν έμαθε το σκοτωμό του παιδιού της.

★★

— Είμαι σύμφωνη, να μείνετε στο Σαίιν-Κλου. Μου κάνει, μάλιστα, εύχριστος.

A tall, lattice-structured radio tower stands prominently against a background of concentric circles, representing radio waves emanating from the top. The tower is situated next to a building and a vehicle, suggesting a radio station or communication hub.

Οι φωτογραφίες που θα ήθελες σ' αυτές τις δύο σελίδες μας, έχουν σκοπό να σάς φέρουν όσο το δυνατό πιο κοντά, στα μυστικά του ραδιοφώνου. Θα... προδούν σε αποκαλύψουν και θα σάς δείξουν λεπτομερέστετα, το πώς εργάζεται ένας Σταθμός, ο Ραδιοφωνικός Σταθμός Αθηνών....

“Άραγε, ἀναλογισθήκατε ποτέ, ἐνῶ, καθι-
σμένοι ἀναπαυτά, ἀκούτε τὸ ραδιόφωνο
σας ἕνα κομμάτι μουσικῆς ἢ ὅ τι ἄλλο, τί
προηγείται γιὰ νὰ σὰς προσφερῇ ἡ ἐκπομ-
πὴ, ποὺ σεῖς ἀπολαμβάνετε, γυρίζοντας μό-
νο ἕνα κομμάτι;

Δυσανασχετεῖτε, ἂν τὸ ραδιόφωνο σας
βουβαίῃ γιὰ πέντε δευτερόλεπτα. “Ὁ ἕρρα-
ς, βῶς, ἀπὸ πόσα χέρια, μάτια, χιλιάρδες
καλὴς δια καὶ ἐκατοντάδες κομμάτια ἐξαρτά-
ται ἡ κανονικὴ λήψις τοῦ προγράμματος, δὲν
θὰ αἰσθανόσαστε τὴν.... ἀπάθεια, ποὺ αἰσθα-
νεστε τώρα, τώρα ποὺ ἀνγοῖτε τὰ πάντα.
Θὰ νοιώσατε καὶ σεῖς τὴν ἴδια νευρὸκόπτη
μὲ δλους τοὺς τεχνικούς καὶ καλλιτέχνες,
ποὺ σὰς προσφέρουν μιὰν ἐκπομπή.

Ἀνέγραφε πρώτους τοὺς τεχνικούς, γιὰτί
ἀπ’ αὐτοὺς ἐξαρτάται, κατὰ κύριο λόγον, ἡ
λειτουργία ἐνὸς ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Μοι-
ρασμένοι στὰ Λίσια καὶ στοὺς ραδιοφω-
νικοὺς θαλάμους τοῦ Ζαπτείου, βρίσκονται δι-
αρκῶς ἐπὶ ποδός. Τραπέζες ἐλέγχου, ἐξαρ-
τήματα, ποὺ θυμίζουν μηχανικούς ἐγκεφά-
λους, ψυκτικὲς ἐγκαταστάσεις, γιὰ τὴ δια-
τήρησιν σταθερῆς θερμοκρασίας τῶν μηχανη-
μάτων, λυχνίες καὶ συστήματα παραγωγῆς,
τοὺς κυκλῶνται. Πόρτες μὲ τὴν ἐπιγραφή:
«ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ», βρίσκονται γυ-
ρὼ τους.

Ἡ ἀναλογιστικὴ ἀνάγκη τοῦ ραδιοφωνικοῦ θαλάμου, στὸ

«Η «τράπεζα ἐλέγχου», πού ἀποτελεῖ τὸ μηχανικὸν ἐγκέφαλο τοῦ πομπτοῦ λισοῖν. Ἀπὸ τοῦ χειρισμοῦ τῆς ἐξαρτάται, ὄχι μόνον αἱ ἐξηγητικὴ στάθμη τοῦ προγράμματος, ἀλλὰ, γενικὰ, ἡ κανονικὴ λήψις.

Ζάππειο, ένας άλλος κόσμος μοχθεί για να εγγραφη» το πρόγραμμα, που θα μεταδοθη στην ακριβή του ώρα, στην «εκαανοιμένη ηχητική στάση» και αναγκάζει τεχνική τελειότητα. Είναι ο ρυθμιστή ήχων, μηχανικοί και έλεγκται, που βρίσκονται σε άμεση σχέση με τους καλλιτέχνες, που οργανώνουν το πρόγραμμα. Μόνοι τους, δσα προστάα κι' αν διαθέτουν, δεν έπαρκούν. Τριάντα χιλιάδες δίσκοι γραμμοφώνων, της δισκοθήκης του Ραδιοφωνικού Σταθμού, βρίσκονται στη διάθεσί τους. Ό είδικος δισκοθέτης, θα τους τοποθετήσει την κατάλληλη στιγμή, όπως προβλέπει το «αναλυτικό πρόγραμμα» ή το κείμενο της έκπομπής. Άνάμεσά τους βρίσκονται και οι είδικοί ηχητικοί δίσκοι, που αποτελούν το ήχητικό πλαίσιο των διαφόρων σκέτες. Παράλληλα, τους ιδιότυπους θορύβους θα ένισχυση ο σκηνοθέτης και με ήχους «εξαντανούς». Μιά λεκάνη νερό, διάφορα ξύλα, στραγάλια μέσα σε κύλινδρο από σόρια, άλυσίδες, γκόγκ, θα γίνουν ή μανιασμένη θάλασσα, ο ρυθμικός κρότος του στρατιωτικού θήματος ή ο άέρας, που λυσσασμανάει στο «Έβερεστ....

Σχεδόν όλες οι ραδιοφωνικές σκηνές, δέν μεταδίδονται κατ' εὐθείαν, «ζωντανές», ἀλλὰ μαγνητοφωνούνται πρώτα. «Ἐγγράφονται»

A black and white photograph showing a group of approximately ten people, mostly men in suits and a few women in dark dresses, standing behind a long table. Two large microphones on stands are positioned in front of them. Several individuals are holding papers, and one man in the center is looking down at a document. The setting appears to be a formal press conference or a public announcement. The background is dark and indistinct.

σε ειδική ταινία και την καθωρισμένη ώρα, η ταινία αυτή τίθεται σε κίνηση. Έτσι, μή σας φανή παράξενο, αν πληροφορηθήτε, ότι ο ήθοποιός, που ακούτε να πεθαίνει στο ραδιοφωνικό σκέτος, την ίδια ώρα παίζει στο θέατρο. Άπλουστα, πρόκειται για ένα μαγνητοφωνημένο πρόγραμμα.

Παρ' ὅλην τὴν διάθεσίν μας, ὁμως, δὲν μπο-
ροῦσαμε «ἐκπαιδεύειν» εἰς πλήρεις ἀποκα-
λύψεις. Ὁ χρόνος εἶναι τόσο λίγος καὶ τὰ
μικρὰ ἢ μεγάλὰ μυστικά εἶναι τόσο πολλὰ
— σχεδόν ὅσες εἶναι οἱ δυσκολίες καὶ τὰ
προβλήματα καὶ κάθε ἐκπομπή, καὶ ἀποτελοῦν
τὴν καθημερινήν ἀγониάν των υπευθύνων πού
ἀγωνίζονται νὰ μᾶς δώσουν ἕνα πρόγραμ-
μα ὅσο το δυνατό πρὸ πύθουσιο, πρὸ εὐχά-
ριστο, πρὸ διδασκτικό.

Διαβάστε τα δικά αυτά, ίσως νοιώσετε, ότι η έκπομπή, που θα πρωτακούσετε χάνει κάτι από τη γοητεία της. Θα πάψω να ναι: εκείνο το «εξωλογικό» άγνωστο. Από την άλλη, όμως, πλεονάζετε κερδίσει σε γνώσεις και, κυρίως, θα έχετε καταλάβει πόσες δυσκολίες, προσπάθειες, προσοχή και συνεργασία απαιτούνται, για να ακουστή η άλλη και τόσο φυσική για σας φράση: «Εδώ Αθήναι!», με την οποία σά: καθημερίζουν οι γλυκύτερες φωνές της Αθήνας.

Γκόγκ, πόρτες ψεύτικες, που ανοιγοκλείνουν μόνο για να κάνουν θόρυβο, τηλέφωνα, αλυσίδες, ένας κύλινδρος γεμάτος στριγγάλια, που, περιφερόμενος, θα δώσει την εντύπωση ότι εξωμίνεται η θύελλα, να μερικά από τα «έργα-λεία—σύνεργα». που θα ζωντανέψουν ένα σκέτος

«Σὰς προσκαλοῦμε ἀπόψε στὸ Σταθμό», εἶναι μία ἐκπομπή, στὴν ὁποία συμμετέχει τὸ κοινό. Ὁ Νάσος Πατέτσας κι' ὁ Ἱταλὸς ἀκκροντεσνίν-στας Τσέζαρε, μόλις ἔχουν τελειώσει τὸ τραγούδι τους, ποῦ ἐπανελάβε ὁ κόσμος, ὁ ὅποιος τοὺς χειροκροτεῖ. Ποιὸς πρωταγωνίστησε στὴν ἐκπομπή; Οἱ τραγουδισταὶ ἢ τὸ κοινό;

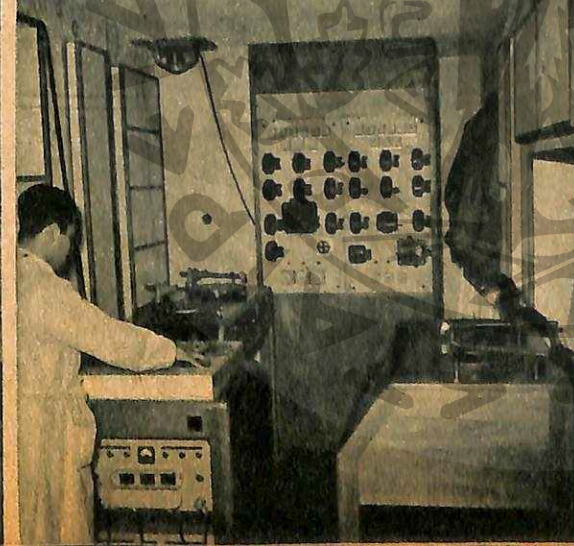
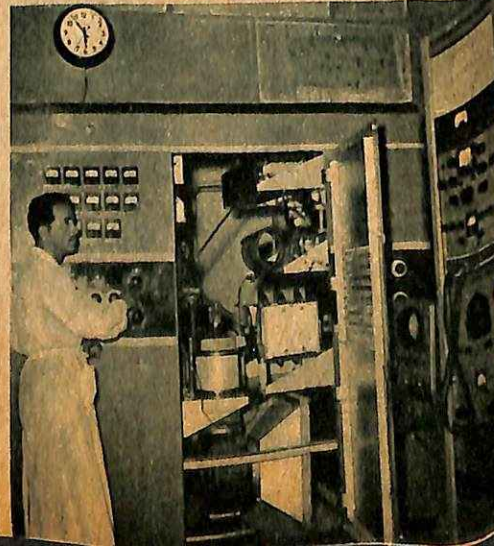
Ο Έλεγχος των μηχανημάτων του πομπού, γίνεται έξω από τις σιδηρέιες πόρτες. Το άνοιγμά τους, προκαλεί το αυτόματο σταμάτημα του Σταθμού.

A black and white photograph showing a large, dense crowd of people, mostly men, gathered outside a building. The crowd is packed together, with many individuals looking towards the camera. The building has a sign that reads "CONIKON" and "L. 1937". The scene appears to be a public gathering or protest.

«Μὲ τὸ μικρόφωνο στοὺς δρόμους» Τὸ κοι-
νό, ποὺ ἔχει κυκλώσει τὴ «Μαρμάρω», τὸ
αὐτοκίνητο τοῦ Συνεργείου Ἐξωτερικῶν Μετα-
δόσεων, καλεῖται νὰ μιλήσῃ στὸ μικρόφωνο.

Κουμπιά, ασφάλειες, διακόπτες, όλα στη διάθεσι του τεχνικού, που βάζει εμπρός το μηχανοφόνο, το ειδικό μηχάνημα, που πάντα σπηλώνει τα γαζακια του θα έγγραφον οι διάλογοι και η μουσική των δίσκων, που παίζονται στα τέσσερα «πίκ-άπ».

“Όλα, όσα λέγονται από τούς ήθοποιούς, πού διακρίνονται στό βάθος, ή μουσική, πού παίζεται από τούς δισκούς, «μιζάρουνται», ένορχηστρώνονται από τόν ρυθμιστή ήχου, πού παρακολουθεί λέξι πρός λέξι, τόν κείμενο καί νότα πρός νότα τή μουσική.

Ο ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
στην γλώσσα, μια
ρωμάντζική ιστορία

Η φιλενάδα μου Η ΜΕΤΑΛΗ ΑΡΚΤΟΣ

Η πιο πιστή μου φιλενάδα. 'Ο σύνδεσμός μας ήτανε παλιός. Κι' η αγάπη μου γι' αυτήν στηριζόταν σε βάθος στερεό, που το είχε υψώσει η συνήθεια.

Πόσα χρόνια, αλήθεια, γνωρίζομαστε!... Δηλαδή, για να μαι ακριβολόγος, πόσα χρόνια τη γνώριζα; γιατί έκεινη, από τα απρομέτρητα έπουράνια ύψη της, ήταν απολύτως αδύνατο να μαντέψω την άσημαντη προσωπικότητά μου σε σημάδια ανεπαίσθητο, καρφωμένο στη μηδαμινότητα κάποιου αθηναϊκού μπαλκονιού ανάμεσα σε δυο γλάστρες με γεράνια, που την άλικη ακτινοβολία τους την έπνιγε το σκοτάδι της νύχτας...

Η αγάπη μου γι' αυτήν ήταν ανάγκη οργανική μου. Όλους τους καλοκαιρινούς μήνες ήταν η συντροφιά μου στις όρες της μονότονης ηρεμίας, όταν το σύμπαν ακινητούσε πελαρχημένο κάτω από τη σιωπηλή προσαγή της μεγάλης γήσινας του σκοταδιού, κι' όταν μια υπόνοια αύρας έπνεε, φιλοδοξώντας ν' αποτελέσει το αναμικτό ελαφρυτικό του πυρωμένου ημερονοχτίου. Τότε, συνήθιζα να ρίχνω πάντα μια ματιά στη φιλενάδα μου, τη Μεγάλη Άρκτο. Με το κεφάλι κάτω και με την ούρα της ψηλά, μου προσφερόταν σαν ένα έπουράνιο ρολόι αξιοθαύμαστης ακριβείας: Όταν ακόμα δρισκόταν απάνω από την κουραστική του μπαλκονιού μου, η ώρα δεν ήτανε παραπάνω από δέκα: όταν την έβλεπα μπλεγμένη ανάμεσα στα σίδερα, είχανε χτυπήσει οι έντεκα. Κι' όταν πιά η Μεγάλη Άρκτος κουτροβαλούσε με το κεφάλι πάντα κάτω, πέρα από τις σκοτεινές στέγες, προς τον όριζοντα του βορρά, ήξερα καλά, ότι ήτανε περασμένα μεσάνυχτα, κι' ότι έπρεπε να περιμαζέψω τους ρεμβασμούς μου και τις μελαγχολίες μου, και να τραβήξω άδιαμαρτύρητα για ύπνο...

Κάπου-κάπου, πολύ σπάνια, μούκα-νε άπιστες. Δηλαδή, δεν έφταιγε αυτή η φτωχιά. Γιατί αυτή εύσυνετα ανατέλλει κάθε νύχτα στο ίδιο σημείο του ουρανού, απάνω από το κεφάλι μου. Που και πού, όμως, κανένα σύννεφο την έκρυβε από τα μάτια μου, και τότε έμε-να έντελως απληροφόρητος για την ώρα, κι' άσυντρόφευτος μέσα στην άχαρη νύχτα...

Της έκανα, όμως, κι' εγώ μικροαπιστίες της φιλενάδας μου. Νά, άφωνα μπαλκόνι μου, για να μεταφέρω την καλοκαιριάτικη άνια μου σε κανένα προ-στίο. Και τότε, έχανε: τον προσανατολι-σρό μου: Έψαχνα για τη Μεγάλη Άρ-κτο, και κατάφερα να την ανακαλύψω μετατοπισμένη, σε άπιθανο σημείο από-

νω από το κεφάλι μου, σε στάσι έντελως άκροβατική—πόσο φοβόμουνα μην της έρθη το αίμα στο κεφάλι!— έτοιμη να κατακυλήσει, πάντα προς το βορρά. Όμολογώ, ότι με δυσφορία περνούσα τις νύχτες αυτές μακριά από το μπαλ-κόνι μου. Γιατί η φιλενάδα μου, η Με-γάλη Άρκτος, έμοιαζε πελαγωγμένη στις καινούργιες στάσεις που την ανάγκαζα να παίρνη. Δε μου παραπονιότανε, βέ-βαια, οι απεγνωσμένες, όμως, προσπά-θειές της για να κρατήσει κάποια ισορ-ροπία, αποτελούσαν την πιο εύγλωττη σιωπηλή διαμαρτυρία της από τα ύψη...

ΚΑΠΟΤΕ, κάποιο καλοκαίρι, η άπι-στία που της έκανα ήτανε πολύ πιο σοβαρή: Άφησα το μπαλκόνι μου για πολλές νύχτες, για έβδομάδες, για μή-νες. Κι' άφορμη ήταν η Άννέτα.

Η αγάπη της Άννέτας έφτασε όρ-μητική σαν κυκλώνας ν' αναταράξη δί-αυα το καθεστώς της όμοιομορφίας, που μέσα του λήμνασε ήδονικά η ζωή μου... Ήτανε κάτι τόσο άπρόοπτο και και-νούργιο! Καινούργια υέρα και νέοι ό-ρίζοντες μάς δεχθήκανε σαν άπιθανα φιλόξενης άγκαλιές. Ήλιοβασιλέματα στα βάθη άγνωστών μου ουρανών, φω-τίσανε το μεγάλο μας είδωλλιο. Άκ-ροβαλασσίες έβαλαν τους φλοίσβους τους στην υπηρεσία του όνειρου μας. Ζέφυροι μυρωμένοι προθυμοποιήθηκαν να σταχυολογήσουν τα πιο διαλεχτά ά-ρώματα της στερράς και της θάλασ-σας, και νάρθουν να τα καταθέσουν σε λιθωνωτό της φύσεως στο άγκά-λισμά μας...

Ήτανε τόσο ολοκληρωτική η άπα-σχόλησίς μου με την Άννέτα, σάς ξε-μολογιέμαι, γεμάτος ντροπιασμένη ελ-λικρίνεια, ότι για ένα διάστημα έχασα όλόκληρα τη φιλενάδα μου τη Μεγάλη Άρκτο... Ό ουρανός δεν προσφερό-τανε πιά στα μεθυσμένα μάτια μου στις λεπτομέρειές του, μα σε ό σύνολο, πάνω από τη θάλασσα, πάνω από τα πεύ-κα: σαν ένα τμήμα της ύποταγμένης φύσεως, που προσπαθούσε να πλαισιώ-ση με γενικές όμορφίες τον έρωτά μου.

Και τον πλαισίωσε, πραγματικά, έ-να όλόκληρο καλοκαίρι! Έγώ κι' η Ά-ννέτα, διαδίκμα σε μεγαλειότητες του σύμπαντος μέσα από τις χρυσές μέρες και τις άσημένιες νύχτες, που παραμέ-ριζαν ύποχρεωτικές για να περάσου-με... Όπου, το τέλος ήθε να τις άο-χες του φθινοπώρου. Ένα βραδάκι λί-γο ύγρο, νοτισμένο από μια μακρινή βροχή, ένοιωσα την Άννέτα να ριγί

στην άγκαλιά μου.

— Τι έχεις, αγαπούλα... τη ρώ-τσηα γεμάτος άγωνία.

Δε μου άπάντησε άμέσως. Με κύτ-ταξε με τα λαμπερά μάτια της, μου χαμογέλασε θλιμμένα και, ύστερα, μου έμπιστεύτηκε το μεγάλο της καμμό:

— Έξερεις, έπαιξα χαρτιά... Πόκα, χαράκιρι... Και μπήκα πολύ μέσα... Χρωστάω πολλά, και μου τα ζητάνε έπίμονα... Άν ήθελες...

Όποτε, αυτό ήτανε!... Μέσα στις τελευταίες αναλαμπές που έριχνε το ήλιοβασιλέμα και τα πρώτα ριγί του φθινοπώρου, η πόκα και το χαράκιρι έ-καναν τη γλυκειά Άνέττα να χάνεται προστατευτικά στην άνοχη άγκαλιά μου...

Πλήρωσα το χρέος και γύρισα στο μπαλκόνι μου. Ή προσγείωσις μου από τις στρατόσφαιρες της έρωτικής φαντα-σίωσης στα δυό-τρία τετραγωνικά, που τα πλαισίωναν τα γνώριμα κάγ-κελλα και τα όμορφαίνα οι έλικες φλόγες των γερανιών, πνιγμένες από τα σκοτάδια της νύχτας, όμολογώ ότι πραγματοποιήθηκε κάπως άνωμαλα, και μου προκάλεσε κάποια όδυνηρη ζά-λη από το τίναγμα... Έπί τέλους, ό-μως, μπόρεσα πάλι να βρω την ψυχι-κή μου ευστάθεια στο γνώριμο μπαλκόνι μου, που η ρουτίνα που ήθε να μ' άγκαλιάσει στοργικά... Έκει μπόρεσα να φιλοσοφώ απάνω στον έρωτα, και στην παράδοξη έπίδρασι που προκα-λεί απάνω στις γυναίκες. Έκει μπόρε-σα να δώλω συμπεράσματα χρήσιμα απάνω στα όνειρα, στις μαγικές ακρο-γιαλίες, στις πορτοκαλίες ανατολές, στις μενεξεδένιες δύσεις, στους μυρω-μένους ζεφύρους, στην πόκα και στο χαράκιρι...

Τότε, σήκωσα πάλι το κεφάλι μου ψηλά, και αναζήτησα, έλκεινά μετανοι-ωμένος, τη φιλενάδα μου, τη Μεγάλη Άρκτο. Νά τηνε, στο ίδιο γνώριμο ση-μείο της, απάνω από την κουραστική του μπαλκονιού. Όρα δέκα... Δε φάνηκε να μου κρατάη κακία για την άπιστία μου τόσων μηνών. Άντίθετα, φάνηκε να με συμπονή με ελκρίνεια... Άκόμα και το λυμφοτικό άστεράκι της — ό εύ-θραυστος σύνδεσμος ανάμεσα στο κε-φάλι και στην ούρά της — μου φάνηκε άπόψε πιο λαμπερό, κάνοντας φανερά κουράγιο για να μου δώση θάρρος...

Λυτρωμένος από τον έρωτα έάπλω-σα όσο πιο αναπαυτικά μπόρεύσα στην καρέκλα μου, κι' ώρκιστήκα στη φιλε-νάδα μου τη Μεγάλη Άρκτο να μη της ξανακάνω ποτέ άπιστία...

★

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Η Λιάνα Καράλη, νοιώθει το πρώτο σκίρτημα της μητρότητας. Ή εύτυχια της πώς θα γίνει μητέρα, διώχνει κάθε στενοχώρια και άνία. Μία άλλιώτικη, πραγματική άγάπη την πλημμυρίζει για το Γιάσο, τον άντρα της. Και μόνον ένας άνθρω-πος στενοχωρείται από αυτό το νέο: Είναι ό γιατρός Βασίλης Βλάντος, ό γυναικοκατακτη-τής, που όπως του έλπε μία φίλη του στο Πα-ρίσι, ποτέ δεν άγάπησε καμμία γυναίκα.

90Ν. Την κύτταξε σκοτεινά και παγερά. Και της έλπε κοφτά, κυνικά:

— Δεν έχει καμμία σημασία τί είμαι... Κι' αν δεν σ' άγάπησα, όπως λές... σ' έ-κανα όμως να μ' άγαπήσεις... να γεμίσης την άδεια καρδιά σου... Κι' αυτό είναι σπουδαίο...

— Με πέταξες στα σκουπίδια... με μία βαθεία πληγή, που δεν πρόκειται να κλείση ποτέ...

— Είναι κι' αυτό μία περιουσία, που μου χρωστάς... Και δεν πρέπει να με δρίξης!

— Άνανδρε! — του φώναξε, κατάχλω-μη, φρενιασμένη, κι' άνοιξε νευρικά το τσαντάκι της, έβγαλε από μέσα ένα μικρό μυστικό του πόθου, έδινε συνέχεια και την άφορμη να πλησιάσει ας γιατρός περισσό-τερο στη Λιάνα, να δρίσκειται πιο συχνά κοντά της, να μπη, μ' ένα κάποιο τρόπο στη ζωή της. Ένοιωθε, πώς μία φύσι σαν τη δική της δεν μπόρε να είνε ίκανο-ποιημένη με τη ζωή της στο χτήμα, ότι δεν ήταν δυνατό να έγκαρτερήση στη μονο-τονία και ότι άργά η γλήγορα θα δίωγε για δυνατές συγκινήσεις. Όσο για το Γιά-σο ήτανε σίγουρος ό γιατρός πώς δε γέ-μιζε τη ζωή της. Με τη γυμνασμένη όσφρη-σι του γυναικοκυνηγού είχε συλλάβει πώς είχε πλεόνασμα ζωής, που δεν μπόρεσε άντρας σαν το Γιάσο, τόσο άπλός και τό-σο δοσμένος στη δουλειά, να το έξαντλή-ση ποτέ.

— Άνανδρε!... — του ξαναφώναξε — μπόρείς να σκοτώνης μία ψυχή και δεν τομάς να σκίσης ένα κορμί!... Χτύπα, λοιπόν!...

Και, καθώς στεκότανε μπροστά της με το ίδιο χαμόγελο, τον ζύγωσε γοργά, τον έφτυσε στο πρόσωπο, χύθηκε στη σκάλα έξαλλη και χάθηκε στο δρόμο...

Ή σκηνή αυτή ξαναζωντανέσε στη μνή-μη του, χωρίς να ξέρη γιατί, τώρα που κα-τέβαινε από το Λυκοέντρη στη μικρή πο-λιτεία... Φρόντισε να τη διώξη γρήγορα, όπως έκανε πάντα. Ό νους του ξαναγύρι-

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΟΙΡΑΣ (ούαντι φαράν)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ζε στη Λιάνα. Δεν τον τραβούσε σ' αυτήν μονάχα η σπάνια όμορφιά της, μα κι' ό άέρας της, ή περηφάνειά της κι' ή δύναμις, που μάντευε μέσα της. Ήθελε να καταθά-λη, να νικήση αυτή τη δύναμι. Ή ιδέα του παιδιού τριβέλιζε το μυαλό του. Δεν είχε άμφοβολία πώς θα τελείωνε μαζί της, ό-πως και μ' όλες τις άλλες. Όμως ένοιωθε περσ αυτό το παιδί θα την άπορροφούσε για κάμποσο καιρό και πώς θα την προσ-κολλούσε στο Γιάσο. Θάπρεπε, λοιπόν, να περιμένη για πολύ την ευκαιρία. Κι' αυτό δεν ήτανε στις συνήθειές του.

Από το άλλο μέρος, όμως, έβλεπε πώς αυτό το παιδί, που έρχότανε να σταθή σαν έμπόδιο στη γοργή πραγματοποίησι του μυστικού του πόθου, έδινε συνέχεια και την άφορμη να πλησιάσει ας γιατρός περισσό-τερο στη Λιάνα, να δρίσκειται πιο συχνά κοντά της, να μπη, μ' ένα κάποιο τρόπο στη ζωή της. Ένοιωθε, πώς μία φύσι σαν τη δική της δεν μπόρε να είνε ίκανο-ποιημένη με τη ζωή της στο χτήμα, ότι δεν ήταν δυνατό να έγκαρτερήση στη μονο-τονία και ότι άργά η γλήγορα θα δίωγε για δυνατές συγκινήσεις. Όσο για το Γιά-σο ήτανε σίγουρος ό γιατρός πώς δε γέ-μιζε τη ζωή της. Με τη γυμνασμένη όσφρη-σι του γυναικοκυνηγού είχε συλλάβει πώς είχε πλεόνασμα ζωής, που δεν μπόρεσε άντρας σαν το Γιάσο, τόσο άπλός και τό-σο δοσμένος στη δουλειά, να το έξαντλή-ση ποτέ.

Ό Βλάντος σκεφτόταν ακόμα πώς έ-πρεπε να δρή όργανα, που, χωρίς να το καταλαβαίνουν, να του δίουν πληροφορίες για τη ζωή του ζευγαριού. Είχε, ως τώρα, στο χωριό, κάποιες γυναίκες, που μάθαινε, με τρόπο, χωρίς να φαίνεται πώς ρωτάει, τις κινήσεις του. Μα του χρειαζότανε να δρή ανθρώπους μέσα στο Κονάκι, να κερ-δίση τη συμπάθειά τους, για να μωρέση να τους χρησιμοποίηση. Στο κυνήγι της Μαυρόραχης είχε περιποήσει το Μπόδα. Τον είχε παρακαλέσει, έπίσης, ένα - δυό

Ό Γιάσος πήγε στο Βέρμιο για σκί.

φορές, να του κάνη ψευτοεληψματα, να δγάλη τις λάσπες από τις μπότες του, να κρατήση το ντουφέκι του και κάτι τέ-τοια, για να δρή άφορμή να τον δώση στο χέρι γενναίο φιλοδώρημα. Ό Άρδανής είχε συγκινηθή και τον πήρε από καλό μά-τι. Τώρα όμως, στο πρόγευμα, με τη Λιά-να και το Γιάσο, είχε προσέξει τη θειά — Σμαράγδα και λόγιαζε με τί τρόπο θα μπόρούσε να την πάρη με το μέρος του.

Απάνω σ' αυτό το λογισμό, ένοιωθε τ' αυτοκίνητο να γέρνη σ' άνωμαλία κι' ά-κουσε τους τροχούς να τριβώνται σε πέ-τρες. Με τρομάρα είδε πώς είχε βγί από τη δημοσία και δρισκότανε στα χείλια της ρεματιάς. Λίγο ακόμα και θα γκρεμιζότα-νε. Μ' άπότομη κίνησι του τιμονιού ξα-ναμπήκε στο δρόμο, ήρθε σ' όν έαυτο του και πάτησε γκάζί, να φτάση, το γρηγο-ρώτερο στην κλινική.

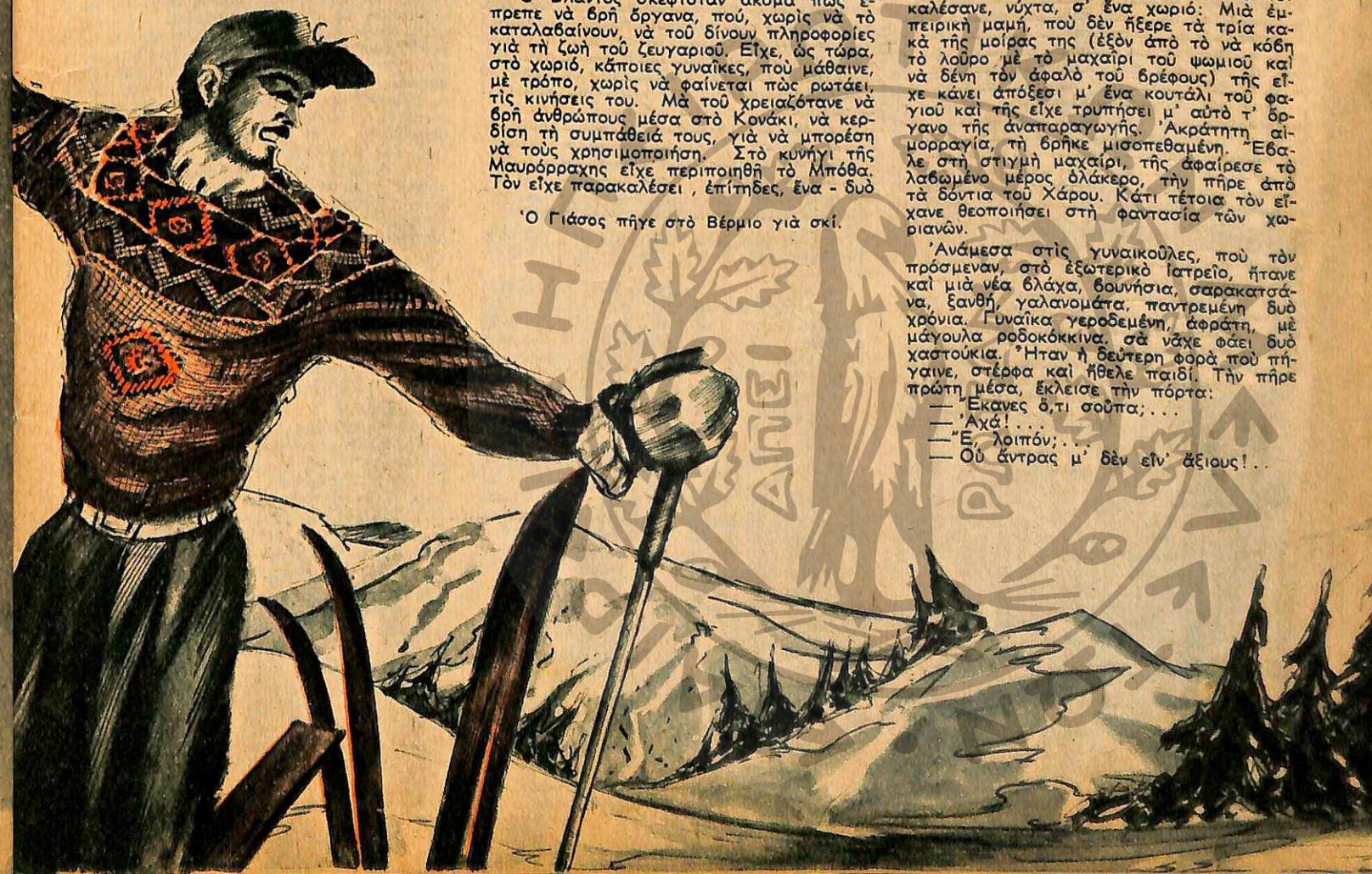
Στο Ισόγειο Ιατρείο, που ήτανε για τις έξωτερικές έπισκέψεις, τον πρόσμεναν ένα σωρό γυναίκοι, ή κάθε μία με την θέσι της και τον πόνο της, μα που πλή-ρωναν, οι περισσότερες, παλιές άμαρτίες των αντρών τους. Ό Βλάντος είχε βαρε-θή ν' άκούη τις αιώνιες ιστορίες τους. Μα, στη δουλειά του, προσεχτικός και τίμιος, τις ύπηρετούσε με την καρδιά του. Ήτανε και μερικές κοπέλλες του κάμπου, που χάνανε την παρβενιά τους (κι' αυτές δεν έζερνε πώς) στο θέρο, πάνω στα δεμάτια, που τις έριχνε κάποιο ζώρικο και βιαστι-κό παλληκάρι. Αυτές πηγαίνανε κρυφά, να τις βοηθήση. Στην αρχή θύμωαν:

— Είμαι γιατρός — τους έλεγε — δεν είμαι μπαλκονάτης!

Μα ύστερα τον κατάφεραν και τον λέ-γανε «σωτήρας» τους. Για μία τέτοια τον καλέσανε, νύχτα, σ' ένα χωριό: Μία έμ-πειρική μαμή, που δεν ήξερε τα τρία κα-κά της μοίρας της (έξόν από το να κόβη το λούρι με το μαχαίρι του ψωμιού και να δένη τον άφάλο του δρέφους) της εί-χε κάνει απόξεσι μ' ένα κουτάλι του φα-γιού και της είχε τρυπήσει μ' αυτό τ' όρ-γανο της αναπαράγωγής. Άκράτητη αί-μορραγία, τη δρική μισοπεθαμένη. Έβα-λε στη στιγμή μαχαίρι, της άφαίρεσε το λαβωμένο μέρος όλάκερο, την πήρε από τα δόντια του Χάρου. Κάτι τέτοια τον εί-χανε θεοποιήσει στη φαντασία των χω-ριανών.

Ανάμεσα στις γυναίκοι, που τον πρόσμεναν, στο έξωτερικό Ιατρείο, ήτανε και μία νέα δλάχα, βουήσια, σαρακασά-να, ξανθή, γαλανομάτα, παντρεμένη δυό χρόνια. Γυναίκα γεροδεμένη, άφορτη, με μάγουλα ροδοκόκκινα, σε νάχε φάει δυό χαστούκια. Ήταν ή δεύτερη φορά που πή-γαυε, στέρφα και ήθελε παιδί. Την πήρε πρώτη μέσα, έκλεισε την πόρτα:

— Έκανες ό,τι σουπα;...
— Άχά!...
— Έ, λοιπόν;...
— Ου άντρας μ' δεν είν' άξιός!

— Έγειρε να την εξετάσει. Ξαφνικά, κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά, του λέει:
— 'Γω με τα σένα, γιατρέ μ' μι του πρώτου βάπτισμα πηδί!...

— Μή λες χαζωμάρες! της έκανε ασήπια.
— Όστόσο, η εξέταση κράτησε πολύ... Κι' η θάλαχα θυγέκε μ' αέρα θριαμβευτικό και τράβηξε να καθαικλικέση το μαυλάρι της. Κάτι τέτοια είχαν πλέξει γύρω του τον κακόφημο θρόλο. Μά στεκόταν αδιάφορος. Πέρασαν, μιά - μιά κι' οι άλλες γυναίκοι. Μά δεν είχε πολύ κέφι μ' αυτές. 'Ο νους του γύριζε ολοένα στη Λιάνα. 'Η ξαφνική αλλαγή στην έκφρασή της και στον τρόπο της, η σιγουριά και η γαλήνη που δειξε, την ώρα που παίριαν το πρώτο τους. Την έφερε και την ξανάφερε μπροστά του αυτή την έκφραση και όλη την ατμόσφαιρά της, ως που χαλίστηκε. «Δε βαρύνει!...» — είπε τέλος στον εαυτό του — πόσο θα δαστή;... Κι' ανέθηκε στην κλινική, για την καθημερινή επίσκεψη.

— 'Ο Γιάσος κι' η Λιάνα είδαν, την άλλη μέρα κιάλας, απ' το παράθυρο, το αυτοκίνητο του γιατρού στην πόρτα του Κονακίου.

— 'Ερχομαι απόσκλητος — τους φώναξε, ανεβαίνοντας γοργά τις σκάλες. Δε με περιμένετε... Άλλα θα τους έχετε συγχά τώρα κάτι τέτοιους αϊνιδισμούς!... Είναι ανάγκη να παρακολουθώ από κοντά την επίδοξη μητέρα!...

— 'Ο Γιάσος τον πρόσμενε στο πλατύσκαλο, γελώντας:

— Σαν να μάντεψες, πώς σε θέλω!...

— Διαταγή!...

— 'Η Λιάνα είχε το πιδ ούράνιο χαμόγελο της. 'Εσθυσε, όμως, σαν πίσω από σύγνεφο, άμα ο Βλάντος της έσφιξε το χέρι με τρόπο αίσθησιό:

— Πώς περάσαμε τη νύχτα μας, κυρία; τη ρώτησε. Σε πέλαγος ετυχίας, δεν αμφιβάλω!...

— 'Άκουσε, γιατρέ, τον έκοψε ο Γιάσος, σε ήθελα, γιατί έρχασα χδες να σε ρωτήσω... Οάδελπες για τη Λιάνα μεγάλο κίνδυνο, αν την έπαιρνα μαζί μου, στο Βέρμιο, για σκί;

— Στο Βέρμιο, για σκί; Μιλάς σοδάρ;

— Δεν τον αφήνεται, γιατρέ! Έκαμε γελώντας η Λιάνα, που έννοους να μείνη με τον Βλάντο επ' άπειρον στην ετικέτα του πληθυντικού. Πριν ρωτήση εσάς, έπρεπε να ρωτήση εμένα... Για ν' άκούση ότι δεν πάω πειθενά!... 'Εχω από χδες αναλάβει όλες τις εθύνες της μητέρας!...

— 'Άκουσε, φίλε μου! 'Αρχειται η ένδομητρίος παιδοκομία. 'Αρθρον πρώτον: 'Ο κερπός δεν πρέπει να πέσει... 'Απαγορεύονται οι συγκινήσεις και οι απότομες κινήσεις!... Και τα σκί τα έχουν και τα δύο!...

Πέρασαν στη βιβλιοθήκη, κάθισαν. 'Ο γιατρός άρχισε να κάνει δλάκερο μάθημα στη Λιάνα πάνω στη κατάσταση της. 'Επειτα έβγαλε το μπλόκ των συνταγών του κι' άρχισε να σημειώνει με το μολυβάκι του, σύντομα, το δεκάλογο της εγκύου κι' ένα συνοπτικό, διαιτολόγιο. Μά δεν είχε ξεκολλημένος. 'Ελαμπε η Λιάνα σ' όλη την όμορφη της. Και ήθελε να δρη τρόπο να της το πη:

— 'Ενα πράγμα μούκανε ζωηρή έντύπωση, άρχισε να λη, όταν γύρισα, στην Εύρώπη, στις πινακοθήκες... Πόσο σωστά είδαν οι προραφίστες ότι η γυναίκα ποτέ δεν είναι πιο όμορφη, όσο σαν δρίσκεται σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση. 'Η «'Ανοιξ», αυτός ο θαυμάσιος πίνακας του Μποτισέλλι, δεν είναι παρά μια συναία από νέες κι' όμορφες γυναίκες, που τις κάνει ακόμα πιο ωραίες η εγκυμοσύνη. Κάτω από το λουλουδιμένα δένδρα και τα έλαφρα φορέματά τους, οι γαστέρες τους δείχνουν πώς είναι όλες γονιμωμένες!...

— 'Ο Γιάσος ξερόδρησε. 'Η Λιάνα άφησε να πέσει στο νερό το κομπλιμέντο.

— Όταν έφυγε ο γιατρός, ο Γιάσος γύρισε στη Λιάνα:

— Μή μου πής, παιδί μου, πώς αυτό δεν ήταν ευγενικό από μέρος του!...

— Ποιό πράμα;

— Σε σκέφτηκε... ήρθε να ιδη πώς είσαι... και να μάς δώσει τις συμβουλές του, που είναι τόσο χρήσιμες...

— Το επάγγελμά του, έκαμ' η Λιάνα, γελώντας.

— Κι' έτσι να το πάρης... εύσυνειδητος.

— 'Όσο γι' αυτό...

— 'Εβαλε το χέρι της στους ώμους του, τον κύτταξε μ' έκφραση χαρούμενη στα μάτια και τον ρώτησε τρυφερά:

— Λέγε μου, τι νοιώθεις απ' αυτό το προμήνυμα παιδιού;

— Καινούργια ευτυχία... αλλά και καινούργιες εθύνες... Τα δύο εγώ μας σμίξανε για να χανευτούν σ' ένα τρίτο...

— Θά χρειαστούν και θυσίες...

— Και, γελαστός τώρα, πρόσσεσε με παιγνιδιάρικο ύφος:

— 'Ακόμα δεν ήρθε στη ζωή και μάς επιβάλλεται.

— Σε τί; ρώτησε, άπορώντας, η Λιάνα.

— Νά: Δε θα πάμε για σκί... Και θα περνούσαμε τόσο καλά... Θα σου μάθαιαν τόσο πράματα... Θά σου δινε τόσες χαρές... Δεν πειράζει... του χρόνου, αν θέλη ο Θεός.

— 'Α, όχι... Έκαμε η Λιάνα, με τρυφερό μάλλωμα — θα πäs!... θέλω να πäs, όπως πηγαινες πάντα!... Γιατί να χάσης την απόλαυσή σου για μένα... Θάχω συντροφιά, τη θειά-Σμαράγδα...

— Και πρόσσεσε, γελώντας:

— Και τό... παιδί!...

Γέλασε κι' ο Γιάσος. Φιλήθηκαν. Σε δύο μέρες έφυγε για το Βέρμιο, κάδάλια στο Γρέγο, φορτωμένον τα σκί. 'Ο Βλάντος δεν άφησε την ευκαιρία. 'Από τις όχτς μέρες πούλησε ο Γιάσος, τις πέντε δρέθηκε κοντά στη Λιάνα. Πήγαινε το απόγευμα, έφτανε πάνω στο ηλιόγειμα, για νάναι πλάι της, όταν μούκρυνε. Της έπιασε το σφυγμό, τάχα να την εξετάση, για να περιβάλη, όμως, το χέρι της μ' ένα χαδί άράχνης. Το τραβούσε μ' ένα χαμόγελο οίκτου. 'Ο γιατρός, όμως, δεν έπαιρνε από τέτοια. Πάσχιζε να δρη τρόπο να την ξεταμπουρώση, να ξαναρρίξη στην ψυχή της την ταραχή και το φόβο. Μάταια, όμως. Την τρίτη φορά του παράξενου τρόπου που παίρινε το σφυγμό της, άφου τράδρησε το χέρι της, του έπτε ασήπια:

— Μά δεν ντρέπεστε, γιατρέ, να κακομεταχειρίζεστε έτσι την αξιοπρέπεια σας; Αυτή τη στιγμή μου κάνετε άστεία και θλιβερή έντύπωση... Δεν μπορείτε να δασάσετε αυτό ελάττωμα, που σας κατεβάζει στη συνειδησι των σοδάρων ανθρώπων;

— Για ποιό ελάττωμα μιλάτε; ρώτησε, ρίχνοντάς της ματιά όσο παίρνει πιδ Ι-ταιμή.

— Μά... δεν πιστεύω να μην ξέρετε τί ιδέα υπάρχει για σας στο κεφάλαιο των γυναικών!... Κά είναι κρίμα... 'Ενας άνθρωπος με τόσα προσόντα στη δουλειά του... Με τόση αξία... είναι πολύ λυπηρό να ξεπέφτη έτσι...

— Βρίσκετε ότι άποτελεί ξεπεσμό για την ελκρινεία ότι την κατηγορεί και τη συκοφαντεί η υποκρισία;

— Άφήστε τα αυτά, είτε άυστηρά η Λιάνα, έχω μια μικρή προσωπική πείρα... που, δυστυχώς, δικαιώνει δσα λέγονται... Μόλις δρη μια γυναίκα δε χασομεράτε καθόλου... 'Ο τρόπος που κυττάτε... 'Ο τρόπος που ρίχνετε κι' άρχιζετε την πολιορκία προκαλεί την άγανακτηση και το μίσος κάθε σοδαρης γυναίκας!... 'Ο τρόπος σας είναι προσδλητικός και άποκρουστικός... Και ήθελα να δρη σε ποιού έιδους γυναίκες είχατε έπιτυχία... 'Επιτρέψετε μου να σας πäs... δε θα ήτανε διόλου καθώς πρέπει!... Και μου γενιέται η φυσική άπορία... Όταν πηγαινε στον έρωτα με τέτοια διάθεση, τότε τί πήρατε απ' δλες αυτές τις κατακτήσεις!...

— Σ' αυτό μπορεί να χέτε δίκη... Πο-

τέ δεν πήρα δτι περιμένα... Και αυτό σας έξηγει δι συνεχίζω με πάθος την άναζητήσι... Όταν βλέπετε κάποιον να ψάχνη, μη δάζεστε να ρίξετε την πέτρα του αναθεμάτος!... Για να εξακολουθή να ψάχνη, δα πη πώς δε δρηκε...

— Μά πώς είναι δυνατόν να δρη κά-τι, που ν' άείζη, όταν ψάχνετε μ' αυτή τη διάθεση!... Θέλετε να είμαι άπόλυτα ελκρινής;

— Σας παρακαλώ, μάλιστα!...

— 'Ο τρόπος που μου πιάνετε το χέρι δείχνει καθαρά πώς ο έρωτας για σας είναι άπλη υπόθεση δερμάτος!

— Μην ξεχνάτε, κυρία, ότι μιλάτε σε γιατρό, που μπορεί να σας άποκριθ, ότι αυτός είναι ο έρωτας για όλους τους ανθρώπους. Πιθανόν να μη το νοιώθουν κατάδθα, να μη το ξέρουν... Αυτό δεν έχει καμιά σημασία... 'Η μακαρίτισσα η γιαγιά μου δεν το ήξερε. Νόμιζε πώς ο έρωτας είναι η γαρνιτούρα των αίσθημάτων. Πέθανε — Θεός σωχρώς! την! νη-στική.

— Σας παρακαλώ να σμαατήσουμε, τον έκοψε η Λιάνα, δεν μπορώ να σας άκούω.

— Είναι πολύ φυσικό, είτε ο Βλάντος ειρωνικά, δουλεύετε σε τόσες προλήψεις!... Όταν πέθαε η γιαγιά μου, ως που να τη θάψουν, τα μαλλιά της και τα νύχια της εξακολουθούσαν να μεγαλώνουν...

— Τί θέλετε να πής;

— 'Ο,τι, άπλούστατα, ενώ είχε πεθά-ναι αυτή, το δέρμα της εξακολουθούσε να ζή — αυτό το δέρμα, που, σ όλη της τη ζωή, του είχε άρησθ τη κυριαρχία... Θέλω να πω αυτό το πασίγνωστο, ότι το δέρμα είναι το πιδ ζωντανό σύμπλεγμα κυττάρων, που μάς έχει δοθ. Μπορούμε ν' αφαιρέσουμε από ένα νεκρο ένα κομμάτι δέρμα, να το διατηρήσουμε και να το χρησιμοποιήσουμε, σε μια έγχρησι, για να μεταλώσουμε το δλαμμένο δέρμα ενός ζωντανού... Δέρμα είναι τα όργανα των αίσθησών μας... Με το δέρμα βλέπουμε μ' αυτό όσφαιρινόμαστε, μ' αυτό άκούμε και μ' αυτό γενιόμαστε!... Τί το παράξενο αν έρωτεύωμαστε μ' αυτό;...

— 'Επαφή επιδερμίδων είναι οι μεγάλες έρωτικές χαρές. Άλλά θάψαμε τις αίσθήσεις, τους ζωντανούς αυτούς δρόμους έπι-κοινωνίας με τις όμορφες του κόσμου, κάτω από διάφορα στρώματα ήθικών και διανοητικών περιφρονησών... 'Ακόμα κτυπού, σ' αυτιά μου οι δυό λέξεις που προ-φέρατε, δεν είναι μια στιγμή με τόσο περιφρονητική άπόχρωσι: 'Υπόθεσις δερμάτος!... Μάλιστα, κυρία!... 'Υπόθεσις δερμάτος... 'Η μεγαλύτερη υπόθεσις στη ζωή του ανθρώπου...

— 'Αρκεί, γιατρέ — έκαμε η Λιάνα, κάπως νευριασμένη — άς τελειώσω! έ-δω... Πέστε μου κάτι για την κατάσταση μου... Ξέρετε, ότι άρχισα να τηρώ τις οδηγίες σας...

— Θα προσθέσω άλλη μια ακόμα... Νά κυττάτε, όσο μπορείτε πιο συχνά, το πρόσωπό σας στον καθρέφτη...

— Γιατί;

— Θα σας συνιστούσα να βλέπετε διαρκώς ωραία πράγματα, για να γίνη όμορφο το παιδί... Άλλά τί ωραιότερο μπορείτε να θρήτε από την ίδια σας τη μορφή;

— Δηλαδή... εξακολουθείτε... είτε η Λιάνα, σκουνοφυλή, και σηκώθηκε για να του δώση να καταλάβη, ότι ήτανε καιρός να φύγη. 'Όσο για τη σημερινή μας όμιλία, θα την επαναλάβω, μ' όλες τις λεπτομέ-ρειες στον άντρα μου.

— Κατάλαβα, είτε ο Βλάντος με δια-σμένο χαμόγελο, βέλετε η άποψήν μου έπίσκει να είναι η τελευταία...

— Αυτό εξαρτάται από σας... 'Αν νο-μίζετε, ότι μπορείτε να συνεχίσετε την άποψήν όμιλία, θα είναι, πραγματικά, η τε-λευταία... 'Αν ξαναδρετε, αυτό θα σημά-νι, ότι πήρατε άποφασί να σεδαστήτε το σπιδ το φίλου σας... Συμφωνώ;

— 'Απόλυτα, είτε χωρίς πεποίθησι ο γιατρός και χαιρέτησε.

— Τον ξεδγαλε ως την πόρτα:

— Κρίμα, του έπτε, να μην είναι ο χα-

ρακτήρας σας στο ίδιο επίπεδο με το μυα-λό σας!...

— Έκανε πώς είναι κύρια του εαυτού της.

— Όμως, στα δάθη του είναι της είχε ύ-ποστή τη γοητεία της φωνής του και της κινικής διδαχής του. 'Οχι τόσο έπικίνδυνη, όπως πριν, αλλά σ' ένα βαθμό εύκολοκνδέρ-νιτο. 'Ο γιατρός είχε γίνε τώρα κάπως του χεριού της. 'Ο Βλάντος, από το άλ-λο μέρος, ένοιώθε άνήσυχος και κάπως τα-πεινωμένος. Το μόνο κέρδος, που είχε, ά-πό τη άπουσία του Γιάσου, ήτανε η θειά-Σμαράγδα. Της έφερε από την πολι-τεία λιχουδιές του ζαχαροπλαστείου μέσα σε κομψά κουτιά. 'Η γρηά τ' άγαπούσε και τα δύο: Τα γλυκά για τον ούρανοσκο της, και τα κουτιά για τα μάλλινα καλ-τσάκια του μωρού που πρόσμεναν, και που τάπλεκε νύχτα - μέρα.

— 'Ο Γιάσος κατέθεκε από το δουνό γε-μάτος δρεϊ για δουλειά. Είχε φάει τα χιόνια με το κουτάλι. Άφησε το Γρέγο σ' ένα χάνι, σ' ένα χωριό της Νάουσας, πούχε γνωστό τον ιδιοκτήτη κι' ήτανε σί-γουρος πού θα δρη περιποίησι. Βρήκε μια συντροφία παλάνω φίλων ταξιδεμένων στην

'Ελβετία και στη Γερμα-νία, που ήτανε μανιώδεις στο σκί, κατέδχαν στο Πόδος κι' από κει πήρα-νε το μονοπάτι για την κορυφή του δουνού, το Κορά Γας, τη Μαύρη Πέ-τρα. 'Ο μολαρόδρομος κι' ο κατακικόδρομος, πιδ πάνω, σκεπασμένος με χιόνια ένα μέτρο, ήτανε γλυκατορός και δύσκο-λος, και, μέσα στο πού-σι, τα γυνάμ δέντρα, θαμπα φαντάσματα, δεν τους άφηναν να ξεχωρί-σουν, κάθε φορά, πού δρίσκανταν.

Πριν φτάσουνε στην κορυφή άπάντησαν μια σπηλιά, που την έζραν απ' άλλες φορές, με στα λαχίτες κρυσταλλια-σμένους από την παγω-νιά, που είχε τυλίξει μέ-σα στα κρυστάλλα της τα πολυτρίχια και φάν-ταζαν σαν καρποί, παρά-ξένα ζωτικά σταφύλια. 'Αποφάσισαν να μείνουν εκεί. Πίσω από την κορ-φή, κρέμονταν άδεντρες πλαγίες, όδστροτες, λες φτιασμένες έπίτηδες για σκί. 'Ετσι μπόρεσαν να χορτάσουν το άγαπημένο τους παιγνιδί.

Καμμία κούρασι δεν έδεινε ο Γιάσος, γυρί-ζοντας στο Κονάκι. 'Αγ-κάλασε ζεστά τη Λιάνα, τη φίλησε, της ιστόρησε δλα, λαχανιαστά, σαν παιδί που γυρίζε στη μάνα του από έκδρομη. Την πήρε από το χέρι και την κάθισε μπροστά στο τζάκι:

— 'Ελα... λέγε μου τώρα... πώς τα πέρασες...

— Διηγήθηκε τις έπισκέψεις του γιατρού. Μά δεν του άνέφερε τίποτα για τις περι-εργες κουβέντες που είχε μαζί του.

— Καμένο παιδί, της έπτε ξαφνι-κά, στην σπηλιά, όταν γέρανε να κοι-μηθούμε, με σκεπτόμουν... Συλλογίζο-μουν, προ πάντων, ότι κι' αυτό το ταξι-δι, που άποφασίσαμε για τη Βενετία, δε θα μπορέσουμε να το κάμουμε... Δε πέ-ση στους πιο βαρείς μήνες της εγκυμοσύ-νης σου...

— Μην το λογαριάζης διόλου, του έπτε, εγώ έπαυα να το σκέπτωμαι!

— Από την άλλη μέρα ο Γιάσος ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά. 'Η ιδέα του παιδιού διπλάσιαζε την ένεργητικότητα του: 'Αν είναι κορίτσι — έλεγε με τον εαυτό του — πρέπει να δρη προίκα άτράν-ταχη κι' αν είναι άγόρι να δρη άφετηρία καλή για το τρέξιμο στο στίβο της ζωής... Δε σήκωνε το νου του απ' αυτό το σκοπό-κι' άγωνιζότανε να πληθύν τ' άγαθά του.

ΠΟΣΟ άργα περνούσαν οι μήνες για τη Λιάνα, στην προσμονή της μεγάλης

μέρας, που θα παίρινε στην άγκαλιά της, την καινούργια ύπαρξη, τη φυτρωμένη στα σπλάχνα της! Κόμα τρελλή χαράς την πλημμύρισε, όταν μια μέρα «το άκουσε» που σκίρτούσε μέσα της. 'Ηταν άπαλοί, δελουδένιοι και γλυκύτατοι χτύποι, που την πρώτη φορά δεν τους είχε νοιώσει, δεν τους είχε προσέξει. 'Όταν, όμως, άρχισαν να γίνονται συχνότεροι και να τους νοιώ-θι, έξαλλη άφησε τα ρουχαλάκια, που του έτοιμαζε, για να το χαϊδέψη, πάνω από τη φούστα της:

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορίση;... όσο προ-

— Τί είναι, μωράκι μου; Τί είναι, μι-κρό μου; Θέλεις τη μανούλα σου; Τα καλ-τσάκια σου πλέκω... να σου τα φορώ, μωρό μου... και να φιλώ τα ποδαράκια σου... Τα μικρούλια σου τα ποδαράκια!

— 'Ο γιατρός άραίωσε τις έπισκέψεις του και προ πάντων έλλαξε κάπως το ύφος του. Τα μάτια του όμως... αυτά τα φοβερά μάτια, τα Ιταμά, τα ξεδιάντροπα, πώς μπορούσε να τα περιορί

ΜΕ ΚΑΤΙ ΑΠ' ΟΛΑ ΘΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

Η μητέρα: Είσαι 17 χρόνων. Φαντάζομαι ότι θ' αρχίσεις να καπνίζεις. Νά μου υποσχεθής, ότι θα μου πής ο ίδιος. Δε θέλω να το μάθω από άλλους.

Ο νεαρός γυιός: Μη στενοχωριέσαι, μητέρα. Το έκοψα πριν από έξι μήνες.

Έκανε κρύο, έβρεχε, δεν ήταν δυνατόν να κάνω περίπατο. Επί πλέον, η τροφή ήταν φριχτή, τα κρεβάτια σκληρά και οι άλλοι παραθεριστές ήταν άπαιστοι.

Αλήθεια, λέγει εκείνη, άναρωτιέμαι, πώς τα κατάφερες να βρής μία τέτοια τρύπα;

Εγώ; Μά, άγάπη μου, έσ' υπέμενες να πυραυλισόμουνε εδώ!

Σύμφωνοι! Αλλά, δεν είχες, παρά να φέρεις αντίρρηση!

Ο παισιματοδίκης: Μου φαίνεται, κατηγορούμενε, ότι εμφανίζεσαι κάθε τόσο μπροστά μου, είκοσι χρόνια τώρα.

Ο κατηγορούμενος: Φταίω εγώ, που δεν έχετε προσάχθ' τόσα χρόνια;

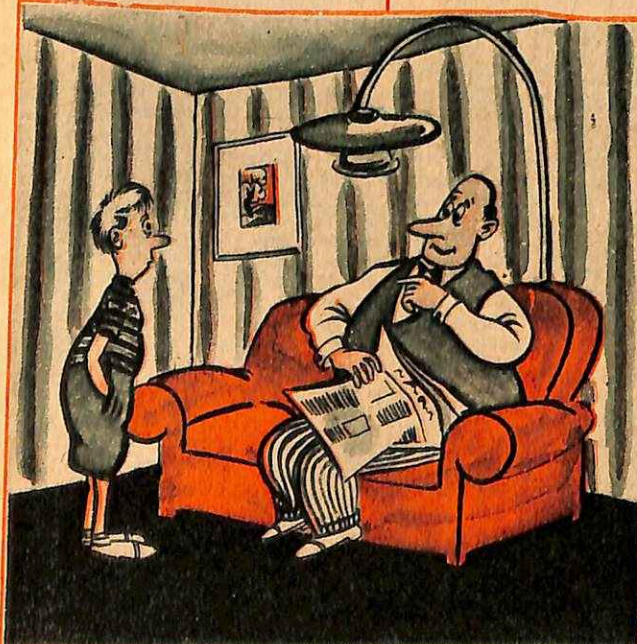
Η σύζυγος: Δε μου άρεσαν τ'α μούτρα της δακτυλογράφου, που προσέλαβες σήμερα το πρωί. Την έδιωξες.

Ο σύζυγος: Πώς! Δεν την άφηνες να ιδούμε τι μπορεί να κάνει;

Η σύζυγος: αυτή ή έσύ!

Πώς συμβαίνει, έσύ να ντύνεσαι τόσο απλά και φθηνά κι' η γυναίκα σου ν' ακολουθή την τελευταία μόδα;

Απολύτως. Έμπνευσα από ό,τι διαβάζουμε. Η γυναίκα μου διαβάζει περιοδικά μόδας κι' εγώ τα λογιστικά διδύμια μου!

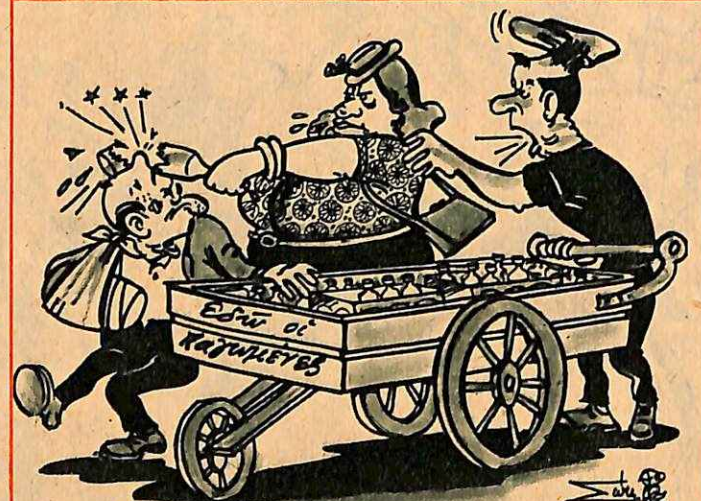
Ξεπούλημα θά π'η, παιδί μου, σ' ένα είδος 10.000 δραχμών να βάλεις τιμή 15.000 και να το πουλάς 12.000.

Ο ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΨΑΡΑΣ
— Τί θα κάνη; Όπου νάναι θα τσιμπήση.

— Φιλί άρραβάνος τ'ό λες αυτό, θρέ γυναίκα ή... συγχώνευσι;
(Του Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

— "Εεε, κυρά μου! Τά μπουκάλια είναι μετ' έπιστροφής!
(Του Σ. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

ΣΤΟ ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟ

Ο κ. Σταυρόλεξος μπήκε διασπικτός σ' ένα γαλακτοπωλείο:

— Δώσε μου, έπτε, δύο άπ' αυτά, που οι Άμερικανοί τά τρώνε σέ σκόνη, κι' όταν χάνουμε τά καλάθια χάνουμε κι' αυτά!

— Διηλαδή, τί θέλετε να π'ητε; ρώτησε ο γαλακτοπώλης έκπληκτος.

— Δώσε μου δύο άπ' αυτά, που πολλές φορές δεν τά κρατάς, κι' όμως σου λένε: πρόσχε να μην τά σπάσης!!

— Θέλετε δύο κεσεδάκια με γιαούρτι;

— Όχι, κύριε μου! Θέλω να μου δώσετε δύο άπ' αυτά, που είναι ή βάσις τής ζωής και τής χαροπλαστικής, αλλά ουδέποτε τά κάνει ο πετεινός μου!

— Τί φταίω εγώ, που δεν τά κάνει ο πετεινός σας, κύριε;

— Δε φταίς έσύ! Φταίει ή φύσις, κύριε! Έσ' φταίς μία φορά τ'ό χρόνο, που από έσπρα τά κάνεις κόκκινα!

— Όρα είναι να μου ζητάτε κι' εύθυνες, γιά κάτι που δεν ξέρω!

— Τά ξέρεις και τά καλοξέρεις!! Χωρίς αυτά δε θά υπήρχαν ούτε ψάρια, ούτε έρπετά, ούτε έντομα, ούτε όστρακόδερμα, ούτε πτηνά!!

— Μά, φυσική Ιστορία θά μάθουμε τώρα; φώναξε ο γαλακτοπώλης έξωγισμένος.

— Όχι, κύριε!! Αλλά αν δεν έχης άπ' αυτά, πώς θά κάνης γαλατομπούρεκο;

— Φύλλα γιά γαλατομπούρεκο θέλεις, χριστιανέ μου;

— Όχι, κύριε! Θέλω δύο άπ' αυτά, που είναι τά μόνα μάτια που άγαπάω!

— Άμ, δε μάς λες πώς έχεις γεροντοέρωτα και σου έχει στρίψει;

— Δεν είμαι καθόλου έρωτευμένος, κύριε! Θέλω, άπλυστάτα, δύο αυγά!

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

— Δύο αυγά; έπτε ο γαλατάς, που μπήκε, επί τέλους, στο νόημα... Δυστυχώς, δεν έχω! Μόλις έτελείωσαν!

— Και δε μου τ'ό λες τόσο ώρα, χριστιανέ μου, παρά με κρατάς με τή φλυαρία σου; φώναξε έξω φρενών ο κ. Σταυρόλεξος, και βγήκε με ύφος προσβεβλημένου, αφήνοντας σύζυλο τόν καταστηματούχο.

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ συνενόησε οικογενειάρχης, ή γυναίκα του ΦΩΦΗ μοντέρνα κυρία 27 ετών και ο ΜΠΕΜΠΗΣ τους, χαριτωμένος ξανθός διάβολος 4 ετών, παίζουν έκ τού φυσικού τήν ΚΩΜΩΔΙΑ.

Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

ΣΚΗΝΗ 1

(Στό σπίτι του Παντελή. Βράδυ ώρα 9. Ο Παντελής γυρνώντας από τή δουλειά του έρσκει τή Φώφη άναστατωμένη).

Φώφη: Νά χαθή ή τσάντα μου μέσα από τό σπίτι είναι μυστήριο.

Παντελής: Κάπου θά τήν έχης βάλει καί δε θυμάσαι.

Φώφη: Πού να τήν έχω βάλει. Άναστατώνω τό σπίτι... Τόκαμα άνω κάτω. Ντουλάπες, σιφονιέρες, κρεβάτια... έψαξα τά πάντα.

Παντελής: Τότε θά τήν ξέχασες στό τρόμ.

Φώφη: Δε βγήκα έξω.

Παντελής: Άν είχες βγ', όμως, τό πιθανώτερο θά ήταν να τήν είχες ξεχάσει. Οι γυναίκες τό συνηθίζετε να ξεχάτε τά πράγματά σας.

Φώφη: Βλέπεις, δεν κούνησα από τό σπίτι κι' έτσι μένεις με τήν κακία.

Παντελής: Ποιά κακία;

Φώφη: Νά θέλεις να με άποδείξεις ξεχασμένη.

Παντελής: Η ουσία είναι ότι ή τσάντα σου χάθηκε.

Φώφη: Χάθηκε καί μάλιστα μέσα άπό τό σπίτι.

Παντελής: Καί έψαξες παντού;

Φώφη: Κοντά κοντά.

Παντελής: Ποιός ήρθε τό άπόγευμα στό σπίτι;

Φώφη: Κανείς... Μόνο ο Γιαννάκης ήρθε, ο μπέμπης τής κυρίας Εύλαμπίας καί παίξαμε με τό Μπέμπε.

Παντελής: Καί παίξαμε με τό Μπέμπε;

Μπέμπε: Παίσαμε.

Παντελής: (Στό Μπέμπε): Καί τήν τσάντα τί τήν κάνατε;

Μπέμπε: (σηκώνει τούς ώμους κι' αυτό σημαίνει ότι δεν ξέρει).

Φώφη: Τόν ρώτησα κι' εγώ τό παιδί δεν έχει ιδέα.

Παντελής (με άμφιβολία): Τό παιδί δεν έχει ιδέα καί ή τσάντα έγινε τής αναλήψεως (με έσφακη έμπνευσι στη Φώφη): Δε μου λές; Ό Γιαννάκης τής κυρίας Εύλαμπίας τίνος γυιός είναι;

Φώφη: Τού κύρ Άνέστη τού Φουρνάρη.

Παντελής (στην υπηρέτρια με πεποιθήσι): Μαγδάλω! Άνοίξε τό φούρνο τής ηλεκτρικής καί φέρε τήν τσάντα τής κυρίας.

Φώφη: Τό φούρνο τής ηλεκτρικής;

Παντελής: Μάλιστα! Τό φούρνο τής ηλεκτρικής.

(Η Μαγδαληνή έρσκει στο φούρνο τής ηλεκτρικής καί φέρνει ξεροξημένα: 1) τήν τσάντα τής Φώφης, 2) τίς παντόφλες του Παντελή, 3) τά πέδιλα τής Μαγδάλης, 4) τή βούρσα τού σφουγγαρίσματος, 5) μία πλάκα σαπουνί καί 6) τήν ξυριστική μηχανή του Παντελή).

Φώφη: Πάει ή τσάντα μου!

Παντελής: Πάνε οι παντόφλες μου! Μαγδάλω (σταυροκοπιέται): Μη χειρότερα. Πάνε, καινούργια πέδιλα, τής καικομοίρας!

Φώφη (στό Μπέμπε): Παληόπαιδο! (Στό Παντελή): Πού τό κατάλαβες πώς θά βρούμε τήν τσάντα στό φούρνο;

Παντελής: Νά σου πώ. Τήν ήμέρα που φώναξες τό γυιό τού ύδραυλικού γιά να παίξουν, τό παιγνίδι τους ήταν ν' άνοίξουν τίς θρύσσες καί παραλίγο να μάς πνίξουν. Τίς προάλλες που ήρθε ή κυρία Νιστέρη, τού χειρούργου, με τό γυιό της, σείς μιλούσατε στό σαλόνι κι' ο Μπέμπες με τό γυιό τού κ. Νιστέρη έπιασαν τή γάτα κι' ήθελαν να τής κάμουν έγχείρησι. Προχτές που κουβάλησες εδώ τό γυιό τού

Παπαβασίλη μας τρελλάνανε στό «Κύριε έλέησον». Έτσι καί σήμερα.

Φώφη: Τί, έτσι καί σήμερα;

Παντελής: Μόλις μου είπες ότι ήρθε τ' άπόγευμα ο γυιός τού φούρνάρη, κατάλαβα ότι τήν τσάντα σου τή φουρνίσανε.

Φώφη: Τί θέλεις να πής δηλαδή;

Παντελής: Θέλω να πώ ότι τά παιδιά, στην έκλογή των παιγνιδιών τους, τά βάρυνε ή κληρονομικότης τού επαγγέλματος. Τό επαγγέλμα τού πατέρα τους τούς δίνει τήν ιδέα τού παιγνιδιού που θά παίξουν.

Φώφη: Ίσως να μην έχης άδικο.

Παντελής: Όχι, ίσως. Αυτό που σου λέω είναι σίγουρο έκάτο τοίς έκάτο. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, άλλοτε, πριν φωνάξης ένα παιδί να παίξη με τό Μπέμπε, να εξετάζης πρώτα τί δουλειά κάνει ο πατέρας του. Τό πράγμα θέλει προσοχή.

Κατάλαβες;

Φώφη: Κατάλαβα.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Τήν άλλη μέρα τό άπόγευμα. Η Φώφη από τό σπίτι τηλεφωνεί στό Παντελή που είναι στό γραφείο του).

Φώφη (στό τηλέφωνο): Γειά σου, Παντελή.

Παντελής (όμοιος): Τ' είναι, Φώφη;

Φώφη: Ήθελα να σου θυμίσω τήν έπίσκεψή που έχουμε να κάμουμε στην κυρία Καρπουζόφλουδα. Νά μιν άργήσης νάρθης σπίτι.

Παντελής: Τό έχω υπ' όψι μου. Ο μπέμπης τί κάνει;

Φώφη: Παίζει, τό χρυσό μου.

Παντελής (άνήσυχος): Με ποιά παιδί;

Φώφη: Άς τα! Τάλαιπωρήθηκα ως που να βρώ τό κατάλληλο παιδί. Είπα πρώτα να φωνάξω τό μπέμπε τού κυρίου Άσφαλτοστρωσιόδη.

Παντελής: Πούναι τμηματούχος στά δημόσια έργα;

Φώφη: Ναι! Αλλά δεν τόν φώναξα.

Παντελής: Καλά έκανες. Θά μάς έκαναν τό σπίτι όδών Πατισίων.

Φώφη: Έπειτα σκέφτηκα τό μπέμπε τού κ. Έξασηφιάδη.

Παντελής: Τού ΟΤΕ;

Φώφη: Ναι.

Παντελής: Άποκλείεται. Θά μάς χαλάσουν τό τηλέφωνο.

Φώφη: Τό σκέφτηκα κι' εγώ... Καί κατέληξα στό Λάκη, στο γυιό τού κ. Μεζούρα.

Παντελής: Τού ράφτη;

Φώφη: Ναι.

Παντελής: Ήσυχον επαγγέλμα... Τό πολύ πολύ να σου χαλάσουν καμιά δαχτυλήθρα ή να τρυπηθούν με καμιά δελόνα.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Έπειτ' από τρεις ώρες. Στο σπίτι ο Παντελής έτοιμάζεται να φορέσει τό καινούργιο του κοστούμι γιά τήν έπίσκεψή τής κυρίας Καρπουζόφλουδας).

Παντελής (φωνάζει από τήν κρεβατοκάμαρα έξαλλος): Φώφη! Φώφη!

Φώφη (τρέχει): Τί συμβαίνει, Παντελή;

Παντελής: Δε μου λές; Προσκοπικό παντελόνι μου έρραψε ο ράφτης;

Φώφη: Προσκοπικό παντελόνι; Τί θέλεις να πής;

Παντελής (δείχνει τό καινούργιο του παντελόνι): Ός τά γόνατα είναι.

Φώφη: Έλα Χριστέ καί Παναγιά! Ποιός τόκομε;

Παντελής (έπειτα από σκέψι): Τό άπόγευμα, τί παιγνίδι παίξαμε τά παιδιά, Φώφη;

Φώφη: Λές; Τά είδα που παίζανε ήσυχον. Ο μπέμπης τού ράφτη έπαιρνε μ' ένα σπάγγο μέτρα τού δικού μας μπέμπε. Έπειτ' από λίγο άκουσα, που τούλεγε «με γειά!».

Παντελής: Τήν ώρα που τούπε «με γειά», τόκοβε να τό φέρη στα μέτρα τού Μπέμπε. Η κληρονομικότης τού επαγγέλματος. Δός τό τώρα στο Μπέμπε να τό φορέση, καί πές του καί συ «με γειά», καί άλλοτε θά διαλέγω εγώ τό παιδί που θά παίξη μαζί του.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τήν άλλη μέρα — στις 5 τό άπόγευμα — στο σπίτι του Παντελή. Ο Μπέμπες σπαρταράει από τό κλάμα).

Φώφη (στό Μπέμπε): Σώπα, μωρό μου.

Μπέμπε: Έγώ θέ... λω να παί.. τω.

Φώφη: Θά παίξης, χρυσό μου. Τώρα ο μπαμπάς θά φέρη ένα καλό παιδάκι να παίξете.

(Μπαίνει ο Παντελής τραβώντας από τό χέρι ένα μικρό τής ηλικίας τού Μπέμπε).

Φώφη: Τίνος είναι αυτός;

Παντελής: Αυτός είναι ό,τι χρειαζότανε. Είναι ο γυιός τού κυρίου Ίσοκράτη.

Φώφη: Τού γείτονά μας τού δάσκαλου;

Παντελής: Άκριβώς.

Φώφη: Έχεις τή γνώμη ότι θά παίξουν φρόνιμα;

Παντελής: Σύμφωνα με τή θεωρία μου, ναι!

Φώφη: Δε θά μάς κάμουν καμιά λαχτάρα;

Παντελής: Τό πολύ πολύ να κάμουν μάθημα.

Φώφη (στό μικρό): Έλα, μωρό μου, να παίξης με τό Μπέμπε.

(Ο Παντελής φεύγει γιά τό γραφείο του).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σε ½ ώρα στο γραφείο τού Παντελή σημαίνει τό τηλέφωνο).

Παντελής (στό άκουστικό): Ναι! Ο κύριος Καλόβολος... Τί; Στο σπίτι μου φωτιά; Έρχομαι άμέσως.

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σε 10 λεπτά. Έξω από τό σπίτι τού Παντελή οι άντλίες έχουν σθήσει τή φωτιά κι' έτοιμάζονται να φύγουν. Πολλοί περίεργοι. Μεταξύ τους ο δάσκαλος, ο πατέρας τού μικρού, που έχει φέρει ο Παντελής, καί ή Φώφη, που τραβάει τά μαλλιά της).

Παντελής (τρέχοντας στη Φώφη): Πώς έπιασε φωτιά;

Φώφη: Τά παιδιά, Παντελή, που να βράσω τή θεωρία σου. Χύσανε βενζίνη καί βάλανε φωτιά.

Παντελής (στό δάσκαλο): Πώς έγινε, κύριε Ίσοκράτη; Μήπως είσαι τής Ιστορίας καί πιάσανε να παίξουν τόν έμπρησμό τής Ρώμης από τό Νέρωνα;

Δάσκαλος: Τών ελληνικών είμαι, κύριε Καλόβλε.

Παντελής: Τότε πώς γίνεται;

Δάσκαλος: Ο δικός μου, έρερε, έχει μανία με τίς φωτιές.

Παντελής: Πώς τό έξηγείτε, κύριε Ίσοκράτη;

Δάσκαλος: Να σάς πώ... Ο πατέρας τής μητέρας του, ο παππούς του ήτανε... πυροσβέστης.

Παντελής (στη Φώφη): Τ' άκουσες; (Στό δάσκαλο): Έπρεπε να μου τό πής, κύριε Ίσοκράτη.

ΑΥΛΑΙΑ

«... ἔτρεμε δολόκληρος. Γιὰ νὰ πάρη
 κουράγιο, ψιθύρισε στὸν ἑαυτό του,
 προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ:
 — Σὰ στὸ σπίτι σου, ἀδερφέ μου...
 Προχώρησε στὴν τραπέζαρία κι' ἀ-
 γοιξε τὰ συρτάρια ἐνὸς ντουλαπιού.
 Ἀσημένια μαχαιροπήρουνα ἔλαμψαν
 στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του.
 — Θάταν κρίμα νὰ πάνε χαμένα!
 μουρμούρισέ, δαζοντάς τα στὶς τσέπες
 του.
 Ὑστερα προχώρησε, γιὰ τὸ ἄλλο
 δωμάτιο. Ἡ ἴδια, ὁμως, ἀναποφασιστι-
 κότητα τῆς πρώτης στιγμῆς τὸν κράτη-
 σε ἀκίνητο ἀπέναντι στὴν πόρτα τοῦ
 κατασκότεινου μικροῦ σαλονιοῦ. Ἐκα-
 νε μιὰ τεράστια προσπάθεια νὰ κατα-
 νικήσῃ αὐτὴν τὴν ἀσυνήθιστη δειλία καὶ
 τελικὰ προχώρησε ἥρεμα μέσα στὸ δω-
 μάτιο μὲ τὸ ἀνετο βῆμα τοῦ ἀνθρώπου
 ποὺ γυρίζει σπίτι, ὕστερα ἀπὸ διασκέ-
 δασι. Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του εἶδε
 ἓνα ἀγαλματάκι, ποὺ φαινόταν κι' αὐ-
 τὸ ἀπὸ ἀσῆμι, τὸ ζύγισε μὲ τὸ χέρι
 του καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θέση του. Ὑ-
 στερα, ρίχνοντας ἓνα τελευταῖο βλέμμα
 στὸ σαλόνι, ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κρε-
 βατοκάμαρας.
 Τώρα πιά δὲ φοβόταν καθόλου.
 Μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἤθελε νὰ δῇ τὸ
 σπίτι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξενοικιαστῇ,
 τὸ εἶχε ἐπισκεφθῇ πρὶν λίγες μέρες καὶ
 εἶχε ἐπισημάνει καὶ τὴ θέσι καὶ τὸ εἰ-

Μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἤθελε νὰ διῇ τὸ σπίτι πού ἐπρόκειτο νὰ ξενοικιαστῇ, τὸ εἶχε ἐπισκεφθῇ πρὶν λίγες μέρες καὶ εἶχε ἐπισημάνει καὶ τὴ θέσιν καὶ τὸ εἶ-

Τὶς ξανάβαλε στὴ θέσι τους. Τώρα ἦταν βέβαιος γιὰ τὰ κέρδη του καὶ δὲ διαζόταν πιά. Ἐνοιῶθε ἀνακούφισι καὶ ἀκανοποίησι. Ἐνα δαυρὶ κάρρο πέρασε ἀπὸ τὸ δρόμο, τρανάζοντας τὰ τζάμια καὶ τὰ ἐπιπλά. Αὐτὸς ὁ θόρυβος

στην πόρτα, πῶς ὁ γέρονς θὰ ζήτησε
βοήθεια καὶ θὰ ἦταν πιά πολὺ ἀργά
γιὰ νὰ γλιτώσῃ. Χωρὶς τὸν παρακικρὸ
διαταγματῆ, ὥρμησε, ὕψωσε τὸ μαχαίρι
καὶ τὸ ἐμπέθε, μὲ λύσσα, δύο φορές
ἐπὶ τὸ σῶμα, ὥς τὴ λαβή. Οὕτε στενα-
γμός δὲν ἀκούστηκε. Ἐνὰ μαζιλίρι
γλιότρησε ἀπὸ πατώμα καὶ τὸ κεφάλι
ἔγειρε πρὸς τὴ μιὰ πλευρά.
Τρέμοντας ἀκομὴ ἀπὸ φόβο καὶ ἀ-
γωνία τραβήχτηκε πίσω καὶ κύνταξε τὸ

χής. Το θέος για το Μεγάλο Μυστήριο των πάντων. Πίστευε πως το σπίτι ήταν άδειο και είχε μείνει ώρες μέσα σ' αυτό με ένα πτώμα! Ένα πτώμα... Τώρα, μόνο, μπορούσε να εξηγηθεί η απόκοσμη σιωπή!

Μία παραχακτική κραυγή δγῆκε από τα χείλη του. Έξαλλος ώρμησε έξω από το νεκρικό θάλαμο, έξω από το σκοτεινό σπίτι...

ΣΥΜΜΑΧΙΑ: Στὴ διεθνή πολι-
τική, ἡ ἔνωσις δύο κλεπτῶν, οἱ ὁ-
ποῖοι ἔχουν χάσει τόσο βαθεῖα τὰ
χέρια τους ὅ ἕνας στὴν τσέπη τοῦ
ἄλλου, ὥστε δὲν μποροῦν νὰ κλέ-
ψουν χωριστὰ ἕναν τρίτο.

A cartoon illustration of a group of chickens. In the foreground, two roosters are facing each other, one with a large black tail and the other with a large black comb. In the background, a group of about ten hens are standing and looking towards the roosters. The scene is set in a field with some grass and small plants.

A cartoon illustration showing a man and a woman sitting up in bed, looking startled. A man in a dark suit and hat is standing in the doorway behind them, looking into the room. The room has a lamp on a nightstand and a rug on the floor.

A cartoon illustration of a man and a woman sitting at a table. The woman is on the left, wearing a polka-dot dress, and the man is on the right, wearing a striped shirt. They are both looking at a large newspaper held by the man. The table has two cups of coffee on it. A single light bulb hangs above the table.

A cartoon illustration of a dog sitting in a patterned armchair, talking on a rotary telephone. A lamp with a striped shade is on a side table next to the dog.

A cartoon illustration of a man and a woman walking outdoors. The woman is wrapped in a large, striped blanket, looking distressed with her hand to her face. The man, wearing a suit and hat, is walking alongside her, looking concerned with sweat drops on his forehead. They are standing near a fence and a tree.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΡΥΑ
— "Ε καλά, καλά. Πουκκειμένου νά μὴν ἔ-
χω στρώμα νά κοιμηθῶ, θά σοῦ ἀγοράσω
τὴ γούνα.

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΤΟΥ Ε.ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Καθισμένος σ' ένα παγκάκι, στο Χάιντ Πάρκ, ο Μάρτιν Μπάρνες συλλογίζεται πώς θα οργανώσει τη ζωή του, τώρα που είναι κάτοχος των ογδόντα χιλιάδων λιρών, που του δώρησε ο λόρδος Άρντριγκτον. Μπροστά του σπαταλούν ένας νέος και μία πολύ όμορφη κοπέλλα. Ο νέος είναι ο Τζέραλντ Γκάρνχαμ, ανιψιός του λόρδου. Η όμορφη κοπέλλα, η λαίδη Μιούριελ Μπάνινγκχαμ, εξαδέλφη του Γκάρνχαμ, προτείνει στον Μάρτιν να τους κάνει αυτός το γεύμα και, εις αντάλλαγμα, ο Τζέραλντ να τον συστήσει στο ράφι του και τον πουκαμισά του, να του δώσει διαμέρισμα αξιο να στεγάσει ένα πλούσιο νέο και, γενικά, ν' αναλάβει την κοινωνική διαπαιδαγώγησή του. Ο Μάρτιν δέχεται.

4ΟΝ. Στο ταξί, προς μεγάλο κακοφάνισμο του έντιμότητος Τζέραλντ, η λαίδη Μιούριελ εκράτησε τον Μάρτιν πλάι της, αναγκάζοντας τον εξαδέλφό της να καθίσει δίπλα στο σωφόν. Άλλα και στο εστιατόριο, όπου τους υποδέχτηκαν με χαμόγελα και υποκλίσεις, έτοποθέτησε πάλι τον Μάρτιν στο πλευρό της.

— Μη ξεχνάς, Τζέραλντ, πώς είμαστε καλεσμένοι του κυρίου Μπάρνες, είπε. Συνεπώς, προνόμιό του είναι να κάθεται πλάι μου. Αυτό, φαντάζομαι, μάλλον, θα σας ευχαριστή, κύριε Μπάρνες;

— Θα μ' ευχαριστούσε περισσότερο, της απαντούσε ο Μάρτιν ξερά, αν δεν ήταν ο λοφάνερο, ότι, από τη στιγμή που με είδατε, δεν κάνετε άλλο από το να με κοροϊδεύετε.

Η παρατήρησης του της επροξένησε τόσην έκπληξη, ώστε άφησε τον καλόλογο να πέσει από τα χέρια της.

— Έχετε λάθος, κύριέ μου! έδλωσε. Μπορείτε να είστε βέβαιος, ότι δεν αισθάνομαι την παραμικρή διάθεση να σας ειρωνευτώ.

— Έστω, σας πιστεύω, είπε ο Μάρτιν. Δε μου λένε... θα ήταν δυνατό να πιούμε καναδυό από εκείνα τα κίτρινα ποτά, που τα σερβίρουν μέσα σε θαμπά ποτήρια; Τα λέτε κοκτέιλς, αν δεν γελιέμαι.

— Μα πές, Τζέραλντ, δεν είναι υπέροχος! εφώνασε ενθουσιασμένη η λαίδη Μιούριελ. Σε μίαν εβδομάδα μέσα θα έχω γίνει ξεφτερί. Μπαίνει, άμέσως στο νούμι!... Τρία κοκτέιλς Μαρτίνι άμέσως, λουί. Φέρε πρώτα αυτά και θα σου πω μετά για το μενού... Κύριε Μπάρνες, μήπως είστε τσιγκούνης;

— Δεν ξέρω, ωμολόγησε ο Μάρτιν. Με πέντε λίρες την εβδομάδα είστε εξ ανάγκης οικονομός, είτε το θέλετε είτε όχι. Πάντως, μου είναι τελείως αδιάφορο πόσα θα ξοδέψω σήμερα, αν έννοητε αυτό....

— Είστε βέβαιος, ότι έχετε επάνω σας τις διακόσιες λίρες; έρώτησε εκείνη.

Ο Μάρτιν έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

— Ω, Θεέ μου! αναστάναζε ο έντιμότητος Τζέραλντ.

— Θαυμάσια! Έκανε βαθύτατα ικανοποιημένη η λαίδη Μιούριελ. Τότε θ' αρχίσουμε με μαύρο χαδιάρι....

ΤΟ γεύμα ήταν σύντομο, αλλά εκλεκτό και πανάκριβο. Άμέσως μετά τους καφέδες, η λαίδη Μιούριελ έσηκώθηκε. — Πρέπει να σας αφήσω, είπε. Έχω ραντεβού με κάποια θεία μου, μίαν ανύποπτη γρήνη, από την ή οποία, όμως, υπάρχει πιθανότητα ν' αποσπάσω μερικές λίρες, προσφέροντάς της τις υπηρεσίες μου. Κύριε Μπάρνες, σας ευχαριστώ για το περίφημο γεύμα. Σας παραδίδω τώρα στα έμπειρα χέρια του κυρίου Γκάρνχαμ, μη ξε-

χάσετε, όμως, ότι σας θεωρώ προστατευόμενο μου.... Τζέραλντ, δε θα ήταν άσχημη ιδέα να τον φέρετε μετά τις έφτά στο άντρο μου να πιούμε κανένα κοκτέιλ.

— Τί, στην επίτοκοφωλήα;

— Η λαίδη Μιούριελ έκούνησε καταφατικά το κεφάλι.

— Στις έφτά θα βρίσκωμαι όπωσδήποτε εκεί. Μην άργήσετε. Έχετε υπ' όψιν σας, κύριε Μπάρνες, πώς το γκρίζο και το καφέ είναι τ' αγαπημένα μου χρώματα για τις φορεσιές περιπάτου.

Ο Μάρτιν και ο Τζέραλντ τη συνώδεψαν ως το πλησιέστερο ταξί και η θελκτική λαίδη έφυγε μ' ένα φιλικό κούνημα του χεριού, που απευθυνόταν φανερά στον πρώτο.

Εκδηλώνοντας την ύποταγή του στο πεπρωμένο μ' έναν αναστεναγμό, ο έντιμότητος Γκάρνχαμ ανέλαβε τα καθήκοντά του, πού, άλλωστε, έξεπληρώσε με άξίειπαινη εύσυνηδυσία. Και στις έφτά παρα δέκα, ένα ταξί μετέφερε τον ανιψιό του λόρδου Άρντριγκτον και τον τέως περιδεύοντα παραγγελιοδόχο προς το «άντρο» της λαίδης Μιούριελ Μπάνινγκχαμ.

— Η καλή μου εξαδέλφη ζή μέσα σε μία πολύ περιέργη τρώγλη, εκμυστηρεύτηκε ο έντιμότητος Τζέραλντ στον Μάρτιν, αφού έδωσε τη διεύθυνση στο σωφόν. Σκάλα, στέγη, πάτωμα, τα πάντα είναι έτοιμόροπα.

— Η λαίδη Μιούριελ δε ζή με τους γονείς της; έρώτησε ο Μάρτιν.

— Όχι... Διηλαδή όχι τακτικά. Τους άποφεύγει όσο μπορεί περισσότερο. Γι' αυτό, άκριδώς, βρίσκεται σε τραγικά οικονομικά χάλια. Δεν της δίνουν δεκάρα....

— Τότε πώς ζή;

— Έχει ένα μικρό εισόδημα... κάτι έλάχιστο.... Με το χαρακτήρα που έχει, της είναι τελείως αδύνατο να μείνει στο σπίτι της. Έγώ, προσωπικώς, δεν την άδικώ. Ο δούξ του Μπάνινγκχαμ είναι ο ψυχρότερος άντρας που συνάντησα ποτέ και η μητέρα της ή πιό αντιπαθητική γυναίκα του Λονδίνου. Η λαίδη Μιούριελ είχε κυριευτή κάποτε από τη μανία να κερδίσει το ψωμί της με τον Ιδρώτα του προσώπου της και νοίκιασε την άπιθανη τρώγλη, όπου μένει τώρα. Σκιταράει περίφημα. Ισχυρίζεται, πώς μίαν άπ' αυτές τις ήμέρες τα σκίτσα της θα δημοσιευτούν σε διάφορα περιοδικά. Θα ήταν εύχρη έργον. Θα έξασφαλίζαμε, τουλάχιστον, τα τσιγάρα. Προς το παρόν, το μισό εισόδημα της Μιούριελ πάει στα κοκτέιλς.

— Θα είναι και άλλοι έπισκέπτες σήμερα εκεί; έρώτησε ο Μάρτιν.

— Διόλου άπιθανο, ήταν η άπάντησις. Συχνά κάνουν επίδραμή εκεί δόλοκληρες όρδες από το «Κ'άριτζ», μετά τον άπογευματινό χορό.

Κατέβηκαν από το ταξί σε κάποια πάροδο του Μέιφαρ και μπήκαν σε μίαν άδιέξοδο. Τα σπιτίτια δόλογυρα ήταν παμπάλαια. Ο έντιμότητος Τζέραλντ διευδύνθηκε προς το βάθος της άδιέξόδου και άνέβηκε μίαν έξωτερική σκάλα, πραγματικά έτοιμόροπη. Ο Μάρτιν τον άκολουθούσε. Οι δύο νέοι έφτασαν έμπρός σε μίαν χαμηλή πόρτα, δαμμένη με πράσινο χτυπητό χρώμα. Έπάνω στο θυρόφυλλο, ήταν διδωμένη μιά χαλκίνη πινακίδα, που έφερε για έπιγραφή ένα μοναδικό κεφαλαίο «Μ». Υπήρχε ηλεκτρικό κουδούνι, ο Τζέραλντ, όμως, έγυρισε το πόμολο και μπήκαν σ' ένα μικροσκοπικό χώλ. Άμέσως, παραμερίζοντας κάτι κουρτίνες, πρόβαλε η λαίδη Μιούριελ. Φορούσε μίαν μακρύα ρόμπα από μαύρο μεταξωτό, με πολύχρωμα κινέζικα κεντήματα και το πρόσωπό της έλαμπε από όμορφιά.

— Πέραστε μέσα, είπε. Ψυχή δεν υπάρχει, έκτός από μένα. Τα κοκτέιλς είναι έτοιμα.... Έλάτε να δήτε πώς ζούν οι φτωχοί, κύριε Μπάρνες.

Ο Μάρτιν εκύτταξε δόλογυρά του με περιένοια.

Το δωμάτιο ήταν μάλλον μικρό, με τοίχους λευκούς, στολισμένους μ' έξωφρενικά σκίτσα. Ένα πελώριο ντιβάνι, φορτωμένο με μαύρα μαξιλάρια, κι' ένα μεγάλο δρύινο τραπέζι, έπίσης μαύρο, τοποθετημένο στη μέση του δωματίου, άποτελούσαν, κυρίως, την έπίπλωσι. Ένα κόκκινο, σχεδόν πορφυρό, χαλί, έκρυβε το πάτωμα και, στο βάθος, καθώς και σπήν πόρτα του δωματίου, κρέμονταν κουρτίνες του ίδιου χρώματος.

Στο τραπέζι ήταν άραδιασμένα καμιά δεκαριά ποτήρια και άρκετες μπουκάλες.

— Η λαίδη Μιούριελ έγέμισε τρία ποτήρια μ' ένα κίτρινωπό άφρόδες ποτό.

— Στην ύγεια του Τυχέρου Διαβάτη, είπε, κυττάζοντας με γλυκό χαμόγελο τον Μάρτιν.

— Δεν ξέρω πώς άπαντά κανείς σε παρόμοιες περιστάσεις, μουρμούρισε ο Μάρτιν. Πάντως, σας ευχαριστώ για το ένδοξο φέρον, έστω και αν όφείλεται σε ειρωνική διάθεσι.

— Α, σας παρακαλώ, κύριε Μπάρνες, μη ξεναρχίζετε τα ίδια. Σας έχω ήδη δηλώσει, πώς δεν αισθάνομαι την παραμικρή διάθεση να σας ειρωνευτώ....

Ο Μάρτιν άδειασε μονορούφι το ποτήρι του. Ποτέ δεν είχε πih γευστικότερο, άλλα και πιό δυνατό ποτό.

Ξανάριξε ένα σαστισμένο βλέμμα δόλογυρά του. Η κόρη ένδε Δουκός! Τί κόσμος. Θεέ μου, σκέφτηκε.

— Η λαίδη Μιούριελ έσπλωσε με νωχέλεια στο ντιβάνι και χτύπησε το μαξιλάρι πλάι της.

— Καθίστε, κύριε Μπάρνες, και πih μου πώς πihαν τα ψώνια. Τζέραλντ, ρίξε μου ένα τσιγάρο.

Ο Μάρτιν της πρόσφερε άμέσως ένα άπο το δικά του.

Ο κύριος Γκάρνχαμ έφάνηκε πολύ καλός μαζί μου, την έπληροφόρησε. Με βοήθησε να παραγγείλω τρεις φορεσιές περιπάτου, τις δύο γκριζες και τη μιά καφέ, μιά πρωινή ζακέτα και το σχετικό πανταλόνι, ένα φοράκι και δύο σμόκιν.... Αλλά και διάφορα άλλα μικροπράγματα. Μου υπέδειξε, έπίσης, ένα διαμέρισμα στην Κίγκ Στρήτ, που το νοίκιασα άμέσως.

— Θαυμάσια! Έκαμε η λαίδη Μιούριελ. Και πώς σκοπεύετε να περάσετε την άποψινή βραδυά; Διαδάζοντας πάλι τις «Μεταμορφώσεις» του Όβιδιου;

— Η βιβλιοθήκη μου περιέχει και άλλα ένδιαφέροντα βιβλία.

— Μοντέρνα;

— Τα περισσότερα κλασικά. Τα μοντέρνα τα βρίσκω μάλλον άνόητα.

— Η λαίδη Μιούριελ αναστάναζε.

— Τί κρίμα που δεν έχω καιρό! Άκαθοδήγητος, δε θα κατορθώσετε ποτέ ν' άποχτήσετε τη μόρφωσι που ταιριάζει στις ογδόντα χιλιάδες σας. Έχετε άπόλυτη άνάγκη κηδεμονίας.

— Δεν ξέρω τί δε θα κατορθώσω ν' άποχτήσω άκαθοδήγητος. Έκείνο, όμως, που ξέρω είναι τί μου άρέσει να διαδάζω και τί δε μου άρέσει. Ένας καλός κηδεμόνας θα μπορούσε, ίσως, να μου αλλάξη την έξωτερική εμφάνισι, άλλα τα γούστα μου ποτέ.

— Η λαίδη Μιούριελ διέκρινε άμέσως άγανάκτησι στον τόνο της φωνής του και άλλαξε θέμα συζητήσεως.

— Τζέραλντ, μουρμούρισε, ζητώ τη συμπόνια σου. Είμαι ύποχρεωμένη να φάω άπόψε στο σπίτι και κατόπι να πάω με την πολυαγαπημένη μητερούλα μου σ' αυτή τη μεγαλομνή γρηά δαρώνη. Θα περάσω δηλαδή φριχτή βραδυά.

— Δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα να ξεφύγης νωρίς; έρώτησε ο έξαδέλφος της. Θα μπορούσαμε να πάμε κάπου να χορέψουμε.

— Δυστυχώς, τέτοια πιθανότητα δεν ύπάρχει. Έσού, τί σκοπεύεις να κάμης;

Ο έντιμότητος Τζέραλντ στεκόταν με τα χέρια χωμένα βαθιά στις τσέπες και το πρόσωπο κατσουφιασμένο.

— Τί διάβολο μπορώ να κάμω; ρώτησε. Θα φάω στη Λέσχη, ύποθέτω. Είμαι προσκαλεσμένος στην ήλθια έσπεριδα που διοργανώνει ένα μήνα τώρα η λαίδη Μάρσαμ. Φυσικά, δεν πρόκειται να πάω. Άπό την άλλη μεριά, ο Κλάδερικγ έχει σκαρώσει ένα πάρτυ με τις νεαρές Άμερικανίδες που έφτασαν χθές. Όχι λιγώτερο άνισαρή ύπόθεσις....

— Η λαίδη Μιούριελ έμεινε κάμποσες στιγμές σιωπηλή. Έπειτα, μίλησαν για κάποιο σκάνδαλο που άφωρούσε άρισμένους από τους φίλους της. Και οι δύο είχαν ξεχάσει τελείως τον Μάρτιν. Αυτός άποτελείωσε το δεύτερο ποτήρι του και σηκώθηκε.

— Είναι ώρα να πηγαίνω, είπε.

— Η λαίδη Μιούριελ τον άποχαιρέτησε με μίαν άδιάφορη κίνησι του κεφαλιού.

— Μη ξεχάσετε να ξεναπεράσετε από την «Ποντικοφωλήα» του, κύριε Μπάρνες, του είπε μάλλον ψυχρά.

Φαινόταν να είχε χάσει κάθε ένδιαφέρον γι' αυτόν. Οι σκέψεις της είχαν στραφή προς άλλη κατεύθυνσι.

— Σας ευχαριστώ για τη συμβολή σας στη μεταμόρφωσί μου, είπε ο Μάρτιν στον Τζέραλντ, παίρνοντας το καπέλλο του.

— Έν τάξει... έν τάξει... Έκαμε ο νεαρός άριστοκράτης. Προσέξτε μόνο μη σπαταλήσετε άνόητα τον οικογενειακό μου θησαυρό, κύριε Μπάρνες....

— Πάρτε ακόμη ένα κοκτέιλ προτού φύγετε, επρότεινε άπότομα η λαίδη Μιούριελ.

— Όχι, σας ευχαριστώ, άποκρίθηκε ο Μάρτιν, κρατώντας σπικωμένη την κουρτίνα της πόρτας. Δεν είμαι ακόμη συνηθισμένος σε τόσο δυνατά ποτά... Δε μου λένε, όμως...

— Τί;

— Και οι δύο σας με τρελλάνανε στις έρωτήσεις. Μου έπιτρέπετε τώρα να σας έρωτήσω κι' εγώ κάτι;

— Άνυπομονώ να σας άκούσω, κύριε Μπάρνες, είπε η λαίδη Μιούριελ.

— Γιατί, διάβολε, είστε και οι δύο τόσο δυστυχισμένοι. Εγώ νόμιζα πώς οι άνθρωποι της τάξεώς σας χαιρόνται τη ζωή.

— Δυστυχισμένοι, έ; Έκαμε με συλλογισμό ένος η λαίδη Μιούριελ.

— Ο έντιμότητος Τζέραλντ έγέλασε κυνικά.

— Έχετε ύποφέρει ποτέ από πληξη, κύριε Μπάρνες; έρώτησε η λαίδη Μιούριελ. Όχι; Λοιπόν, είναι η φοβερώτερη άρρώστεια. Λένε πώς το μοναδικό άποτελεσματικό γιαιτρικό είναι τα ταξίδια. Άλλά μιά τέτοια θεραπεία απαιτεί χρήματα, κι' έμεις δεν έχουμε ούτε δεκάρα.... Γέμισε το ποτήρι μου, Τζέραλντ....

Δίνοντάς της το ποτήρι, ο νεαρός άριστοκράτης της έφίλησε το χέρι.

— Μήπως θέλετε να παντρευτήτε έσείς οι δύο και δεν έχετε άρκετά χρήματα; ρώτησε ο Μάρτιν.

Ο Τζέραλντ τον εκύτταξε με το σαρκαστικό βλέμμα, που ο Μάρτιν είχε μάθει να το μισή τόσο. Τα γαλανά μάτια της λαίδης Μιούριελ εξέφρασαν ψυχρήν έκπληξη.

— Εγώ να παντρευτώ τον Τζέραλντ! εφώνασε σχεδόν θυμωμένη. Μά, καλέ μου κύριε, δεν καταλαβαίνετε ότι θ' άποτελούσαμε το πιό άταίριαστο ζευγάρι της ύφης; Δεν είν' έτσι, Τζέραλντ; Πάντως — πρόσθεσε ξενακυττάζοντας τον Μάρτιν — η έρώτησίς σας ήταν μάλλον άδιόκριτη, για να μη τη χαρακτηρίσω αυθάδη.

— Συγχαρώστε την άδιακρισία μου, πολύ διακριτική μιλαίδη, είπε ο Μάρτιν και άφησε τις κουρτίνες να πέσουν πίσω του. Την επόμενη στιγμή είχε φύγει.

— Τί χαριτωμένος νέος! παρατήρησε η λαίδη Μιούριελ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

ΔΥΟ ΚΥΡΙΟΙ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΔΡΟΜΟ

Ένα πρωί, κάπου τρεις εβδομάδες άργότερα, ο Μάρτιν καθόταν σκεπτικός στο κρεβάτι του, με τους άγκωνες του άκουμπισμένους στα γόνατά του και το πηγούνι του στην παλάμη του. Μπροστά του ήταν άπλωμένοι οι «Τάιμς», που του είχε φέρει ο ύπνρέτης του μαζί με το πρόγευμά του,

άνοιγμένοι στη σελίδα της «Κοινωνικής Ζωής».

Ο Μάρτιν είχε συνήθει να διαβάει πρώτα αυτή τη σελίδα. Και, αθέλα του, κάθε φορά έβλεπε να βρή ένα μονάχα δυο-μα, πάντοτε το ίδιο. Κάπου - κάπου το απαντούσε: «Επίσης παρευρίσκοντο εις την δεξίωσιν του λόρδου Χ., ο δούξ και η δούκισσα του Μπαννίγκτον και η ωραιότατη κόρη τους λαίδη Μιούριελ...».

Η λαίδη Μιούριελ! Δεν την είχε ξαναδεί από τότε, από την ημέρα της πρώτης συναντήσεώς τους.

Εκείνο το πρωί, ωστόσο, ο Μάρτιν δέσποζε λογίζονταν την ξανθή αριστοκράτισσα. Μόλις είχε ανοίξει το φύλλο, μία μικρή εικόνα, σε μίαν άκρη της σελίδας, είχε ελκύσει περίεργα την προσοχή του.

Είχε διαβάσει τα εξής: «Ευχαρίστως πληροφορούμεθα την πλήρη ανάρρωσιν του λόρδου Άρντριγκτον, ο οποίος εγκατέλειψε χθές την κλινικήν του Νόρουιτς δια τὸν πύργον του Άρντριγκτον Πάρκ. Ο λόρδος είχαν υποστή εξαιρετικῶς σοβαρὰν ἐγγείρησιν εις τὴν καρδιακὴν χώραν καὶ παρὰ τὰς ἀπαισθητικὰς προβλέψεις τῶν ἰατρῶν, ὅχι μόνον ἐπέζησε, ἀλλὰ καὶ ἐθεραπεύθη τελείως...».

Καί τώρα ο Μάρτιν ήταν σκεπτικός. Ξαφνικά, πήρε την απόφασί του.

— Τζιούσον! ἐβόησε.

Ο υπρέτης του, σοβαρός και αξιοπρεπής, εμφανίστηκε αμέσως.

— Ετοίμασε τὸ μπάνιο καὶ τηλεφώνησε στὸ γκαράζ νὰ στεῖλουν τὸ αὐτοκίνητο.

Τὸ αὐτοκίνητό του! Μία «Ρόλς - Ρόυς» τῶν χιλίων λιρῶν!

Ύστερα ἀπὸ δύο περίπου ὥρες, ἡ κομψὴ ἀεροδυναμικὴ κούρσα ἐτρέχε ἀθόρυβα ἐπάνω στὴν ἀσφαλτοὺ τοῦ μεγάλου αὐτοκινήτο-δρομου, ποὺ ὁδηγεῖ τὸ Νόρουιτς.

Ήταν ἓνα ἀνέφελο, δροσερὸ πρῶνὸ τοῦ Ἰουνίου καὶ ο Μάρτιν, μεθυμένος ἀπὸ τὴν ταχύτητα, εἶχε μισοξεχάσει τὴν εἰδησιὶ τῶν «Τίμης» κι' ἐνοίωθε τὴν βρεξί νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐδαιμονία του μὲ φωνὲς καὶ τραγούδια.

Δέκα ἢ δώδεκα μίλια θὰ τὸν ἐχώριζαν ἀκόμη ἀπὸ τὸ Νόρουιτς, ὅταν τὸ οὐρ εἶδε. Ἀμέσως, μηχανικά, φρέναρε.

Ήταν καὶ οἱ δύο πολλὴ καλοντυμένοι, πολὺ κομψοί, σὰν νὰ εἶχαν βῆ γιὰ τὸν πρῶνὸ περιπάτὸ τους στὸ Χάιντ Πάρκ. Καθισμένοι σ' ἓνα κομρὸ δένδρου, δίπλα στὸ δρόμο, κύτταζαν τὸ αὐτοκίνητο μὲ ζωηρὰ ἐνδιαφέρον. Σπίτι ἢ πανδοχεῖο δὲν ὑπῆρχε σὲ ἀκτί- νων πολλῶν μιλίων. Πῶς εἶχαν βρεθῆ, ἀ- ραγε, ἐκεῖ, μὲ φρεσκογουασμένα παπού- τσια ποὺ ἀστράφταν, ἀσφαλτικῶς παντα- λόνι καὶ ἀσκήσιον ἀκούρο σακκάκι, οἱ δύο αὐτοὶ παράξενοι ἄνθρωποι; — ἀνθρωπότη- κε ὁ Μάρτιν.

— Πηγαίνω στὸ Νόρουιτς, τοὺς εἶπε. Μήπως θὰ μπορούσα νὰ σὰς φανῶ χρήσι- μος... νὰ σὰς πάρω στὸ αὐτοκίνητό μου;

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντάλλαξαν ἓνα γρήγορο βλέμμα, ἀλλὰ δὲν ἀποκρίθηκαν ἀμέσως. Ο ἓνας ἦταν χοντρός, κοντός, μὲ χλωμὸ πα- χουλὸ πρόσωπο, μάτια γκριζοπράσινα, πάν- τοτε ὑγρὰ καὶ λαμπερὰ, καὶ μεγάλη, γαμψή μύτη. Ο σύντροφός του ἦταν μελαχρινός, ψηλός, λιγνός, μὲ γκριζοὺς κροτάφους, κα- νονικὰ χαρακτηριστικά καὶ λεπτὰ, σφιγμέ- να χεῖλη. Ἡ μύτη του ἦταν ἐλαφρότατα γρυπὴ — ἀριστοκρατικὴ, θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς.

Ἡ περιέργεια ποὺ προκαλοῦσε ἡ ἀνεξή- γητη παρουσία τους σ' αὐτὸ τὸ ἐρημικὸ ση- μεῖο τοῦ δρόμου, ἦταν τὸ πρῶτο συναίσθη- μα, ποὺ ἐνοίωθε ὁ Μάρτιν βλέποντάς τους.

Ύστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὅμως, ἐνοίω- σε ἓνα ἄλλο ἰσχυρότερο συναίσθημα νὰ τοῦ κυριεύῃ τὴν ψυχὴ: μίαν σφοδρὴ ἀντιπάθεια, κατὰ τοῦ ἐμοῦ ἵσχυος μὲ ἀποτροπισμὸν. Δὲν ἦ- ταν προληπτικός. Ὡστόσο, παρὰ τὸν ὀ- λόλαμπρον ἥλιο καὶ τὸ γελᾶστό τοπίο, ποὺ ἀπλώνονταν γύρω του, ἡ ἀφύσικη παρουσία τῶν δύο ἀγνώστων, σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος, τοῦ φάνηκε σὰν ἀπείσιος οἰωνός.

Καθὼς ἐπείρμενε τὴν ἀπάντησί τους, ἐνοίωσε ἓνα παγερὸ ρίγος νὰ διατρέχῃ τὴ

σπονδυλικὴ του στήλη. Καὶ κατέβηκε ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ δαμάσῃ τὸ ἐνστικτο ποὺ τὸν ἐσπρωχνε νὰ ξαναβά- λῃ μπρὸς καὶ νὰ συνεχίσῃ ὀλαταχῶς τὸ δρόμῳ του, εὐχόμενος νὰ μὴ ξαναδῇ ποτὲ στὴ ζωὴ του τοὺς δύο μυστηριώδεις ὁδοι- πόρους.

Ο ψηλότερος ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρες ἐση- κώθηκε τέλος καί, χωρὶς βία, πλησίασε στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Μάρτιν ἐξανκίνησε τὰ πα- πούτσιά του. «Ὅχι, δὲν ἦταν ὁδοιπόρος. Ἦ- ταν ὀλοφάνερο, πῶς δὲν εἶχε περπατήσει διόλου ἐπάνω στὸ δρόμο.

— Εἰστε ἐξαιρετικὰ εὐγενικός, κύριε, εἶ- πε ὁ ἀγνωστός, προσφέροντας προσεκτικὰ τίς λέξεις του. Πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομό σας, ὁ σύντροφός μου κι' ἐγὼ ἀντιμετωπίζαμε πραγματικὸ διλήμμα.

Ο τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν σχολαστι- κός. Μιλοῦσε μ' ἐλαφρὸς ξενικὴ ἑρρινὴ προ- φωνά, ἢ, μάλλον, μὲ τὴν διστακτικότητά τῶν Ἀγγλῶν, ποὺ ἔχουν ζήσει πολλὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικόν, ἰδίως στὴν Ἀμερικὴ.

Ο σύντροφός του εἶχε ἐπίσης σηκωθῆ καὶ εἶχε πλησίασει.

— Διήγημα ἐξαιρετικὰ δυσάρεστο, πα- ρατήρησε.

— Συνέβη κάποια παρεξήγησις σχετικὰ μ' ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μὰς συγαντήσῃ ἐδῶ, συνέχισε ὁ πρῶτος, κυ- τάζοντας τὸν Μάρτιν ἐρευνητικὰ καὶ φα- νερόντως ἐστὶ τὴν ἀνυσχίαν του μήπως δὲ γίνῃ πιστευτός. Καθὼς βλέπετε, τέτοιο αὐτοκίνητο δὲν ἐφάνηκε ἀκόμη.

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχεσθε; ρώτησε ὁ Μάρ- τιν.

— Ἀπὸ μακριὰ, ἀπὸ πολὺ μακριὰ... Καί, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔχετε ἀλλάξῃ γνώ- μη, θὰ δεχτοῦμε μ' εὐγνωμοσύνη μίαν θέσι- στ' ὠραῖοτατο αὐτοκίνητό σας.

— Ὁ Μάρτιν ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Ἀνεβήτε, εἶπε. Ὁ ἓνας θὰ καθίση δίπλα μου καὶ ὁ ἄλλος πίσω. Ποῦ θέλετε νὰ σὰς πάω;

— Συνεχίστε τὸ δρόμο σας πρὸς τὸ Νό- ρουιτς, καλὲ μου κύριε, εἶπε ὁ λιγνός, με- λαχρινὸς ἄνδρας, ποὺ εἶχε καθίσει δίπλα του. Ὅταν φτάσουμε στὸν προορισμό μας, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ σταματήσετε.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καί, σιγὰ-σιγὰ, ἡ περιέργεια ἐπικράτησε πάλι στὴν ψυχὴ τοῦ Μάρτιν, κατακινώντας τὴν ἀποστοφῇ.

Οἱ δύο ἀγνώστοι τοῦ προξενήσαν ἐντύπω- σι ρομπότ κι' ὅχι ζωντανῶν ἀνθρώπων. Ἐ- κουνιόνταν καὶ μιλοῦσαν σὰν κουρδισμένοι, ἢ σὰν νὰ τοὺς ἀπασχολοῦσε συνεχῶς κά- ποια θαύτοτερη σκέψις, κάποιος ἀπώτερος σκοπός, σπὸν ὅποιο κρατοῦσαν προσή- μω- νο τὸ νοῦ τους.

Πάντως, τώρα ἔβλεπε πῶς δὲν εἶ- χαν περπατήσει οὔτε ἑκατὸ μέτρα. Κρατοῦ- σαν καὶ οἱ δύο μπαστούνια ἀπὸ εὐλύγιστο μπαμπού, μὲ χρυσὴ λαβὴ καὶ γάντια. Τὰ χεῖρά τους ἦταν κάτασπρα καὶ περιποιη- μένα.

— Εἰστε περιηγητὴς, υποθέτω, εἶπε ὁ λιγνός, μελαχρινὸς ἄνδρας. Ὁ τουρισμός, κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη, εἶναι ἡ καλύ- τερη ψυχαγωγία.

Ο Μάρτιν ἐθυμήθηκε τίς περιουδεῖες του στὶς ἐπαρχίες καὶ χαμογέλασε.

— Δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἐνθερμος θιασώ- της τοῦ τουρισμοῦ, εἶπε. Μία καλὴ ἐκδρο- μὴ, ποῦ καὶ ποῦ, μ' εὐχαριστεῖ, φυσικά. Γι' αὐτὸ, ὅλως τε, ἀγόρασα αὐτοκίνητο. Στὸ Νόρουιτς, πάντως, πηγαίνω γιὰ νὰ ἐπισκε- φτῶ κάποιον...

Ἀκολούθησε σιωπὴ. Ήταν ὀλοφάνερο πῶς οἱ δύο ἀγνώστοι δὲν εἶχαν τὴν παρα- μικρὴ πρόθεσι νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀνε- ξήγητη παρουσία τους μέσα στὴν ἐρημία, σὲ ἀπόστασι μιλίων ἀπὸ κάθε κατοικημένο μέρος.

Ο Μάρτιν, ὅμως, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ διαλευκάνῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ διατυπώσω μίαν ἀπορία; ρώτησε.

— Τέτοιες ἐρωτήσεις προσδίδουν πάν- τοτε ἐνδιαφέρον στὴ συνομιλία, ἐδήλωσε ὁ τζέντλεμαν ποὺ καθόταν δίπλα του. Σὰς ἀκούω.

— Νά, ἔκαμε ὁ Μάρτιν, μοῦ εἶναι ἀδύ- νατο νὰ καταλάβω πῶς ἐσεῖς καὶ ὁ σύν- τροφός σας βρεθήκατε ἐστὶ, ἐπάνω στὸ δρόμο, χωρὶς τὸ ἐλάχιστο μῦριο σκόνης ἐπάνω σας, χωρὶς τὸ παραμικρὸ σημάδι ποῦ νὰ φανερώνῃ ὅτι περπατήσατε γιὰ νὰ φτάσετε στὸ ἐρημικὸ σημεῖο ὅπου σὰς εἶδε.

— Ἐνα χαμόγελο, ποὺ ἐμοιάζε περισσό- τερο μὲ μορφοσμο, ζωγραφίστηκε στὰ λε- πτὰ χεῖλη τοῦ ἀγνώστου.

— Πολὺ δικαιολογημένη ἡ ἀπορία σας, καλὲ μου Σαμαρεῖτη, παραδέχτηκε. Καί, γιὰ νὰ εἶμαι ἐλικρινής, ὀφείλω νὰ ὁμολο- γήσω ὅτι κι' ἐγὼ, στὴ θέσι σας, θὰ ἐνοί- ωθα τὴν ἴδια περιέργεια.

— Ὁ ἀποτελούσαμε, ἀσφαλῶς, πολλὴ περιέργω φαινόμενο, ἐστὶ καθὼς εἴμαστε καθισμένοι πάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, ἐγγύλλισε ὁ κοντόχοντρος ἄνδρας, ποὺ καθόταν πίσω.

— Τὸ ἐπείσοδιό ἐχει τὴ φαιδρὴ ὅσο καὶ τὴν τραγικὴ πλευρὰ του, πληροφορήσε τὸν Μάρτιν ὁ ψηλὸς λιγνός, τζέντλεμαν. Ἰσως καμμιὰν ἄλλη φορὰ, ἂν τὰ μονοπάτια μας διασταυρωθῶν πάλι, σὰς δώσουμε τίς πρέ- πουσες ἐξηγήσεις! Ἰσως, ἀργότερα, εὐνοί- κωτερες περιστάσεις, μὰς ἐπιτρέψουν νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ περιπέτειά μας ἀνεπιφύλακτα.

— Πρὸς τὸ παρόν... ἔκαμε ὁ σύντροφός του, σκύβοντας πρὸς τὰ ἑμπρός....

— Πρὸς τὸ παρόν, ἀποτελεῖσθε ὁ ἄλλος, δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, νὰ σὰς πούμε τίπο- τα περισσότερο.

Ο Μάρτιν ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ αὐξή- σε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, οἱ δύο ἀγνώστοι ἀρχι- σαν νὰ κυττάζουν προσεκτικὰ τίς πινακι- δες ποὺ ὑπῆρχαν στὶς διασταυρώσεις. Καί, ξαφνικά, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἐλθνε στὴν κορυφὴ μίας ἀνηφορίας, ὁ λιγνός, μελα- χρινὸς ἄνδρας διέκοψε τὴ σιωπὴ.

— Ἄν ὀλοκληρώνατε τὴν καλωσύνη σας, ἀφήνοντάς μας στὴν πρώτη στρῶφὴ τοῦ δρόμου, ἀρ' ἑστέρας, παρακάλεσε, ὁ εὐγνωμο- σύνη μας θὰ εἶναι αἰσίαν.

Ο Μάρτιν δὲν ἀποκρίθηκε. Ἀπλῶς, ἐ- φρέναρε στὸ σημεῖο ποὺ τοῦ εἶχαν ὑπο- δείξει.

Οἱ δύο ἄνδρες κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτο- κίνητο. Καὶ οἱ δύο, συγχρόνως, ἐβγαλαν τὰ καπέλλα τους. Τὸ ἀποχαιρετιστήριον χαμό- γελο τοῦ ψηλοῦ μὲ τὸ σχολαστικὸ ὕφος, εἶ- χε κάποια ἐλαφρὰ δόσι εἰρωνείας.

— Δεχτήτε, εὐγενέστατε κύριε, εἶπε, τίς θερμὲς μας εὐχαριστίες. Σ' ἐξαιρετικὰ δύ- σκολες στιγμὲς ὑπῆρξατε γιὰ μὰς πραγμα- τικὸς φίλος. Ὁ σύντροφός μου κι' ἐγὼ δὲ θὰ ξεχάσουμε εὐκόλα τὴν ἐκδούλευσί σας.

— Δηλαδή, δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξεχά- σουμε ποτέ, δήλωσε ὁ κοντόχοντρος τζέν- τλεμαν μὲ τὴν μεγάλη μύτη. Ἄν δὲ μὰς παίρνατε στὸ αὐτοκίνητό σας, διατρέχαμε τὸν κίνδυνον νὰ μείνουμε ὥρες ὀλόκληρες κα- θισμένοι στὸ ἀναθεματισμένο ἐκεῖνο κού- τσουρο.

— Ἡ ἐκδούλευσις, γιὰ τὴν ὁποία μ' εὐ- χαριστεῖτε, ἦταν ἀσήμαντη, παρατήρησε κά- πος ξερὰ ὁ Μάρτιν. Χαίρετε, κύριοι....

Οἱ δύο ἀγνώστοι ἐστρίψαν στὸ στενὸ δρο- φυτευμένο δρόμο, ποὺ ἀρχίζε λίγα θήμα- τα πρὸς πέρα.

Καθὼς περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πινα- κίδα, ποὺ ὑπῆρχε ἀκριβῶς στὴ γωνία, ὁ Μάρτιν ἐβρίξε μίαν ματιά στὴν ἐπιγραφή της καὶ διάβασε μὲ κάποια ἐκπληξί:

ΕΠΡΟΣ ΑΡΝΤΡΙΓΚΤΟΝ ΠΑΡΚ — ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ: 1 ΜΙΛΙΣ.

Ἐστρεψε τὸ κεφάλι καὶ ξανακύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς δύο ἀγνώστους, ποὺ εἶχε δοθεῖται τόσο ἀπερίσκεπτα. Προχω- ροῦσαν ἀργὰ στὸ σκιερὸ δρόμο, ποὺ ὡδη- γοῦσε στὸν πύργον τοῦ λόρδου Άρντριγκτον, πιασμένοι ἀπὸ τὸ μπράτσο καί, φαινομενι- κά, τουλάχιστον, ἀπορροφημένοι στὴ συνο- μιλία τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄.

Ο ΑΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΗΣ

ΣΤΟ Νόρουιτς, ὅπου ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Μάρτιν πήκε κατ' εὐ- αν στὸ πρῶτο ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο τῆς

πόλεως. Τοῦ φαινόταν πῶς ἡ ἐποχὴ ὅπου κατέβηκε στὸ τρίτο πάτωμα τοῦ «Γκαὺντ - Ὁτέλ», ἀνῆκε σὲ πολὺ μακρυνὸ παρελθόν. Κι' ὅμως, οὔτε ἓνας μῦθος δὲν εἶχε περα- σεῖ ἀπὸ τὴ βροχὰ πού, ἀπογοητευμένους καὶ κακόκεφος, εἶχε πάρει δασκοπὰ τὰ σο- κάκια τοῦ Νόρουιτς, ζητώντας κάποιον ἀ- νακούφισι στὴ μοναξιά.

Ἀφῆσε τὴ βαλίτσα του στὸ θυρωρεῖο, ὅπου διέταξε νὰ τοῦ κρατήσουν τὸ καλύ- τερο διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου. καὶ τρά- βηξε κατόπιν γιὰ τὴν Ἀς Χίλλ Στρίτ. Τὸ μέγαρο τοῦ ἐκκεντρικοῦ εὐγενέτου του, ὕ- φωνόταν πάντοτε ἐπιδητικὸ στὸν ἥσυχο, ἐρημικὸ δρόμο. Καὶ τὰ μπρούτζινα ἀρα- βουργήματα τῆς ἀρχοντικῆς πόρτας του, ἐλαμπαν στὸν ἥλιο. Ὁ Μάρτιν ἐστάθηκε κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητος ἐμπρὸς σ' αὐ- τὴν τὴν πόρτα, ποὺ εἶχε παίξει τόσον ἀ- ποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωὴ του, θαυμάζον- τάς τιν. Κατόπιν, ἀνέβηκε τὰ κάτασπρα, μαρμάρινα σκαλοπάτια καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἐνα ἢ δύο λεπτά πέρασαν πρὶν τοῦ ἀνοίξουν. Τέλος, μίαν γυ- ναίκα, ἡ ἐπιστάτιςσα τοῦ μεγάρου, ἀπ' ὅ,τι φαινόταν, πρόβαλε στὸ κατώφλι.

— Ἦθελα νὰ δῶ τὸ λόρ- δο Άρντριγκτον, εἶπε ὁ Μάρτιν, κι' ἐπειδὴ...

— Ἦ ἐξοχότης τοῦ δὲν ἦρε διόλου ἐδῶ ἀπὸ τότε ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸ νοσοκο- μεῖο, τὸν διέκοψε ἡ γυναίκα.

— Τὸ ξερῶ κι' ἐπειδὴ ἀ- κριβῶς...

— Ἦ ἐξοχότης τοῦ ἐχει ἐγκατασταθῇ στὸ Άρντριγ- κτον Πάρκ, τὸν ξανάκοψε ἀπὸτομα ἡ ἐπιστάτιςσα. Καί σὰς πληροφορῶ, ὅτι δὲ δέχεται οὔτε ἐπισκέψεις, οὔ- τε τηλεφωνήματα. Χαίρετε...

— Ἡ πόρτα ἐκλείσε στὰ μούτρα τοῦ Μάρτιν, ποῦ, ἀ- φοῦ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σασισμένος ἐπάνω στὰ σκαλοπάτια, γύρισε στὸ ξε- νοδοχεῖο, ὅπου ἓνα καλὸ μπάνιο κι' ἓνα περίφημο γεῦμα τὸν ἔκαμαν ν' ἀντι- μετωπίσῃ μὲ φιλοσοφικώτε- ρη διάθεσι τὴν κατὰστασι.

— Ἀὐριο θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν δῶ, σκέφτηκε. Ἄν δὲν τὸ καταρθώσω... τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν...

Ἐπέρασε τὸ ἀπόγευμά του διαβάοντας καί, τὸ βρά-δυ, μετὰ τὸ φαγητό, πήγε στὸν κινηματογράφο.

Ἡ ταμίας τὸν ὑποδέχτη- κε μ' εὐχάριστη ἐκπληξί.

— Σ' ἄλλες ἐποχές, ὁ Μάρτιν εἶχε ἐπισκεφτῇ ἐπανεκκλημέ- νως μαζὶ τῆς διάφορα ρο-μαντικὰ τοπία στὰ περί- χωρα.

— Τί γίνετε τόσο καιρό; τὸν ἐρώτησε. Θεέ μου, τὸ κομψὸς πολὺ εἴστε ἀπόψε!

— Ἐνα εἰσιτήριο πλατείας, εἶπε ὁ Μάρτιν, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ φι- λικά.

Ἡ νέα ἐσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἀπόψε θάχομε πανσέληνον. Θάναί πε- ρίφημα στὸ δάσος. Ἄν σοῦ κἀν κέφι....

Ο Μάρτιν τὴν ἐκύτταξε διστακτικὰ. Ἀ- γαφισθήτηκα, ἦταν νόστιμη κοπέλλα. Κι' ὅμως, ἐξ ἐν τοῦ φαινόταν πιά ἐλκυστικὴ.

— Θάθελα πολὺ, ἔκαμε, ἀλλ' ἀπόψε εἶ- μαι τρομερὰ κουρασμένος.

— Ἡ καλοπράξη ταίμας ἔκαμε ἓνα μορφοσμο, γεμάτο ἀπογοήτεσι.

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Μάρτιν, ὕστερα ἀπὸ εἰ- δυλλιακὴ διαδρομὴ τεσσάρων ἢ πέντε μι- λίων, ἐφρέναρε μπρὸς σὲ μὴ μεγάλη σιδη- ροφραχτὴ πύλη, ποὺ θὰ μπορούσε κάλλι- στα ν' ἀνῆκε σὲ μεσαιωνικὸ πύργο.

Ὁλο σχεδὸν τὸ τελευταῖο μίλι, τὸ αὐτο- κίνητό του εἶχε προχωρήσει κατὰ μήκος ἐνὸς πανύψηλου τοίχου, ποὺ μόλις ἀφῆνε νὰ φαίνωνται οἱ κορυφές τῶν δέντρων τοῦ ἀπέναντον πάρκου, ποὺ ἀπλώνονταν ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος. Στὸ σημεῖο, ὅπου βρισκόταν ἡ σιδηροφραχτὴ, ἀφίλοξενη πύλη, ὁ τοίχος

ἐσχημάτιζε μίαν μεγάλη ἐσοχή, ποὺ τὴν ἐ- προστάτευαν δεξιά κι' ἀριστερά, σὰν ἀκού- μητοι φρουροί, δύο μικροὶ πυργίσκοι.

Ἐνας χωρικός ἔτυχε νὰ περνᾷ ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ εἴσοδος τοῦ Άρντριγ- κτον Πάρκ; τὸν ἐρώτησε ὁ Μάρτιν.

— Αὐτὴ εἶναι, βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ χω- ρικός, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ σὰς ἐπιτρέ- ψουν νὰ περάσετε τὸ κατώφλι τῆς.

— Γιατί νὰ μὴ μοῦ ἐπιτρέψουν;

— Διαταγὴ τοῦ λόρδου, εἶπε λακωνικά ὁ χωρικός καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Ο Μάρτιν ἐκόρναρε δύο - τρεῖς φορές, ἀλλὰ χωρὶς ἀμεσο ἀποτέλεσμα.

Καθὼς, ὅμως, ἐτοιμαζόταν νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ βρῇ κουδούνι, μίᾳ μικρῇ πόρτα, δίπλα στὴν πύλη, ἀνοι- ξε καὶ ἓνα πανύψηλος ἄνδρας, μὲ πλάτες

— Δέ σοῦ τὸ εἶπα, Περικλῆ, πῶς ἄμα βγῆς μ' αὐτὴ τὴ γραβάτα θὰ γελᾷ ὁ κόσμος!

καὶ χεῖρα παλαιστή, σαγόνι πρωτοπυγμά- χου καὶ χρυσοκέντητη λιθρέα, ἐμφανίστηκε.

— Τί ἐπιθυμῶ ὁ κύριος; ἐρώτησε μὲ βα- ρεῖα φωνή.

— Ἐπιθυμῶ νὰ δῶ, γιὰ μερικὲς στιγμὲς, τὸ λόρδο Άρντριγκτον, ἀποκρίθηκε ὁ Μάρ- τιν, προσπαθώντας νὰ ἐξευμενίσῃ τὸ γι- γαντώσιμον θυρεὸ μ' ἓνα εὐγενικὸ χαμό- γελο.

Ο ἄλλος, ὅμως, τὸν ἐκύτταξε μὲ βλέμ- μα γεμάτο ὑποψία.

— Ἦ ἐξοχότης τοῦ δὲ δέχεται ἐπισκέ- πτες!... ἐδήλωσε.

Ἐκπληξίς ἐξωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρτιν. Τὸ ὕψος τοῦ θυρωροῦ ἦταν κά- τι περισσότερο ἀπὸ ἀφίλοξενον — ἦταν ἀ- προκαλύπτα ἐχθρικό.

— Δηλαδή, θέλεις νὰ πῆς, πῶς δὲ θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πάω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου ὡς τὸν πύργο, ν' ἀφῶσω,

Αγάπη μου, ήδουν

Η σκηνή παρουσιάζει ένα δωμάτιο λίγο — άς πούμε λίγο — ακατάστατο. Έκείνος είναι ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα. Είναι πάρα πολύ νέος, πάρα πολύ συμπαθητικός και πάρα πολύ ώχρος. Έκείνη κάθεται στο τραπέζι και κουνάει τα πόδια της. Δε σάς λέμε αν είναι ωραία κι' αν είναι νέα. Φανταστήτε την έσείς, όπως σάς άρέσει. (Μάλλον θα είναι, όμως, και νέα και όμορφη). Δεν είναι καθόλου ώχρη, και φαίνεται πάρα πολύ ευχαριστημένη. Τα μάτια της λάμπουν και ξέρει να χαμογελάει μ' ένα πολύ φωτεινό χαμόγελο.

Έκείνος: Πώ, πώ, Θεέ μου!... Πώ, πώ!

Έκείνη: Τί συμβαίνει, αγάπη μου; Δεν αισθάνεσαι καλά;

Έκείνος: Καλά; Περιφημα! "Ισια—ισια... Ξέρεις τί ώρα ύπνησα; Στις τέσσερις. Κάθε φορά που προσπαθούσα να σηκωθώ νωρίτερα, νόμιζα πως το κεφάλι μου θα κατακυλούσε στο πάτωμα. Άκόμα και τώρα το αισθάνομαι σαν έξο. Πώ, πώ!

Έκείνη: Μήπως αν έπινες κάτι θα αισθανόσουν καλύτερα;

Έκείνος: Νά πιώ; Είπες να πιώ; "Α, όχι, μικρή μου. Δεν την ξαναπαθαίνω. Άκου, λέει, να πιώ... Άλήθεια, γιά πές μου: "Ημουν πολύ άπαισιος χτές το βράδυ;

Έκείνη: Άπαισιος; Μά, τί λόγια είναι αυτά που λές; Άκου, λέει, άπαισιος. "Ι—ισια—ισια, που όλοι σε δρήκαν πολύ διασκεδαστικό. Γιά μία στιγμή, βέβαια, ο Τζιμ Πήρσον θύμωσε κάπως. "Ηθελε, μάλιστα, να σε χτυπήσει. Τόν κράτησαν οι άλλοι. Πάντως, δεν

Υπόεροχος...

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ
ΝΤΟΡΟΘΥ ΠΑΡΚΕΡ, ΠΟΥ ΜΑΣ
ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ
- "Η ΜΗΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ; - ΝΑ
ΠΙΝΟΥΜΕ ΠΟΛΥ

έγινε τίποτα. Ούτε και κατάλαβε κανένας απ' τ' άλλα τραπέζια το έπεισόδιο.

Έκείνος: Νά με χτυπήσει; "Ο Τζιμ; Και γιατί να με χτυπήσει έμένα ο Τζιμ;

Έκείνη: Δε δαρύνεσαι! Άνοησίες. Του φάνηκε, πως φλέρταρες την "Ελντορ. Ξέρεις δά πόσο τη ζηλεύει την "Ελντορ.

Έκείνος: "Εγώ; "Εγώ φλέρταρα την "Ελντορ;

Έκείνη: "Ε, όχι ακριβώς. "Ενα μικρούτσικο άστείο έκανες, αυτό ήταν όλο. Λίγα άστεία, δηλαδή. Έκείνη σε εύρισκε φοβερά διασκεδαστικό και ξεκαρδιζόταν στα γέλια, εσύ, γιά μία στιγμή, την τσίμπησες, ή κάτι τέτοιο, κι' εκείνη γέλασε πιο δυνατά και είπε πως είσαι χαριτωμένος. Τότε, εσύ πήρες ένα ποτήρι με παγωμένη πορτοκαλάδα και της δάχυσες στην πλάτη. "Ηταν πολύ άστείο.

Έκείνος: Τής... "Ελντορ; Μιλάς σοβαρά;

Έκείνη: Μά ναί, αγάπη μου... "Αλλωστε, δεν το δρίσκω δά και τόσο φριχτό. Πάνω στο γλάντι... Μην άνησυχής καθόλου. Κι' αν κυρολογήσει, δε θάβει τίποτε το σοβαρό. Χώρα που τώρα με τις πενικιλίνες...

Έκείνος: Μά βέβαια, έχεις δίκιο. Με τις πενικιλίνες... Δεν άνησυχώ καθόλου. Δε με θλίπεις πως κάθομαι; "Ησυχος έντελώς. Δε μου λές: "Εκανα και κανένα άλλο τέτοιο άστείο χτές το βράδυ;

Έκείνη: Άγάπη μου, ήσουν θαύμα, σου λέω. Όλοι είχαν ξετρελλαθεί μαζί σου. Γιά μία στιγμή, βέβαια, ο μαίτρ ντ' ότέλ άνησυχισε, κάπως, γιάτί δεν έννοούσε να σταματήσει το τραγούδι, δε θύμωσε, όμως, και πολύ. Το μόνο που είπε, ήταν, πως αν δεν ήσυχάζαμε, θα καλούσε την άστυνομία. Άλλά, βέβαια, δεν την κάλεσε. Πιστεύω, έλλωστε, πως κατά δάθος χαιρόταν, που σ' έβλεπε να διασκεδάζεις τόσο νόστιμα. Μία ώρα όλόκληρη τραγουδούσες. Θεέ μου, ποτέ μου δεν άκουσα τέτοια φάλτσα. "Ησουν, σου λέω, υπέροχος.

Έκείνος: Χμ... Βέβαια, δεν άμφιβάλλω καθόλου, πως θα ήμουν υπέροχος.

Έκείνη: Το ένα τραγούδι ύστερ' απ' τ' άλλο, το ένα ύστερ' απ' τ' άλλο. Κι' ύστερα, ξαφνικά, όλο το ίδιο, το ίδιο, το ίδιο. "Αγγελέ μου είσαι ένα τριαντάφυλλο, κάτι τέτοιο έλεγες. Απ' τα γέλια που έκανα, δεν καταλάβαινα τα λόγια. "Ησουν, σου λέω, υπέροχος. "Ηταν τόσο νόστιμο, έμεις να προσπαθούμε να σε καταφέρουμε να σταματήσεις μία στιγμή, και να φάς κάτι, κι' εσύ να μην έννοης να κλείσεις το στόμα σου.

Έκείνος: Δεν έφαγα καθόλου, δηλαδή; Έκείνη: Τίποτε, τίποτε. Κάθε φορά που το γκαρσόνι σου έφερνε κάτι, εσύ δεν το έτρωγες, γιάτί ήταν, λέει, το γκαρσόνι, ο χαμένος σου άδελφός, που χρόνια σε κυνηγούσε, γιά να σε δηλητηριάσει και να κληρονομήσει το μερίδιό σου. Κάτι τέτοιο. Τόν έκανες να γελάσει πολύ.

Έκείνος: Δεν άμφιβάλλω καθόλου. Κι' έπειτα από το έπεισόδιό μου με το γκαρσόνι; Τί έγινε, έπειτα; Έκείνη: "Επειτα; "Α, τίποτε το σπουδαίο. Μ' έκείνο το γέρο μόνο... Κοντέψαμε να χουμε φασαρίες.

Έκείνος: Το γέρο; Ποιό γέρο;

Έκείνη: "Εναν ηλικιωμένο, πολύ καθαρό πρέπει κύριο, που καθόταν στο δίπλα τραπέζι. Δε σου άρεσε ή γραβάτα του, φαίνεται, και του το είπες και έπέμενες να τη δγάλη. Καταφέραμε, όμως, και σε δγάλαμε απ' το κέντρο, προτού προφθάσει ο γέρος να θυμώσει πάρα πολύ.

Έκείνος: Με δγάλατε... Βγήκαμε, δηλαδή. Δε μου λές; Περπατούσα καλά;

Έκείνη: Και βέβαια περπατούσες. "Ησουν, σου λέω, άπολύτως εν τάξει. Άν δεν ήταν, μάλιστα, εκείνο το κομματάκι ο πάγος, και δε γλυστρούσες...

Έκείνος: "Α, γι' αυτό πονάω εδώ κάτω και δεν μπορώ να κάτσω.

Έκείνη: "Ε, βέβαια. "Εκανες ένα μπάμ, καθώς έπεσε!! Νομίζαμε πως έσπασε το πάτωμα. Αυτό, όμως, θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα.

Έκείνος: "Α, βέβαια, δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία γι' αυτό. Δε μου λές; Κι' ύστερα; "Εχει και συνέχεια ή υπόθεση;

Έκείνη: "Υστερα; "Ω, Πήτερ, Πήτερ, αγάπη μου. Μη μου πής, πως δε θυμάσαι ούτε τί έγινε ύστερα, γιάτί θα πεθάνω. Στ' όρκιζομαι, θα πεθάνω. Βέβαια, είχες έρθει κάπως στο κέφι. "Ησουν τόσο άστείος και τόσο υπέροχος, άλήθεια, όσο κρατούσε το δείπνο, ύστερα, όμως, απ' το πέσιμο... "Ω, Πήτερ, ποτέ μου δεν είχα φανταστή, ότι μπορούσες να είσαι τόσο σοβαρός. Μας έχεις συνήθει να είσαι πάντα εύθυμος, να λές άστεία. Ποτέ μου δε σε είχα δ' έτσι. "Όταν σου το είπα, μου άπάντησες, πως αυτός είναι ο πραγματικός σου εαυτός και πως σε κανένα δεν τόν έχεις άποκαλύψει ποτέ. "Εγώ ήμουν ή πρώτη. "Ω, Πήτερ, αν μου πής πως δε θυμάσαι εκείνο τόν άτέλειωτο περίπατο με το ταξί, θα πεθάνω. Θυμάσαι, Πήτερ;

Έκείνος: Τόν περίπατο, ή; Βέβαια τόν θυμάμαι. "Όρα που κράτησε, άλήθεια, ο περίπατος!... Πολλά ώρα δεν κράτησε;

Έκείνη: "Ηταν, σου λέω, άτέλειωτος. Γύρω—γύρω απ' το πάρκο. Χιλιάδες φορές... Και το φεγγάρι... "Όταν μου είπες, πως ποτέ πριν δεν είχες νοιώσει, πως έχεις ψυχή... δάκρυσα, Πήτερ, όταν μου τόπες.

Έκείνος: Ναί. Το είπα. "Εγώ.

Έκείνη: Ναί, αγάπη μου, εσύ. Μου έλεγες τόσο ωραία, τόσο υπέροχα πράγματα, Πήτερ. Ποτέ δεν είχα φανταστή, πως ήσουν ικανός να λές τόσο ωραία πράγματα. Γιά σκέψου, άλήθεια, Πήτερ. Νά μην το καταλάβω, ή άνόητη, τόνον καιρό, πως μ' αγαπάς! Είναι τόσο άστείο, Πήτερ. Κι' εγώ, που προσπαθούσα να μην καταλάβω πόσο έρωτευμένη είμαι μαζί σου. Κι' ύστερα, αυτή ή νύχτα, χτές!... "Ω, Πήτερ, νομίζω ότι ή χτεσινή νύχτα είναι ή σπουδαιότερη νύχτα της ζωής μας. Θα πρέπει να γιορτάζουμε την επέτειό της κάθε χρόνο, όσο ζούμε. "Ε, Πήτερ;

Έκείνος: "Όσο ζούμε, ναί, όσο ζούμε...

Έκείνη: Θα είμαστε τόσο εύτυχισμένοι, Πήτερ. Μούρχεται να πάρω το τηλέφωνο να το άναγγείλω σ' όλον τόν κόσμο. Σ' όλους τούς φίλους μας. "Επειτα, όμως, λέω: Καλύτερα να κρατήσουμε, λίγο ακόμα, κρυφή την εύτυχία μας! Νά το ξέρουμε μόνο οι δύο μας. Θα είναι πιο γλυκό...

Έκείνος: Άσφαλώς. Πολύ πιο γλυκό.

Έκείνη: Πήτερ, δεν είναι υπέροχο;

Έκείνος: Τί πράγμα;

Έκείνη: "Ω, Πήτερ, πως μπορείς και ρωτάς; Τό ότι αγαπιώμαστε, βέβαια! Τό ότι θα παντρευτούμε, Πήτερ!

Έκείνος: Θα παντρευτούμε, είπες;

Έκείνη: Ναί, αγάπη μου. Άφού μου εξωμολογήθηκες, χτές βράδυ, τόν έρωτά σου, με ρώτησες αν θέλω να γίνω γυναίκα σου. Κι' εγώ, ριχτήκα άμέσως στην άγκαλιά σου. "Ο σωφέρ του ταξί έκλαιγε από τη συγκίνηση. Δεν είναι υπέροχο, Πήτερ;

Έκείνος: Ναί, βέβαια, υπέροχο... Ντόροθυ, θα σε πείραζε αν έπινα κάτι; Σά φάρμακο, δηλαδή. Ξέρεις, γιά αντίδοτο. Δεν πρόκειται να πιώ ποτέ πιά. Μάρτυς μου ο Θεός. Ποτέ πιά. Άλλά έτσι... γιά να συνέλθω λίγο.

Έκείνη: Και βέβαια, αγάπη μου. Νά σου έτοιμάσω εγώ. Είμαι σίγουρη, ότι θα σου κάνει καλό. Χουσε μου, δεν ξέρεις πως υποφέρω να σε βλέπω σ' αυτά τα χάλια... Ούτσκυ με σόδα;

Έκείνος: Ναί. Ούτσκυ με σόδα!...

Άλήθεια, Ντόροθυ, άπαρά πως μου μιλάς άκόμα, ύστερα απ' τα χτεσινά καμώματά μου. Πιστεύω, πως το μόνο που μου μένει να κάνω, είναι να πάω σε κανένα μοναστήρι, στο Θι-βέτ, γιά να εξιλεωθώ.

Έκείνη: Μη λές κουταμάρες, αγάπη μου. Νομίζεις, πως θα σ' αφήσω να φύγεις πιά από κοντά μου; Νά μη σ' άκούω πιά να λές τέτοιες άνοησίες. "Ησουν, σου λέω, θαύμα, υπέροχος.

Μ' αυτή τη δήλωσι εκείνη πηδάει απ' το τραπέζι, τόν φιλάει τρυφερά στο μέτωπο, και βγαίνει απ' το δωμάτιο. "Ο πολύ χλωμός και πολύ συμπαθητικός νέος την κυττάζει, ενώ φεύγει, κουνάει το κεφάλι του άργά, πολλές φορές και, ύστερα, το άφήνει να πέσει στα τρεμάμενα χέρια του.

Έκείνος: Πώ, πώ, πώ, τί έπαθα.

ΑΥΛΑΙΑ

Τάπομνημονεύματα

ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΠΑ

ΚΕΦ. ΙΧ

— Τό πότε πρέπει νά γίνεται μιὰ μπλόφα, δέν μπορώ νά στο προσδιορίσω μέ ακρίβεια, άρχισε ή Ντάμα Κούπα. Τό μόνο πού μπορώ νά κάμω, είναι νά σου δώσω μερικές γενικές συμβουλές.

— Θά μού είναι πολύτιμες, τής είπα. Θά είναι γιά μένα εις τό μέλλον τό χαρτοπαιχτικό μου επιστεύω.

— Φρόντισε, νά τίς άκολουθήσεις καί δέ θά χάσης. Δηλαδή, τό «δέ θά χάσης» είναι τρόπος τού λέγειν, μού εξήγησε. Όταν παίζεις χαρτιά, στό τέλος θά θγής χαμένος άποωδήτορας. Άκούγοντας, όμως, τίς συμβουλές μου, θά έχης τήν έλπίδα, νά μήν τά χάνης σάν κοροϊδό, όπως σου συμβαίνει συνήθως.

— Η ιδέα, ότι ή Ντάμα Κούπα μέ είχε χαρακτηρίσει «κοροϊδό» μ' έκανε νά κοκκινίσω άπό ντροπή. Κι' έγω ένόμιζα πώς τά καταφέρνω καλά.

— Δέ στίπα γιά νά στενοχωρηθής, μού είπε. Άλλως τε, αυτό πού συμβαίνει σέ σένα, συμβαίνει στά 90 τοίς εκατό άπό εκείνους, πού παίζουν χαρτιά. Νομίζουν ότι παίζουν καλύτερα άπό τούς άλλους, αλλά στό βάθος αυτόι είναι τά «κοροϊδά». Άς ξαναγυρίσουμε, λοιπόν, στή μπλόφα καί πρόσζε αυτά πού θά σου πώ.

— Πρώτα - πρώτα, πρέπει νά ξέρης ότι ή μπλόφα στό παιχνίδι δέν είναι ό κανόνας. Είναι ή εξαίρεσις. Τό νά μπλοφάρης συνεχώς καί στά καλά καθούμενα είναι σά νά παίρνης φόρα καί νά (τυπάς τό κεφάλι σου στόν τοίχο. Είπαμε, λοιπόν, 'Η μπλόφα είναι ή εξαίρεσις καί θέλει πρώτ' έπ' όλα ψυχική προπαρασκευή. Όταν κάνης μπλόφα, πρέπει νά είσαι άπόλυτος κύριος τού έαυτού σου. Είναι εκείνο πού λέτε: «όταν θέλης νά σκοπέυσης, δέν πρέπει νά τρέμει τό χέρι σου». Άν έχης έπηρεασθή άπό τό παιχνίδι, πρέπει, όταν νά μπλοφάρης, νά έχης άνακτήσει τήν ψυχική σου. Τή ρελάνς πού κάνεις, μπλοφάροντας, πρέπει νά προσέξης νά μή τήν κάνης ξεψυχισμένος, σά νά λές: «ελυπηθήτε με» άν νά είδτε, κήκα». Άλλ' ούτε νά βάζης καί τή φωνή, σά νά λές: «εδώ είμαι καί έγω τό θηρίο», γιατί στήν περίπτωσι αύ-

τή θυμίζει στούς άλλους τήν παροιμία: «φονάζει ό κλέφτης, γιά νά φύγη ό νοικοκύρης» καί θά σέ Ιδούν άποωδήτορας. Νά κίνης, λοιπόν, τήν μπλόφα σου ψύχραιμα. 'Η ρελάνς πού κάνεις νά είναι άνάλογη μέ τό πόντ, πού διεκδικείς. Όταν π. χ. τό πόντ είναι 50 χιλιάδες δραχμές, δέν μπορείς νά πετάγεις καί νά λές: «ένα εκατομμύριο». Στήν περίπτωση αύτή είναι σά νά τούς λές: «έβαλα τόσα πολλά, γιατί δέν έχω άλλο καί θέλω νά σάς διώξω». Ένώ ή μπλόφα είναι τέλεια, όταν δίνη τήν έντύπωσι, ότι εκείνος πού τήν κάνει έχει καλό φύλλο καί ζητάει τό ποσόν πού είπε, γιά νά τό πληρωθή.

— Η ασφήνεια μέ τήν όποιαν μού άνέπτυσε τό μάθημα «περί μπλόφας» ή Ντάμα Κούπα, μού έκανε κατάπληξι. Θυμήθηκα ένα καθηγητή πού είχα στά μαθηματικά. Γιά νά μέ κάμη νά καταλάβω ότι ή ευθεία είναι συντομότερα πάσης άλλης γραμμής, έχουσις τά αυτά πέρατα», μέ έπαύεινε μήνες. Ένώ, τώρα, ή Ντάμα Κούπα μέ τό πρώτο μ' έβαζε στό νόημα.

— Καί τώρα, πότε γίνεται ή μπλόφα, συνέχισε ή πολύτιμη δασκάλα μου. Πρώτον, πρέπει ν' άποφύγης νά μπλοφάρης όταν έχης γκίνια. Εκείνος πού κάνει μπλόφα, όταν έχη γκίνια, μοιάζει μέ τόν ακροβάτη πού κάνει τό «σάλο μορτάλε». Μέ τή διαφορά ότι ό ακροβάτης πέφτει στά μαλακά, άπάνω στό δίκτυ πού τού κρατάν τεντωμένο, ενώ εκείνος πού κάνει μπλόφα τήν ώρα τής γκίνιας πέφτει καί σπάζει τά μούτρα του.

— Αυτό τόχω πάθει άμέτρητες φορές, τήν είκοψα.

— Νά φροντίσης νά μήν τό ξαναπάθης, μού είπε. Έπειτα, νά προσέχης νά μήν κάνης μπλόφα, όταν στό κόλπο έχουν μήν πολλοί. Κάποιοι άπ' όλους θά έχη τήν περιέργεια νά Ιδθ τί φύλλο έχεις. Γι' αυτό, τή μπλόφα νά τήν κάνης τή στιγμή πού έχει μείνει στό κόλπο ένας, τό πολύ δύο παίχτες. Όσο πιά λίγοι έχουν μείνει στό κόλπο, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχεις νά περάσης τή μπλόφα σου. Άλλά καί αυτό δέν άρκει.

— Χρειάζεται κι' άλλο; — Τό σπουδαιότερο. Όταν κά- θησαι νά παίξης, νά προσέχης καί νά μελετάς τά πρόσωπα, πού θά παίξης μαζί τους. Νά διακρί- νής τούς τοιγκούνδες άπό τούς άνοιχτοχέρηδες, καί τούς δειλούς άπό τούς τολμηρούς. Τίς μπλό- φες σου νά τίς κάνης στούς τοι- γούνδες καί στούς δειλούς καί νά τίς άποφύγης όταν έχης νά κάμης μέ άνοιχτοχέρηδες καί τολ- μηρούς παίχτες. Εκείνοι, όμως, πού πρέπει νά προσέχης νά μήν τούς κάμης μπλόφα ποτέ είναι οι λεγόμενοι «έπιθεωρητάι».

— Αυτόι ποιοι είναι; Ρώτησα, κάνοντας τόν κουτό.

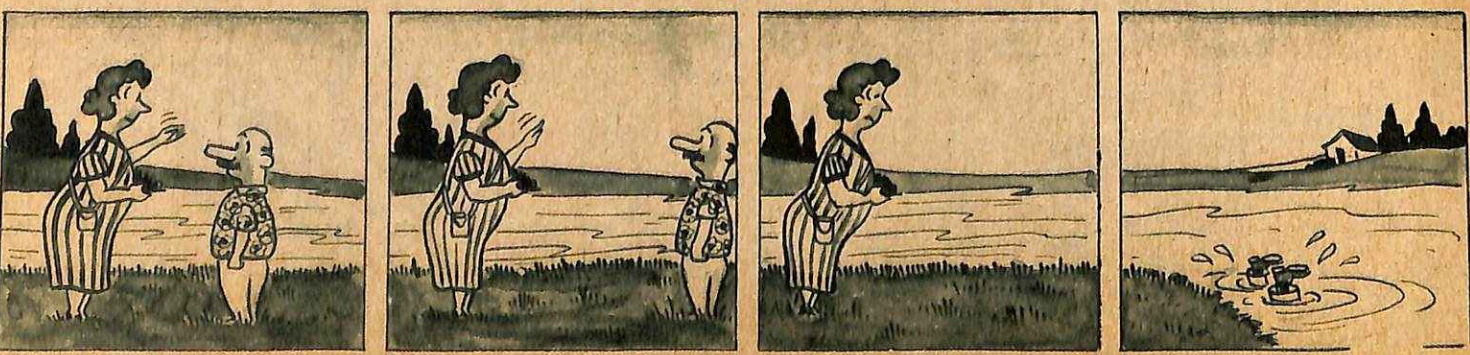
— Δέν τούς ξέρεις; μού είπε χαμογελώντας. Θά σου τούς πα- ροισιάσω. «Οί έπιθεωρητάι άπο- τελούν τήν πιά ένδιαφέρουσα συνο- μοταξία τών παιχτών. Είναι έ- κείνοι, πού νομίζουν, ότι έχουν διορισθή μέ άπόφασι τού ύπουρ- γείου 'Εργασίας νά έπιθεωρούν τό χαρτί τών άλλων. Όταν κάθων- ται στήν πράσινη τσόχα, αισθά- νονται ότι ή άποστολή τους είναι νά μπαινούν σ' όλα τά κόλπα καί νά βλέπουν, πληρώνοντας φυσικά, τί χαρτί κάνει καθένας άπό τό καρρέ. Αυτόι έχουν έπί πλέον συν- δέσει τή μπλόφα κατά ένα περι- εργον τρόπον μέ τό προσωπικό τους φιλότιμο. Τό νά τούς περά- σης μπλόφα τό θεωρούν ζήτημα προσωπικής προσβολής. Νά τούς κάμης μπλόφα; Ό Θεός νά φυ- λάγ! Είναι, σά νά τούς δρίξης δόλοκληρη τήν οικογένεια μαζί μέ τόν Ιδιαίτερο τόπο τής καταγω- γής του. Καί γιά ν' άποφύγουν τόν νομιζόμενον έξευτελισμόν, βλέ- πουν κάθε ρελάνς. Προσοχή, λοι- πόν, άπό τούς «έπιθεωρητάς».

— Έδώ τελείωσε τό περί μπλό- φας μάθημα τής Ντάμας Κούπα. 'Υποχρεωμένος γιά τίς σοφές συμβουλές, πού μούδωσε, θέλησα νά τήν ευχαριστήσω, καί γιά νά μπορέσω νά εξοφλήσω ένα μέρος τής υποχρεώσεως, τή ρώτησα: — Είναι τίποτα πού θά μπο- ρούσα νά κάμω γιά σένα; Θά κά- μω ευχαρίστως ό,τι μού ζητήσης. — Έχω νά σέ παρακαλέσω γιά κάτι μού είπε...

— Στό επόμενο κεφάλαιο θά Ιδού- με, άν είχα δίκην νά μείνω κατά- πληκτος μ' αυτό πού μού έζητή- сен ή Ντάμα Κούπα.

Γ. Ας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟΙ

Πρίν άπό λίγο καιρό, τό Πα- ντιστημόνι τού Χάρβαρντ, έ- να άπό τά γνωστότερα τών 'Ην. Πολιτειών, άνεκοίνωσεν ότι 15,5% άπό τούς πρωτοε- τείς φοιτητές, είχαν άνάστη- μα έπάνω άπό 1.80. 'Η άνα- λογία αύτή είναι μεγαλύτερη παρά όποτέδήποτε άλλοτε στό παρελθόν, καί φαίνεται νά έ- πιβεβαιώνη προηγούμενες έ- ρευνες, πού διεπιστώναν ότι ή σημερινή γενιά τών 'Αμερι- κανών είναι ψηλότερη.

Όστόσο, ό δρ. Κλάρενς Α. Μίλλς, καθηγητής τής πειρα- ματικής Ιατρικής στό Παντι- στημόνι τής Τσιντσιννάτι, έ- πείτα πιά έρευνες μέ 65.000 φοιτητές, πού διήρκεσαν 11 χρόνια, καταλήγει στό άντιθε- τό συμπέρασμα: ότι ό άνθρω- ποι τής σημερινής γενεάς εί- ναι πιά κοντοί άπό τούς προ- γόνους των. Ό δρ. Μίλλς εξη- γεί τό συμπέρασμα τής έρεύ- νης του μέ μιάν άσυνήθη θεω- ρία: οι άνθρωποι γίνονται πιά κοντοί! — λέγει — γιατί ό καιρός γίνεται θερμότερος.

Κατά τόν δρ. Μίλλς, ή θερ- μοκρασία τού κόσμου άκολου- θεί κύκλους διαρκείας 1.000 έτών. Φθάνει σ' ένα άνώτατο σημείον, κατεβαίνει σ' ένα κα- τώτατο καί κατόπιν πάλι άνε- βαίνει. 'Η τελευταία περίοδος τού άνωτάτου σημείου, ήταν στό Μεσαίωνα (άπό τό 400 έως τό 1.000 μ. Χ. περίπου). Στήν περίοδον αύτήν, ό μέσος όρος τού άναστήματος τού άν- θρώπου είχε λιγοστέψει κατά 10 εκατοστά, άπό τόν μέσον όρον τού άναστήματος στήν εποχή τής αρχαίας 'Ελλάδος καί Ρώμης. Στόλες πολέμι- στών, πού διασώθηκαν άπό τό Μεσαίωνα, ταιριάζουν σήμερα σέ παιδιά 13 έτών.

Ό δρ. Μίλλς προσθέτει, ότι πρίν άπό 100 χρόνια μπήκα- με σ' ένα νέο κύκλο θερμοκρα- σίας καί ή ζέστη άρχίζει πάλι ν' άνεβαίνει. Άν ή θεωρία του είναι σωστή, οι άνθρωποι θά ξαναρχίσουν νά κοντείνουν.

— Η αύξησης τού άναστήμα- τος, κατά τίς τελευταίες γε- νεές, άποδίδεται, γενικά, στήν καλύτερη διατροφή: Ό δρ. Μίλλς, όμως, έπιμένει, ότι ή δίαιτα δέν είναι ό κύριος πα- ράγων καί βασίζεται στό ά- κολουθο πείραμα, πού έκανε ένας συνάδελφός του, ό δρ. Κόλβιν. Ό δρ. Κόλβιν χρησί- μοποιησε δύο ομάδες ζώα. 'Ε- δωσε καί στίς δύο τήν ίδια τροφή, αλλά τίς κράτησε σέ χωριστές θερμοκρασίες. Τά ζώα πού έζησαν σέ θερμότερο περιβάλλον, έγιναν πιά κοντά.

ΣΟΥΡΠΙ-ΚΟΝΤΟΧΩΡΙ 3-3

Ιδιότητες τού χωριού Σ.ΠΑΤΑΤΖΗ *Εικ. Μίγυ Αργυράκη

Στό Σουρπί — καθώς καί στό Κοντοχώρι — κάθε μαχαλάς είχε καί τή δικιά του ποδοσφαιρική ομάδα, πού προπονιότανε στούς δρόμους μέ μπάλες, μέ τόπια λα- στιχένια ή πάβνια καί, ένίοτε, μέ κιτρολέμονα, ταράζοντας τά τζά- μια τής γύρω περιοχής. Οι άγώ- νες μεταξύ τών μαχαλάδων ήταν σκληροί κι' άδιάκοποι, κατέληγαν δέ, ως έπί τό πλείστον, σέ πε- τροπόλεμο. Μιά φορά τό χρόνο, όμως, οι μαχαλάδες παραμέριζαν τίς ένδοχώριες άντιθέσεις τους, ξεχωρίζαν τούς καλύτερους ποδο- σφαιριστές καί συγκροτούσαν έ- να είδος έθνικής ομάδας, τόν «Πανσουρπιακό», προκειμένου ν' άντιμετωπίσουν, εις μιάν μέγλη θανάτου ποδοσφαιρικήν άναμνη- σιν, τόν προαιώνιο καί σκληρο- τράχηλο αντίπαλό τους «Πανκον- τοχωριακό». 'Η συνάντησις αύτή, πού άποτελούσε τό μεγαλύτερο γεγονός τής χρονιάς, γινότανε πώ- τε στό ένα καί πότε στό άλλο χωριό, κατέληγε δέ, κατά κανό- να, σέ ένσπλη σύρραξι, κατά τήν όποίαν έχρησιμοποιούντο — άπο- τελεσματικά — όλα τά σύγχρο- να όπλα καί μέσα.

Αύτή τή φορά, ή συνάντησις θά γινότανε στό Κοντοχώρι καί οι Σουρπιώτες — ποδοσφαιριστές καί θεατές — έπρονόησαν άπό πολλών καιρό έντατικώτατα. Εύ- τυχώς, όμως, μιάν έβδομάδα πρό τού άγώνος, συναντήθηκαν οι «δυο Μεγάλοι», ήτοι ό ένωμοτάρχης Κοντοχωριώ, 'Ιωάννης Καραπίπε- ρος, καί ό συνάδελφός του Σουρ- πιώ, 'Ιάσων Καραμπίνης, οι ό- ποιοι, ύστερα άπό πολλές δια-πραγματεύσεις — κατά τή διάρ-

χαιροδότης, άρτι άποφοιτήσας έκ τών φυλακών τού Γεντί - Κου- λέ, ό όποιος έθεωρείτο μοναδικός καί άναντικατάστατος γιά κάτι τέτοιους άγώνες. Πρώτον, διότι θά μπορούσε νά έπιδελθή στούς παίχτες. Λόγω δέ τής σωματικής του ρώμης καί τού ποινικού του μητρώου, άδύνατο ν' άντιμετωπί- ση άποτελεσματικά καί πάσαν έπίθεσιν τών θεατών. Δεύτερον, γιατί ήταν άπό τόν 'Ασπρόλακ- κο, άπό ένα χωριό, δηλαδή, πού, κατά κοινήν όμολογίαν, έτήρει πάντοτε άψογον ούδετερότητα στόν πόλεμο Σουρπιού — Κοντο- χωριού. Καί, τρίτον, γιατί κα- νένας διαιτητής, πού θά τά είχε τετρακόσια, δέν θά δεχότανε νά διευθύνη έναν τόσο δραματικόν ά- γώνα.

Ό «Πανσουρπιακός» ξεκίνησε άπ' τό χωριό κατά τό μεσημέρακι τής Κυριακής, συνοδευόμενος άπ' τούς θερμούς όπαδούς του, ήτοι άπό δόλοκληρο τό Σουρπί. Μπρο- στά — μπροστά, πήγαινε ή «φι- λαρμονική» τού χωριού, πού άπε- τελείτο άπό τρεις πίπιζες καί δύο νταούλια, έκ τών όποιών, μάλι-

παιξη ένα ειδικό γιά τήν περι- στασι ποδοσφαιρικό έμβάθριο. Οι νταουλίζηδες έδέχτηκαν προ- θυμώτατα, αλλά τό άποτέλεσμα τής άκαριαίας έμπνευσέως τους ήταν κάτωσ παράδοξο, γιατί, παρ' όλο πού τά νταούλια κατώρ- θωσαν μέ τά χτυπήματά τους νά υποβάλλουν τήν ιδέα άλλεπαλλήλων σούτ, οι πίπιζες δέν έξέφυγαν σχεδόν καθόλου άπό τό γνωστόν άσμα εγαμπρέ μου σέ παρακαλώ, μιάν χόρι νά μού κάνης...», στό όποίο ήταν, όμολογουμένως, άσυ- ναγώνιστες.

Όταν έφτασαν στό γεφύρι τού «βαθύλακα», σταμάτησαν. Στήν αντίπερα όχθ τής ρεματιάς, πού χωρίζε τά δύο χωριά καί είχε ά- ναγνώριστη έπίσημως κι' άπ' τά δύο μέρη ως συνοριακή γραμμή, δρισκόταν ή αντίπροσωπεία τών

«Ιστορική συνάντησις άρχισε στίς 5 μ.μ. στό γήπεδο τού «Παν- κοντοχωριακού», ήτοι στήν πλα- τεΐα τής εκκλησίας. Οι έπίσημοι — Σουρπιώτες καί Κοντοχωριώτες — είχανε καταλάβει τήν έξέδρα, δηλαδή τά σκαλάκια τής εκκλη- σίας, ενώ τό πλήθος συνωθειτο γύρω άπό τούς τερματοφύλακες. 'Η «μής Σουρπί», πήρε μιάν καρέ- κλα καί θρονιάστηκε κοντά στό δεξι γκολπόστ τού Κοντοχωριτή τερματοφύλακα, τόν όποιον υπελά- γιζε νά έχη ξετρελλάνει πρό τού τέλους τού πρώτου ήμιχρόνου.

Άλλά καί ή «σάρ Κοντοχωρι», χήρα 'Αλέξανδρα, δέν έμεινε άδιά- νης. Έγκαταστάθηκε στό παρά- θυρό της, πού ήτανε πάνω άκριβώς άπό τό τέριμα τών Σουρπιτών, καί άπό τό πρώτο λεπτό τού ά- γώνος, άρχισε νά βομβαρδίζει τήν σουρπιώτικη έστία μέ άναστενα- γμούς καί βαρυσήμαντα χαμό- γελα.

Δυστυχώς, τερματοφύλακας τού «Πανσουρπιακού» ήταν ό κουρέας Μανωλάκης, μέγας κανταβόρος καί φουσανάκιος, πού έπεσε ά- μέσως στό δίχτυα τής χήρας, καί

κεια τών όποιών παρά λίγο νά τραβήξουν άμφότεροι πιστόλι — κατέληξαν σέ συμφωνία καί εξέδω- σαν τό κάτωθι κοινόν άνακοίνω- θέν: «Αί ποδοσφαιρικά δυνάμεις Σουρπιού δέν άδω, εύθως μετά τήν λήξιν τού άγώνος, άποσυρ- θούν εις τό πάτριον έδαφος άμα- χητεί. Ουδείς θεατής ή ποδοσφαι- ριστής δικαιούται νά φέρη πυρο- βόλα όπλα, χειροβομβίδας, βαρε- λότα καί αίχμηρά ή τέμνοντα όρ- γανα, εξαίρουμένου τού διαίτητού, εις τόν όποιον έπιτρέπομεν όπως, πλήν τής σφυρίκτρας τού, φέρη καί άμφίστομον μάχαιραν, διά λόγους προσωπικής του άσφα- λειας».

Διαίτητής τού άγώνος άρίστη- κε, κατόπιν κοινής συμφωνίας, ό 'Αργύρης Καπλάνης, γνωστός ά- λογοσυρτής, πεχλιβάνης καί μα-

στα, τό ένα, ήτανε ταυτοχρόνως καί δεξι μπάκ τού «Πανσουρπια- κού». Άκολουθούσαν οι έπίσημοι, έχοντας στή μέση τήν «μής Σουρ- πιά», ή όποία είχε, κυρίως, τήν ά- ποστολή νά έξουδετερώση μέ φλο- γερές ματιές τόν Κοντοχωριτή τερματοφύλακα. Πίσω άπ' αυτούς, έρχόταν ή ομάδα καί, πιά πίσω, οι όπαδοί, πού κρατούσαν στά χέρια τους λάβαρα, ηελώριες τρο- κάνες καί στυλιάρια. Ό ένδοσια- σμός τού πλήθους άγγιζε τά όρια τού όμαδικού παραληρήματος. Κά- θε τόσο, ξεπεταγότανε άπ' τή φα- λαγγία μια παρά, πού έστηνε τό χορό, ενώ οι άλλοι συνέχιζαν τήν πορεία ούρλιάζοντας: «Θά — τούς — φάμε... Θά — τούς — θάψου — με...». Τέλος, μερικοί Σουρπιώτες, μεθυσμένοι ήδη, ά- ξιωσαν άπό τή «φιλαρμονική» νά συνθέση έπί τόπου καί νά τούς

Κοντοχωριανών, πού είχαν έρθει γιά νά υποδεχτούν, μέ τήν δέου- σαν ψυχρότητα, τους θανάσιμους αντίπαλους τους. Τό σχετικό «λογόδιον» τής υποδοχής, άνέλα- βε, φυσικά, νά έκφωνήσθ ό σοφός δάσκαλος Κοντοχωριού, Πολύβιος Παπαευθύμιου, ό όποιος, όμως, έν τή ρύμη τού λόγου του, άρχισε νά βρίζει τό Σουρπί καί τούς Σουρπιώτες πατόκορφα. Όλος ή- διαίτερος δέ, περιέλουσε τόν συ- ναδέλφου του, Χάρη Μπακατσούλα, πού τόν άποκάλεσε «κουμπούρα».

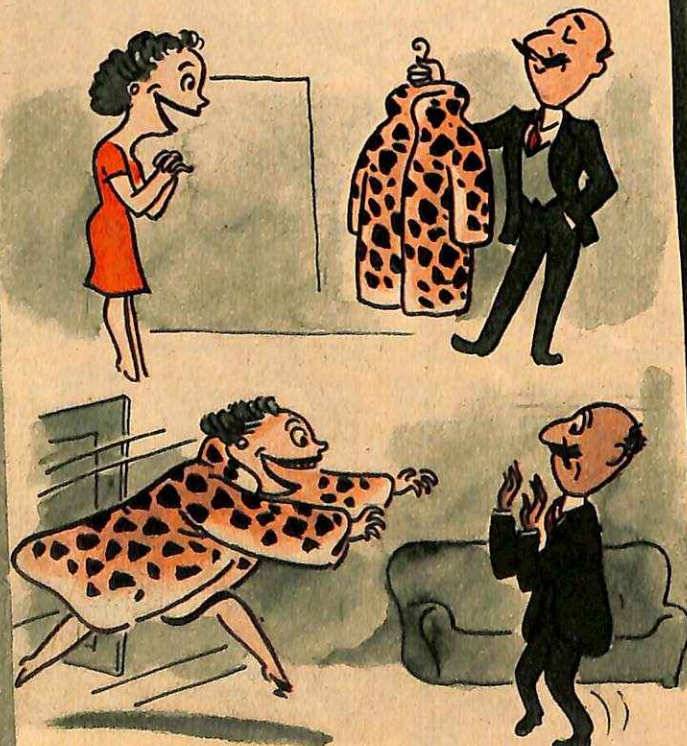
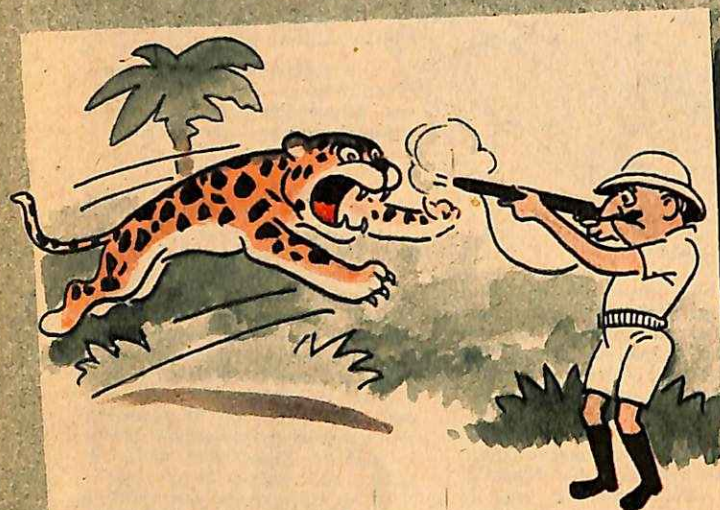
— Κι' άν βασάνε τά κότσια του, κατέληξε ό σοφός Κοντοχω- ριτής, άς δγθ στό γήπεδο, πρό τής ενάρξεως τού άγώνος, καί άς μάς πη πώς γράφεται ή λέξις «μο- νοκοτυλίδου»...».

Ό Χάρης Μπακατσούλας έκα- νε, φυσικά τήν δέουσαν άντεπιθε- σιν καί γιά μιάν στιγμή, φάνηκε

παραμείνеше εγκληματικώτατα τά δίχτυα τού τερματός του. Έτσι, σέ μιάν στιγμή, πού ό Μανωλάκης κούταζε τό παράθυρό τής χήρας, οι Κοντοχωριτες τού κοπάνισαν τό πρώτο γκολ.

Όλόκληρο τό Κοντοχώρι σεί- στηκε άπό τή νικητήρια λαχή. Έ- κατοντάδες Κοντοχωριανοί — σε- ρνικοί καί θηλυκοί — παρουσιά- σθηκαν έξαφνικά, κρατώντας στά χέρια τους σκουριασμένους τενε- κίδες πετρελαίου, πού τούς χτυ- πούσαν λυσσασμένα μέ ροπάλα καί γουδιά. Χοροηδόσαν σάν ά- γριοι, έπεφτε ό ένας στήν άγκα- λιά τού άλλου, πέταγαν τά κα- πέλλα καί τά σκαλάκια τους στόν άέρα, στριφογυρίζαν δαιμονισμέ- να πελώριες τροκάνες καί, γενι- κά, έδιναν τήν έντύπωσι άνθρώ- πων, πού λύσσααν καί ψάχνουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 60

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Σταθήτε εκεί, δεσποινίς. Θα ρρώ πως τη βρήκατε τη φόρμα.

— Τά χερακία σου λίγο ψηλά, κοπέ-
λίτσα μου: την τσάντα σου ή ότι άλλο
πολυτιμώτερον έχεις.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Στην είσοδο του μικρού σπιτιού, στον Πειραιά, όπου ο Δημήτρης είδε δυο φορές τη μαντάμ Ζουλιέτ να μπαίνει νύχτα, η αστυνομία έβρισκε το σώμα του Νικολάου, του λαθρεμπόρου που απέδρασε από το γραφείο του ανακριτή. Το γεγονός προέκλειε μεγάλη συγκίνηση στο Δημήτρη, που μπαίνει σχεδόν δια της διαίας στο διαμέρισμα του Καρνέζη, στην οδό Σκουφά, και προσπαθεί να πειθαναγκάσει τη Γαλλίδα να του αποκαλύψει ποιος έμενε στο μυστηριώδες σπίτι. Εκείνη αρνείται στην αρχή. Ο Δημήτρης απειλεί να την καταγγείλει στην αστυνομία. Καθώς κάνει να φύγει, η μαντάμ Ζουλιέτ φωνάζει: «Σταθήτε!».

8ΟΝ 'Ο Δημήτρης γύρισε, κλείνοντας πάλι την πόρτα πίσω του.

— Λοιπόν;

— Η γυναίκα έτρεμε. 'Ακουμπισμένη στη ράχη μιας πολυθρόνας, τον κύτταζε με μάτια που τα διέστειλε ο φόβος.

— Λοιπόν; Ξανάπε ο Δημήτρης.

— Η μαντάμ Ζουλιέτ άφησε το σώμα της να πέσει στο κάθισμα.

— Τι θέλετε από μένα; ρώτησε.

— Την αλήθεια.

— Η γυναίκα δέ μίλησε. 'Ηταν άσπρη σαν το κερί και μικρές σταγόνες ιδρώτα είχαν φανεί στο μέτωπό της. 'Ο Δημήτρης ένοιωσε πάλι λύπη γι' αυτήν. Προσπάθησε να διώξει από μέσα του κάθε αίσθημα οίκτου.

— Είστε η μόνη που μπορείτε να με βοηθήσετε, είπε.

— Πώς; ρώτησε η γυναίκα αδύναμα.

— 'Ο Δημήτρης προχώρησε και στάθηκε απέναντί της. Τα μάτια του είχαν γίνει πάλι άσπρη.

— Ποιόν συναντούσατε στο σπίτι του Πειραιώς;

— Κάποιον γνωστό μου.

— Ποιόν;

— Η Γαλλίδα έκανε μια τελευταία απόπειρα αντιστάσεως.

— Δε σας ενδιαφέρει!

— Μ' ενδιαφέρει και πολύ, μάλιστα. Τό ξέρετε.

— Η Γαλλίδα είχε ζαρώσει στην πολυθρόνα της. 'Εξακολουθούσε να τον κυττάζει με μάτια γεμάτα τρόμο.

— 'Ακούστε, τής είπε και η φωνή του εξαφνα μαλάκωσε. Δε θέλω να σας κάνω κακό. 'Ο πατέρας μου βρίσκεται στη φυλακή για ένα φόνο που έκανε κάποιος άλλος. Μόνο εσείς μπορείτε να μου δείξετε αυτόν τον άλλον.

Τα χείλη της γυναίκας σάλεψαν. Θέλησε κάτι να πη, μα κανένας ήχος δε βγήκε από το στόμα της.

Όπως στεκόταν εμπρός της, ο Δημήτρης έσκυψε.

— Ποιος έσκότωσε τον Καρνέζη; είπε, με απροσδόκητα δυνατή φωνή.

— Η γυναίκα τον κύτταζε βουβή.

— Εσείς;

— Την είδε να τινάζεται στο κάθισμά της.

— Όχι, όχι.

— Τότε, ο άλλος; 'Ο άνθρωπος που συναντούσατε στον Πειραιά; 'Ο άνθρωπος που σκότωσε χτες και το Νικολάου; Ούτε αυτή τη φορά η γυναίκα αποκρίθηκε.

— 'Ο Δημήτρης αισθάνθηκε να φουντώνει.

— 'Η χορεύτρια τεντώθηκε να-
χελικά επάνω στο κρεβάτι.
— 'Αδός μου ένα τσιγάρο, Τζόν-
νι... », είπε.

ο θυμός μέσα του. Την έπιασε από τον ώμο και την τράνταξε δυνατά.

—Μιλήστε, λοιπόν.
Είδε τα χείλη της γυναίκας που κάτι ψιθύριζαν.

—Εσκυψε κοντά της.
—Τί;
—Δέν... δέν μπορώ, μουρμούρισε η γυναίκα.

—Γιατί;
—Φοβούμαι.

—Έλεγε αλήθεια. 'Ο ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό της. Έτρεμε σύγκορη.

—'Η φρίκη καθρεφτιζόταν στα μάτια της. —Ποιόν φοβάστε; ρώτησε ο Φλωράς.

—'Η Ζουλιέτ δε μιλήσε.
—Για όνομα του Θεού, ποιόν;
—Εκείνον.

—'Ο Δημήτρης τράβηξε μια καρέκλα. Κάθισε πολύ κοντά της, της έπιασε τα δυο χέρια.

—Ποιός είναι εκείνος;
—'Η μαντάμ Ζουλιέτ ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Τίποτε από την εξουθενωμένη γυναίκα, που δρισκόταν τώρα μπροστά του, δε θύμιζε την ψυχρή Γαλλίδα με το αλύγιστο σώμα και το ανέκφραστο πρόσωπο.

—Ποιός είναι εκείνος; Ξαναρώτησε ο Δημήτρης, σφίγγοντας δυνατά τα χέρια της.

—'Ο...
—Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

—'Η μαντάμ Ζουλιέτ θέλησε να σηκωθεί. Με μίαν κύτταξη κίνησε, ο Δημήτρης την έσπρωξε πίσω, στην πολυθρόνα της.

—Έτρεξε στο τηλέφωνο και πήρε το ακουστικό.

—Περίμενε χωρίς να μιλήσει. Το ίδιο, όμως, φαίνεται έκανε κι' ο άλλος. Σιωπή δόρησε για λίγο το σύρμα. Στο τέλος, η φωνή ήρθε χαμηλή από μακριά:

—'Εμπρός.
—'Ο Δημήτρης δέν απάντησε.

—'Εμπρός, ξανακούστηκε η σθημένη φωνή.

—Ναί; είπε ο Δημήτρης.

—'Άκουσε για μια στιγμή το υπόκαφο βουητό της γραμμής. Κι' ύστερα ένα απότομο εκλικό. 'Ο άλλος είχε κλείσει.

—'Άφησε το ακουστικό στη θέση του. Γύρισε στη Γαλλίδα.

—Αυτός ήταν;
—'Η Ζουλιέτ έγνεψε με το κεφάλι της ναί.

—Ποιός είναι;
—'Η μικρή Άννα φάνηκε στην πόρτα του δωματίου.

—Μέ ζητήσατε; είπε.

—'Η Γαλλίδα έτρεξε κοντά της.

—Ναί.

—Φαινόταν τώρα νάχη ξαναδρή κάπως την ψυχραιμία της.

—Ποιός είναι; Ξαναρώτησε ο Δημήτρης.

—'Η Ζουλιέτ, κρατώντας τη μικρή από τους ώμους, γύρισε το κεφάλι, τον κύτταξε και είπε:

—Είναι αδύνατο να μιλήσουμε τώρα. Αύριο το πρωί.

—'Ο Φλωράς τινάχτηκε.

—'Αστειεύεστε;

—Το πρόσωπο της Γαλλίδας είχε βρή πάλι κάτι από την παλιά του άκνησία.

—Αύριο το πρωί, ξανάπε.

—Αδύνατον.

—Σας παρακαλώ.

Είδε τα μάτια της που τον ίκέτευαν. Νόμισε πως διέκρινε μέσα σ' αυτά κάποιο νόημα. Νά ήταν η μικρή Άννα το εμπόδιο; Την κύτταξε, έτσι όπως ήταν μισογυρισμένη προς αυτόν. Τη φορά αυτή, εκτός από την ταραχή, διέκρινε και μια έκφραση άπορίας στη μορφή της.

—'Ο Δημήτρης επέμενε:

—Κυρία, πρέπει να μιλήσουμε τώρα.

Είδε πάλι την παράκληση στα μάτια της. 'Ηταν δακρυσμένη.

—Σας παρακαλώ. Αύριο. Για όνομα του Θεού, αύριο το πρωί.

—'Η μικρή Άννα τον κύτταξε στα μάτια. Νά ήταν αυτή ο λόγος; αναρωτήθηκε πάλι ο Δημήτρης.

—'Εστώ, είπε αύριο το πρωί.

—Προχώρησε προς την πόρτα. Καθώς την άνοιγε, γύρισε και κύτταξε τις δυο γυναίκες. Τον έβλεπαν ακίνητες, ή μια δίπλα στην άλλη.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

—Αύριο, είπε. Το πρωί.
Τη στιγμή που περνούσε το κατώφλι, αισθάνθηκε πως έκανε λάθος.

Το κατάλαβε καλά, το ίδιο εκείνο δράδυ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΜΕ την ήρεμη, σιγανή φωνή του, ο Δέλλιος είπε:

—'Ηταν λάθος σου. Λάθος σου που την άφησες. Λάθος σου που δε μάς είπες από την πρώτη στιγμή την εκπληκτική αυτή ιστορία.

Βρίσκονταν και οι τρεις στα γραφεία της «Πρωινής». 'Ο Μακρής δημάτιζε νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

—Φέρθηκες σά δλάκας! είπε απότομα.

—Πάμε, είπε.

—Πού;

—Στο Καρνέζι. 'Αν και είμαι δέβαιος, πως δέν πρόκειται να δρούμε κανέναν εκεί.

Οι τρεις άντρες ξεκίνησαν. Από τα γραφεία της «Πρωινής» ως την οδό Σκουφά, ή απόστασις ήταν μικρή.

—'Ο Δημήτρης καταλάβαινε, πως οι φίλοι του ήταν θυμωμένοι και έβλεπε, πως είχαν δίκιο.

—Τί ώρα έφυγες από το σπίτι της; ρώτησε ο Δέλλιος, καθώς προχωρούσαν γρήγορα στην οδό Αμερικής.

—Θά ήταν τέσσερις.

—Και τώρα είναι οχτώ. Της χαρίσαμε, χωρίς λόγο, τέσσερις πολύτιμες ώρες.

—Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν. 'Ο Μακρής χτύπησε το κουδούνι επίμονα.

—'Η πόρτα έμεινε κλειστή.

—Φυσικά, μουρμούρισε μέσα στα δόντια του ο δημοσιογράφος.

—Εξαφνα, όμως, ή πόρτα άνοιξε. Το νεανικό πρόσωπο της Άννας φάνηκε, λίγο τρομαγμένο.

—'Η κυρία Ζουλιέτ; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

—Δέν είναι εδώ, είπε ή μικρή.

—Είσαι σίγουρη;

—'Η Άννα τους κύτταξε σά χαμένη. 'Ο Μακρής έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

—Πές της να ρηί! πρόσταξε ο Μακρής, με αυστηρό ύφος.

—Σας είπα, έφυγε.

—Εξαφνα, ή μικρή γνώρισε μέσα στους τρεις το Δημήτρη.

—'Εσείς πάλι; ρώτησε.

—'Εγώ. Πού είναι ή κυρία;

—Έφυγε.

—'Ο Μακρής προχωρούσε τώρα μέσα από το χώλ προς την κρεβατοκάμαρα.

—Κυττάξτε στα άλλα δωμάτια, έσείς, είπε.

—'Η Άννα τους έβλεπε σιωπηλή. 'Ασφαλώς θά ήταν αστυνομικοί, συλλογιζόταν.

Σε λίγο, και οι τρεις τους δρέθηκαν πάλι στο εύρύχωρο «λίβινγκ-ρούμ». Στο σπίτι δέν ήταν κανένας.

—'Όπως το περίμενα, είπε ο Μακρής. Στράφηκε προς την Άννα:

—Δέ μου λές; Τί ώρα έφυγε ή κυρία σου;

—'Η μικρή δέ μίλησε. 'Ο Δημήτρης την πλησίασε και επανέλαβε την έρωτησι, αλλά με πιο μαλακή φωνή:

—Τί ώρα έφυγε ή κυρία σου, Άννα;

—Λίγο ύστερα από σας.

—Σου είπα αν θα γυρίσει;

—'Οχι. Δέ μούπε τίποτα.

—Πήρε μαζί της πράγματα;

—'Οχι.

—Της χάιδεψε το μάγουλο.

—Καλά. Σ' ευχαριστώ.

—Γύρισε στους άλλους.

—Και τώρα; Θά την περιμένουμε;

—'Ο Δέλλιος σήκωσε τους ώμους.

—Θά ήταν άσκοπο. Δέν πρόκειται να γυρίσει, τουλάχιστον απόψε.

—Κύτταξε την υπηρέτρια.

—Της έφερες εσύ αυτόκινητο, Άννα;

—'Οχι.

—'Εφυγε μόνη της;

—Ναί.

—Μπορούμε να φύγουμε κι' έμεις, είπε ο Μακρής.

—Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—'Ο Δημήτρης είδε τον αίωριο κρεμαντά του γαλακτοπωλείου, που ξεσκόνιζε τα τραπέζια του.

—Σταθήτε λίγο, είπε.

—Πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. 'Ο κρεμαντάς τον γνώρισε.

—Γειά σου, είπε ο Δημήτρης.

—Γειά σου κι' εμένα.

—'Ο Δημήτρης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι χιλιάδων. Τόδωσε στον κρεμαντά και ρώτησε:

—Είδες καθόλου τη Γαλλίδα, απέναντι, σήμερα;

—Ναί.

—'Εξω από το διαμέρισμά του Καρνέζι, σταμάτησαν.

—

—Ύστερα από δυό μήνες, είπε.

—Θα σε περιμένω. Ήρθε πάλι κοντά του.

—Με δαρέθηκες;

—Πήρε το χέρι του και τσούρε πάνω στο κορμί της.

—Τόσο γρήγορα;

—Ο Τζόννυ τραβήξε το χέρι του. Η Γαλλίδα κατάλαβε, πως το έρωτικό πρόγραμμα είχε τελειώσει.

—Σηκώθηκε. Τό παιγνιδιάρικο ύφος της είχε χαθεί. Τό κουρασμένο, μάλιστα πάντα δμορφο πρόσωπό της ήταν σκεπτικό.

—Συμβαίνει τίποτα;

—Ναί.

—Σοβαρό;

—Ο Τζόννυ Παυλίδης την κύτταξε στα μάτια.

—Με την αστυνομία; είπε η Γαλλίδα, μιλώντας τώρα γρήγορα.

—Ο ζιγκολό την κύτταξε για λίγο με διασταυρωμένα χέρια.

—Ναί, είπε στο τέλος. Με την αστυνομία.

—Η Γαλλίδα άρχισε να δηματίζει μέσα στο δωμάτιο. Η έρωτευμένη χορεύτρια είχε χαθεί. Τη θέσι της την είχε πάρει η γυναίκα που έζησε πολλά τέτοια.

—Τότε, μικρέ μου, να φύγεις. Έχεις λεφτά;

—Όχι.

—Η Ζιζή γέλασε.

—Μου κόστισες πολλά για να σε κρατήσω. Μου κοστίζουν περισσότερα για να σε χάσω. Πόσα;

—Όσο μπορείς πιο πολλά.

—Πήρε από το συρτάρι της τουαλέτας ένα μικρό κλειδί. Μ' αυτό άνοιξε μίαν από τις βαλίτσες της και πήρε από μέσα ένα μαύρο μεταλλικό κουτί. Ήταν γεμάτο δολάρια. Ο Τζόννυ άπλωσε το χέρι.

—Η χορεύτρια γέλασε:

—Οχι όλα.

—Μέτρησε τα μισά, ξανάκρυψε τα άλλα στη βαλίτσα.

—Θα πρέπει να μου μείνουν κι' έμένα, μικρέ μου, μερικά. Ίσως χρειαστή να πληρώσω κάποιον άλλον, τώρα που θα λείπεις.

—Ο Τζόννυ γύρισε για να μιλήσει, μα είδε τα δάκρυα στα μάτια της.

—Είσαι καλό κορίτσι, Ζιζή.

—Σάπαι.

—Τού έκλεισε το στόμα με το χέρι.

—Πότε θα φύγεις;

—Αύριο.

—Τόσο γρήγορα;

—Πρέπει.

—Η χορεύτρια είδε τις έφημερίδες πεταγμένες στο πάτωμα.

—Κάτι διάβασες και πήρες την απόφαση να φύγεις, είπε.

—Ναί.

—Η χορεύτρια γέλασε. Τα δάκρυα, όμως, έλαμπαν πάντοτε στα κουρασμένα της μάτια.

—Δεν είμαι τυχερή στην αγάπη, είπε. Τον ένα φίλο μου μού τον έφεραν οι αστυνομικοί με μια σφαίρα στην καρδιά, στο Παρίσι. Τον άλλον μού τον διώχνουν από την Αθήνα. Η ζωή, Θεέ μου, τί δύσκολη που είναι... Φίλησέ με.

—Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα χτύπησε. Στο άνοιγμά της φάνηκε η καμαριέρα του ξενοδοχείου.

—Δυό κύριοι ζητούν τον κύριο, είπε.

—Ο Τζόννυ κιτρίνισε.

—Δεν είμαι εδώ...

—Μη λες κουταμάρες, Τζόννυ, είπε μια δαρεία φωνή.

—Ο αστυνομικός, παραμερίζοντας την καμαριέρα, μπήκε στο δωμάτιο. Ή ο σιλουέττα του συντρόφου του φαινόταν στο διάδρομο.

—Ο Τζόννυ Παυλίδης έκανε να τραβηχτεί.

—Μην κάνεις το δύσκολο, Τζόννυ, είπε ο αστυνομικός. Δε σου πάει.

—Τί θέλετε; ρώτησε ο ζιγκολό, τρέμοντας.

—Θα σου τὸ πούμε στο δρόμο. Ντύσου.

—Κάθισε σε μια πολυθρόνα και άναψε ένα τσιγάρο.

—Μας συγχωρείτε, κυρία μου, είπε με αδιόρατη ειρωνεία στη γυναίκα, που τον

κύτταζε με μίσος.

—Εκείνη δεν κατάλαβε.

—Ο Τζόννυ άρχισε να ντύνεται άργά. Ο δεύτερος αστυνομικός στεκόταν τώρα σιωπηλός, στο κατώφλι.

—Ετοιμος, Τζόννυ; ρώτησε ο καθισμένος άντρας, όταν ο ζιγκολό τελείωσε.

—Ετοιμος.

—Πάμε, λοιπόν.

—Η χορεύτρια πλησίασε.

—Αντίο, Τζόννυ, είπε.

—Αντίο.

—Εβείξε την πτυχίδα του, που την είχε ρίξει σε μια καρέκλα, και είπε γαλλικά.

—Εκεί είναι τα λεφτά. Πάρτα.

—Η γυναίκα χαμογέλασε με πίκρα.

—Δε θα μού χρειαστούν.

—Τα μάτια της, δακρυσμένα, τον ακολουθούσαν καθώς έφευγε ανάμεσα στους δυό αστυνομικούς.

—Τζόννυ, φώναξε έξωφρα.

—Ο ζιγκολό γύρισε.

—Το έστειλε ένα φίλ με το χέρι.

—Ο Τζόννυ Παυλίδης της χαμογέλασε για μια τελευταία φορά. Ύστερα, πάντοτε ανάμεσα στους δυό άντρες, έστριψε στο διάδρομο.

ΕΙΣΘΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΚΑΛΟΙ ΓΟΝΕΙΣ;

Διαβάστε προσεκτικά τις παρακάτω 20 ερωτήσεις. Κατόπιν, απαντήστε με «ναί» ή με «όχι» ανάλογα με την προσωπική σας περίπτωση. Οι απαντήσεις, πρέπει να είναι ειλικρινείς και τίμιες, αν θέλετε να εξακριβώσετε αν είστε πραγματικά καλοί γονείς. Συγκρίνεται έπειτα τις απαντήσεις σας με τις σωστές απαντήσεις, που δημοσιεύονται στη σελίδα 66, και θα μάθετε αν είστε καλοί γονείς.

- 1 — Δίνετε χαρτζηλίκι στο παιδί σας;
- 2 — Φιλονεικείτε με το παιδί σας, όταν είναι μπροστά ο πατέρας (ή η μητέρα) του;
- 3 — Βοηθείτε ποτέ το παιδί σας να γελάσει τον πατέρα (ή τη μητέρα) του;
- 4 — Παραδίδετε ποτέ τις υποσχέσεις που δίνετε στο παιδί σας;
- 5 — Κατατοπίζετε εγκαίρως το παιδί σας για τη σεξουαλική ζωή;
- 6 — Ενηθαρρύνετε την ανεξαρτησία στο παιδί σας;
- 7 — Κάνετε ποτέ σείες σχέδια για το παιδί σας, αντί να το αφήσετε να τα κάνει το ίδιο;
- 8 — Έχετε μάθει στο παιδί σας τους στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής;
- 9 — Επιδάλλετε στο παιδί σας ωρισμένη ώρα ύπνου;
- 10 — Επιτρέπετε στο παιδί σας να έχει ιδιοτροπίες στο φαγητό;
- 11 — Δοκιμάζετε καμιά φορά να γελιοποιήσετε το παιδί σας;
- 12 — Σιζητείτε ποτέ μπροστά του τα χαρίσματά του;
- 13 — Ερωτεύεστε τους ένθουςιασμούς του παιδιού σας;
- 14 — Μαλλώνετε διαρκώς το παιδί σας;
- 15 — Διακόπτετε χωρίς λόγο το παιχνίδι του παιδιού σας;
- 16 — Ενηθαρρύνετε το παιδί σας να είναι φαντασμένο;
- 17 — Μαθαίνει ενδιαφέροντα παιχνίδια ή απασχολήσεις στο παιδί σας;
- 18 — Μαθαίνει το παιδί σας να λέγει ευγενικά λόγια μάλλον, παρά την αλήθεια;
- 19 — Ερευνάτε πάντοτε καλά τις δυσκολίες του παιδιού σας πριν τις κρίνετε;
- 20 — Ενηθαρρύνετε το παιδί σας να είναι περίεργο;

στο αυτοκίνητο.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΟΤΑΝ ο Μακρής άφησε το τηλέφωνο, είπε:

—Αν θέλετε μπορούμε να κατεβούμε μια βόλτα στον Πειραιά. Ο Καλλέργης θα περάσει με αυτοκίνητο της αστυνομίας να μας πάρει.

—Ο Δημήτρης κι' ο Δέλλιος συμφώνησαν. Ο αστυνομικός, που έφτασε σε λίγο, δε φαινόταν διόλου ευχάριστος.

—Αν οι πολίτες μας βοηθούσαν, έπιπε ρίχνοντας μια λοξή ματιά στο Δημήτρη, τα περισσότερα εγκλήματα δε θα γίνονταν.

—Ο Δημήτρης δε μίλησε. Δε συμπαθούσε τον ψυχρό αστυνομικό, αλλά καταλάβαινε, πως είχε δίκιο.

—Σ' ελπή τη διαδρομή, ο Καλλέργης γκρίνιαζε. Δεν τάλεγε απ' ευθείας στο Δημήτρη. Μιλούσε στο φίλο του, το Μακρή, αλλά ήταν φανερό, πως τάλεγε στην πεθερά, για να τ' ακούσει η νύφη.

—Αν ξέραμε για τους νυχτερινούς περιπάτους της Γαλλίδας, είπε, θα την είχαμε πιάσει πριν να χαθεί. Και ίσως, ο Νικολάου να ζούσε ακόμα.

—Ο Δέλλιος χαμογέλουσε σιωπηλά. Συμφωνούσε με τον αστυνομικό, αλλά η γκρίνια του τον διασκεδάζε.

Κύτταζε το Δημήτρη. Αυτός έμενε με σφιγμένα χείλη, μουντρομμένος.

—Ήταν χαμένοι κι' οι τέσσερις στο κλειστό αστυνομικό αυτοκίνητο. Ο ένας κοιτούσε στον άλλον. Ήταν δύσκολο να δούν από τί δρόμους περνούσαν.

Τέλος, το αυτοκίνητο σταμάτησε. Το εγκλημα είχε γίνει στον Πειραιά και η υπόθεση δεν έπεφτε στη δικαιοδοσία του Καλλέργη. Είχε τηλεφωνήσει, όμως, στο συνάδελφό του κι' αυτός τον περίμενε.

Με λίγα λόγια, ο Καλλέργης τον ενημέρωσε.

—Μια γυναίκα; ρώτησε ο άλλος μ' ενδιαφέρον.

—Ναί. Μια Γαλλίδα με μαύρα.

—Δεν έχει γίνει ακόμα κουβέντα γι' αυτήν, έπεν ο Πειραιώτης.

Μπήκαν όλοι μαζί στο μικρό σπiti.

—Αυτό είναι; ρώτησε ο Μακρής το Δημήτρη.

—Αυτό.

Δεν ήταν παρά δυό μόνο δωμάτια και μισό φτωχικό κουζίνα. Σ' ένα απ' αυτά, ο Δημήτρης, είχε δει το φως πίσω από τις γρίλλες, εκείνο το βράδυ. Να μπορούσε να ξερει ποιάς είχε χήσει μέσα σ' αυτό. Θα ξερει, τότε, για ποιόν πλήρωνε ο πατέρας του.

—Βρήκατε τίποτα; ρώτησε ο Καλλέργης το συνάδελφό του.

—Τίποτα. Κάτι περισσεύματα από τρόφιμα.

—Ρούχα;

—Όχι, εκτός από τα ρούχα του ύπνου. Κουβέρτες και λοιπά. Άλλα αυτά δε λένε τίποτα. Τα νοίκιαζαν μαζί με το σπιτι.

—Ποιάς είχε πιάσει το σπιτι;

—Ένας άντρας, μάς είπαν. Όχι, όμως, ο Καυτανζόγλου. Δείξαμε τη φωτογραφία του. Κάποιος άλλος.

—Συνενοχός του;

—Άσφαλός.

—Πριν από πολλόν καιρό;

—Ναί.

—Ο Δημήτρης τόλμησε την ερώτηση:

—Πριν από το Νοέμβριο;

—Ο αστυνομικός σκέφτηκε.

—Περίπου τότε.

—Όρα αρκετή τριγυρίζαν μέσα στο άδειο φτωχικό διαμέρισμα. Υπήρχαν ακόμα εκεί μερικά υπόλοιπα τροφίμων, κουτιά από κονσέρβες και τσιγάρα.

—Ο αστυνομικός του Πειραιά είπε στον Καλλέργη:

—Έχω στο γραφείο, δ.τι. βρήκαμε. Μπορείς να ρθής να τα δής, αν σ' ενδιαφέρουν.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΣΑΛΑΜΙΝΑ

ΕΙΝΑΙ από τα ωραιότερα

νησιά της Ελλάδας η Κούλουρη — η δοξασμένη Σαλαμίνα της Ιστορίας. Έχει έλπες, αμπελίες, περιβόλια, θείες ακρογιαλίες. Έχει ακόμα μικρά και συμπαθέστατα πευκά βουνά και χαριτωμένα χωριουδάκια — όπως το Καματερό, τ' Αμπελόκια, το Μούλκι, η Κατσιδίγλα, το Πέρανι — όπου μπορεί κανείς να παραβρίσκει με λίγα λεφτά και να βρίσκεται, δ.τι. ώρα θέλει, στο κέντρο για τις δουλειές του. Τρεχούμενα νερά δεν έχει μονάχα η Σαλαμίνα, γι' αυτό και η ύδρευση των κατοίκων γίνεται από τα πηγάδια. Δυό τρείς πηγές συναντάς μονάχα σ' όλο το νησί, ίδιες στο νότιο του τμήμα, στη Φλεσσαριώτισσα, όπου και το ξεχωριστό της Παναγίας, και στο μοναστήρι του Αγίου Νικολάου.

Ο περισσότερος πληθυσμός του νησιού ασχολείται με την αλιεία. Οι Κουλουριώτες ψαράδες, με τα γρι-γρι — της ημέρας και της νυχτός — οδηγούν στο «σκοτάδι» το Αιγαίο και τον Κορινθιακό, κι' όταν είναι εμπαιγνός, πανσέληνος δηλαδή, γυρίζουν στο νησί για να δούν τους δικούς τους και να φτιάξουν τα καΐκια και τα δίχτυα τους.

Μιά από τις ομορφιές της Σαλαμίνας είναι και το μοναστήρι της Φανερωμένης. Η διαδρομή ως εκεί με το αυτοκίνητο είναι εξαιρετική. Δεξιά τα περιβόλια κι' ύστερα τα πευκά της Φανερωμένης. Το δρόμο κόβουν από καιρό σε καιρό κοπάδια από πρόβατα. Είναι πραγματικά πολύ γαλήνιο το τοπίο, όπου έχει κτιστεί το Ιστορικό μοναστήρι. Βρίσκεται στη βορειοδυτική παραλία του νησιού, αντικρύ στο Μεγάλο Πεύκο. Στα παλιά χρόνια, όνομαζόταν και μονή της Νεοφανείσης Παναγίας. Κάποιος Λάμπρος Κανέλλης, από τα Μέγαρα, λένε πως την ξαναίδρυσε το 1670 και έμόνασε σ' αυτή με το όνομα Λαυρεντίου. Στα χρόνια του κτιστήκε και ο μέχρι σήμερα σωζόμενος ναός, που είναι στωλισμένος εσωτερικά με άραιοις τοιχογραφίες του αγιογράφου Γεωργίου Μάρκου, από το «Άργος. Και τι δεν έχει ζωγραφίσει ο εύλογος — αυτός τους τοίχους της εκκλησίας! Διάδολους, μοιχούς, ψεύστες, άγιους, πατριάρχες, προφήτες, αγγέλου! Υπολογίζουν τις μορφές του πάνω από 3.000! Η παράδοση θέλει, πως κάθε

μιά τοιχογραφία που τέλειωνε, τη σκέπαζε. Και σ' α ζωγράφιζε δηλ την εκκλησία, τις ξεσκεπάσε. Μά ήταν τόση η συγκίνησης του, που πέθανε από συγκοπή.

Την πλακόστρωτη αύλη του μοναστηριού κοσμούν δύο ωραιότατα και μεγαλόπρεπα κυπαρίσσια. Αναρίθμητα πουλάκια, πρωί και βράδυ, δίνουν χαρούμενες συναυλίες στα πυκνά φυλλώματά τους.

Όραία και καθαρά κέντρα βρίσκονται πιδ κάτω από το μοναστήρι. Όποια ώρα της ημέρας κι' αν πάη κανείς, θα βρή σ' αυτά φρεσκοτάτα ψάρια, θαλασσινά και θαυμασία κουλουριάτικη ρετσίνα.

Τον καιρό του Αγώνος, η μονή έχρησιμευε για καταφύγιο στις ελληνικές οικογένειες και στους πληγωμένους αγωνιστές από τη Στερεά Ελλάδα. Γενικά, η Σαλαμίνα ήταν άσυλο όταν άγριεσε η κατάσταση στην Αθήνα και στην άπέναντι ακτή. Γι' αυτό και λένε «πήγε η ψυχή μου στην Κούλουρη». Φοβήθηκε, δηλαδή, τόσο, που γύρεμα μέρος σιγούρου.

Δ. ΜΠΟΓΓΗΣ

ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑ'ΥΜΟΙ ΑΠΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΜΕΡΟΔΟΥΛΙ — μεροφάγι, πέρασα μια ζωή ολόκληρη. Ίσα δάρκα — ίσα νερά. Τι θα φάμε σήμερα; Ποιέ τί θα φάμε αύριο...

Μια ζωή ολόκληρη, μουσκεμένος από τη θάλασσα. Να ψήνεσαι από τους ήλιους και να σε βδρουν δλοι οι αέρηδες. Να πηγαίνεις από βραδύς να τα ρίχνεις, να ξυπνάς τρείς ώρες νύχτα να τα μαζεύεις και να βρίσκεις μέσα στα δίχτυα σου πέντε φάσκελα!...

Κερατοδουλειά! Και νάχης και πέντε κόρες! Άκούς, φίλε μου; Ούτε μία, ούτε δυό: πέντε κοράκλες!...

Λένε, πως φταίει η γυναίκα μου, η Άλεξάνδρα, γιατί η γιαγιά της είχε κάνει έφτα κόρες και κανένα σερνικό. Κι' ήρθε κι' αδυνατίσε και σούφρωσε η Άλεξάνδρα και θαρείς, πως τη ρούφηξε και την κατάνιε ο καημός της. Τι φταίει κι' αυτή, ή έρμη;

Μήπως, όμως, φταίω και τού λόγου μου; Όλοι στο σόι μου — δχι πως θέλω να το παινευτώ, αλλά έτσι είναι — δλοι κάνουν σερνικούς με το σουβάλι. Ο αδελφός μου, ο Βαγγέλης, τέσσερις γιουούς. Αντρακλές μέχρι και πάνω!... Η αδελφή μου, ή Φωτεινή, τρία παλληκάρια. Ο Μιχάλης, δυό σερνικά. Ο Βασίλης, τέσσερα παιδικιά!... Όλοι της φαμίλιας μου σερνικά κάνουνε. Που στο διάβολο έμοιασα εγώ; Άλλα τί φταίω εγώ; Η Άλεξάνδρα φταίει!...

Να δής πού, αν είχα παντρευτή τη Μαριγώ, θα είχα σήμερα πέντε λεβέντρες. Θα μού πής, ή Μαριγώ ήταν λιγάκι αλκοίθωρη. Κι' έπειδή; Πέντε, κι' ένας εγώ, θα γινόμαστε, σε λίγο, έξη.

Πού το ξέρεις, όμως; Μπορεί και της Άλεξάνδρας το έκτο να είναι αγόρι — α-

Πέντε, με το συμπάθειο!...

πο το στόμα μου και στο αυτί σου, Θεούλη μου!...

Και να γεννούσε, λέει, αγόρι!... Να την πιάνανε, λέει, οι πόνοι και νάστελναν να φωνάζω τη μαμή. Και να πήγαινα έπειτα στην άμμουδιά, τάχα για να μπαλώσω το δίχτυ μου. Για να μη με πιάσει ο κόσμος να σεργιανίζω έξω από το σπιτι, και να νομίσω πως ψοφήσαμε κι' όλος για να κάνομε το σερνικό!...

Κι' εκεί πού θα δουλεύω το δίχτυ, νάρθη ή θειά μου ή Σταμάταινα, ή μαμή, και να μου φωνάξει:

— Τάξε, Κωνσταντή!...

— Τον ουρνώ με τ' άστρα και τη θάλασσα με τ' άφια σου τάζω, θειά - Σταμάταινα.

— Η θειά - Σταμάταινα, είπα. Κοιμένη. Αυτή τη φορά θα φωνάξω την κυρά-Καλλιόπη, που πιάνει σερνικά. Μ' έκαψε ή θειά - Σταμάταινα. Η συγγένεια είναι συγγένεια, και το συμφέρον είναι συμφέρον. Τι να σου κάνω, θειά-Σταμάταινα; Δεν άκουσα καλή κουβέντα από το στόμα σου. Να δούμε τί θα πη κι' ή κυρά-Καλλιόπη.

Και να πάω, πού λές, στο σπιτι και να μοσχοβολάω ο τόπος σερνικό. Και να δώ την Άλεξάνδρα να κρατάη στην άγκαλιά τον Άνδρέα — τ' όνομα του μακαριότη του πατέρα μου — και να είναι ίδια σαν την Παναγία με το Χριστό. Το Χριστό είπα; Άλάρχα. Μόλις, λέει ο Παναγιώτης, τον σταυρώσανε. Έγώ θέλω να ζήσθ ο Άνδρέας. Έχει να παντρεύη και πέντε αδελφάδες, το παιδί!... Ήμαρτον, Χριστούλη μου, αλλά έτσι είναι.

Και να δώ, πού λές, την Άλεξάνδρα και να τη φιλήσω στο μάγουλο και να με φιλήσθ κι' αυτή στο χέρι και να της πώ «Συγχωρεμένη νάσαι για τίς πέντε κόρες

— μια και στα στερνά πέτυχες το γυιό!...»

Θα τον πετύχθ, όμως; Ο Θεός μονάχα ξέρει.

Όταν γεννήθηκε το πρώτο κορίτσι, δε μου κακοφάνηκε. ΕΤης καλομάνας το παιδί, το πρώτο νάαι κόρη, λέγανε οι παλαιοί. Γεννιέται το δεύτερο και θγαίνει πάλι κορίτσι! Τό κατάπια κι' αυτό. Να δής, λέω, πού έμοιασα τού υπάρμπα μου τού Θεωρή, που έκανε πρώτα δυό κόρες κι' έπειτα τέσσερα παλληκάρια... Γεννιέται το τρίτο, και τρώω καρπαζιά με διπλή δόλτα: Πάλι κορίτσι!... Άρχισα να ντρέπομαι τον κόσμο. «Άλεξάνδρα, λέω, δάλε μπρός τη μηχανή για το τέταρτο, προτού άρχισθ ο κόσμος και μάς κοροϊδεύει». Γεννιέται το τέταρτο, κι' έκανα μια δδομάδα να πατήσω στο καρενείο. Πάλι κορίτσι!... «Εβρ' υπάρχει Θεός;» είπα. «Αν υπάρχει, θα το δείξθ». Γεννιέται το πέμπτο, και θγαίνει πάλι κορίτσι. Με τιμήρησε ο Θεός για την θλαστήμια μου — Ήμαρτον, Θεούλη μου.

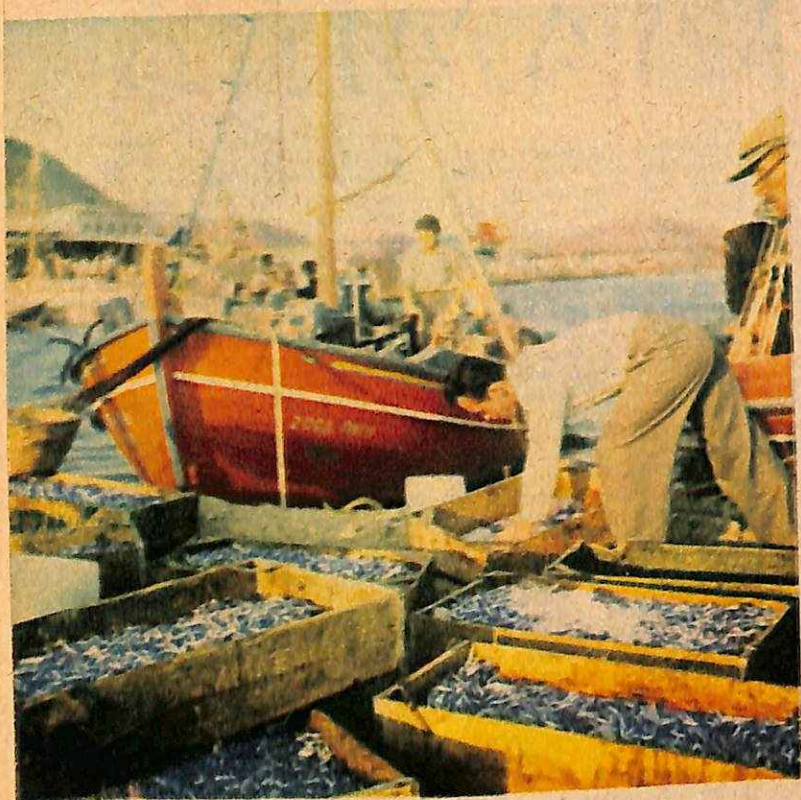
Τώρα πάμε για το έκτο. Κάτι μού λεί, πως αυτή τη φορά θα τον πετύχουμε το γυιό. Τ' όνειρο πού είδα προχτές το βράδυ, ήταν φανερό: Είχα, λέει, ρίξει το δίχτυα στο Στρογγυλό. Καθώς τα τραβούσα, λοιπόν, κουράστηκα και σταμάτησα μια στιγμή να ξανασάνω. Κι' έρχεται, λέει, ένα όμορφο παλληκάρι κι' άρχίζει να τραβάθ αυτό τα δίχτυα μου!...

Φανερό όνειρο. Το παλληκάρι ήταν ίδιος ο μακαρίτης ο πατέρας μου. Να δής πού το έκτο θα είναι αγόρι.

Κι' αν δεν είναι; Λές, μαρέ, να μην είναι;

Αποκλείεται. Το έκτο θα είναι, όπως δήποτε, αγόρι. Κι' αν δεν είναι αυτό, θα είναι το έβδομο. Το όνειρο ήταν φανερό!...

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

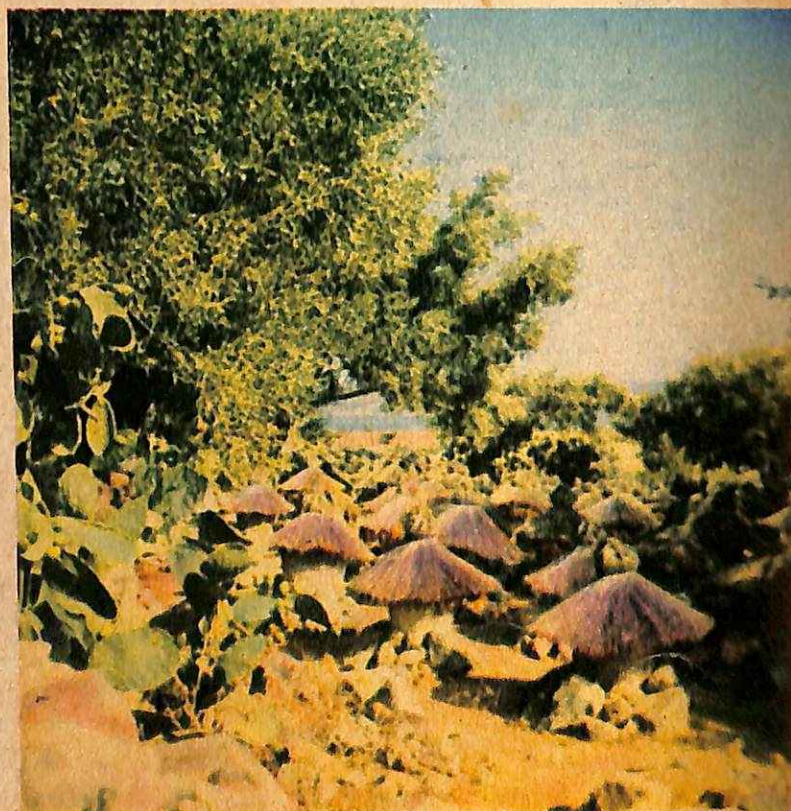
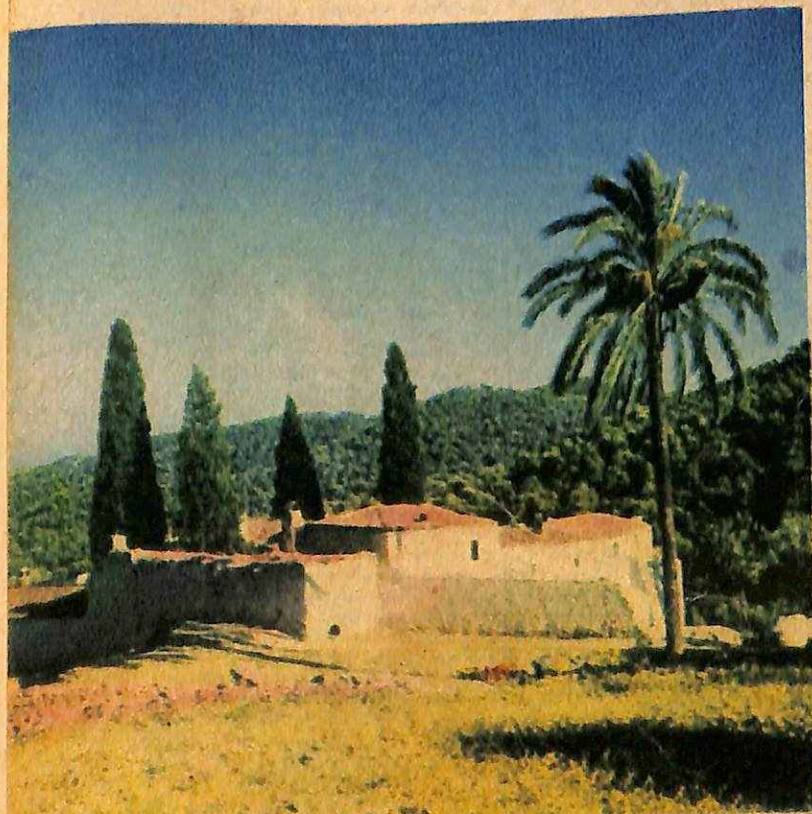
Τὸ ξεφόρτωμα τῆς μαρίδας στὸ λιμάνι τῆς Κούλουρης.

Ἡ μονὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Δεξιὰ: Μιά Κουλουριώτισσα.

ΣΑΛΑΜΙΝΑ

Ἡ γραφικὴ ἐκκλησιὰ τῆς Ἀγίας Σωτήρας, στὸ Μούλκι.

Μελίσσια, ἀνάμεσα στὶς ἐλῆες καὶ τὶς φραγκοσυκιές.

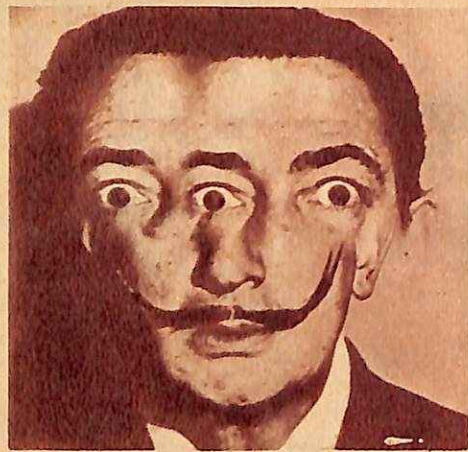
ΣΥΡΡΕΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΠΟΥ ΕΚΘΕΤΕΙ Ο ΣΩΓΡΑΦΟΣ
ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΝΤΑΛΙ

Ο Σαλβατόρ Νταλί, ο περιβόητος Ισπανός συρρεαλιστής ζωγράφος, έδημοσίευσε μία σειρά από εξωφρενικές φωτογραφίες του. Ο Νταλί ισχυρίζεται ότι η φωτογραφία θα μπη στις Καλές Τέχνες, μόνον όταν κατανοήση το βαθύτερο πνεύμα του συρρεαλισμού. Κατά τον Νταλί, η φωτογραφία πρέπει να αποδίδει την πραγματική εικόνα της εσωτερικής μορφής του ατόμου.

Με τις φωτογραφίες του αυτές, που αποδίδουν, καθώς λέγει ο ίδιος, τον εαυτό του, ο Νταλί θέλει να δώσει στην αντανάκλαση του ανθρώπου της εποχής μας, που ψάχνει να βρή την πραγματική του μορφή. Ο Νταλί, φαίνεται, πιστεύει ότι ο ίδιος επέτυχε να απεικονίσει την «πραγματική» του κατάσταση, γιατί όταν του χρειάστηκε να καταθέσει στην αρμοδία υπηρεσία τις απαραίτητες φωτογραφίες για την έκδοσι διαβατηρίου, παρουσίασε αυτές τις φωτογραφίες.

Ανεξαρτήτως, όμως, της καλλιτεχνικής των αξίας, οι φωτογραφίες αυτές διασκεδάζαν πολύ τους Αμερικανούς και τους Ευρωπαίους.

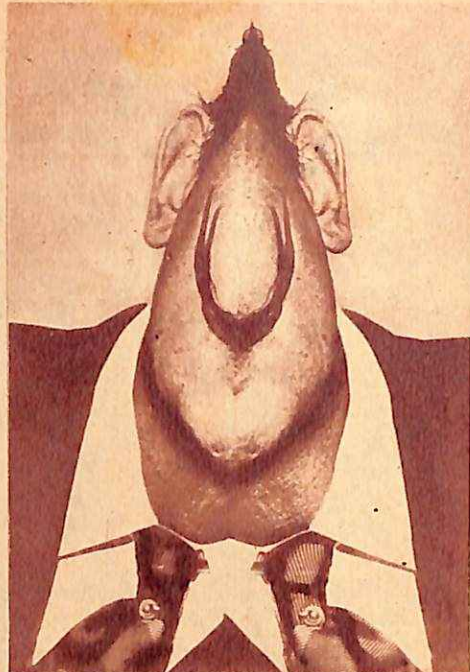
«Πρέπει να προσέχουμε πολύ στον καιρό μας», γράφει ο «Αγγλος ποιητής» Έλλιοτ. Αυτό ακριβώς θέλει να δείξει και αυτό το πορτραίτο του Νταλί.

«Τα δόντια δείχνουν την ηλικία του αιώνα μας», γράφει κάτω από τη φωτογραφία αυτή, ο συρρεαλιστής ζωγράφος.

«Η φωτογραφία αυτή, κατά τον Σαλβατόρ Νταλί, δείχνει το πρόβλημα του «μυστακός» ή «τη φυσιογνωμική έγωπαθεία των τριχών»!

«Ελξίς της εφηβικής ηλικίας» ονομάζεται το πορτραίτο αυτό από τον Νταλί, που δεν έχει μάτια, έχει, όμως, δύο λαιμούς και δύο... γραβάτες...

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟ ΞΥΡΑΦΙ

1 Είμαι ο πρύτανης όλων των μέσων καλλιτισμού, πράγμα που, μεταξύ μας, δείχνει πως ο άντρας, κι' όχι η γυναίκα, σκέφτηκε πρώτος «να επιδιορθώσει» την εμφάνισή του με μέσα τεχνητά. Οι άνωτεροι πρόγονοί μου, δρέθηκαν στα σπήλαια της νεολιθικής εποχής και ήταν απλές κοφτερές λεπίδες, κατασκευασμένες από πυριτόλιθο.

3 Στη Ρώμη ήμουν άγνωστο ως τα 290 π. Χ. όταν με εισηγάγαν εκεί, από τη Σικελία, οι Έλληνες κομμωταί. Από τότε η μόδα να ξυρίζουν τα γένεια διαδόθηκε σ' όλη τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Στα γλυπτά τους οι Ρωμαίοι εμφανίζονται πάντα καλοξυρισμένοι, και ήταν δείγμα ευπρέπειας για όλους τους Ρωμαίους ένα καθαρό πρόσωπο.

5 Την εποχή της Αναγέννησης, η μόδα μου άρχισε να περνάει. Οι καλλιτέχνες εκείνης της εποχής με αγνοούσαν και άφηναν τα μουστάκια και τα γένεια τους, νομίζοντας πως έτσι έμοιαζαν... με τους αρχαίους, που προσπαθούσαν να μιμηθούν. Τα χρόνια αυτά ήταν δύσκολα για μένα και κανείς δεν προσπάθησε να με τελειοποιήσει.

2 Στην εποχή του ορειχάλκου, φαίνεται πως επικρατούσε η μόδα της γενειάδας, γιατί τα ορειχάλκινα ξυράφια είναι σπάνια. Ήσαν δίκωπα και είχαν ευθεία αλύγιστη λαβή. Το ίδιο σχήμα είχαν και τα ξυράφια των αρχαίων Έλλήνων. Η λαβή τους, όμως, είχε σκαλισματα με ωραιότατα σχέδια. Τότε με χρησιμοποιούσαν σπάνια.

4 Στο Μεσαίωνα, είχα κατακτήσει όλη την Ευρώπη, εκτός της Πολωνίας και της Ρωσίας, όπου με θεωρούσαν όργανο του... δήμιου, γιατί, στίς χώρες αυτές, το καταναγκαστικό ξύρισμα, έθεωρείτο σαν ο έσχατος εξευτελισμός. Στη Ρωσία, μάλιστα, ξέσπασε κάποτε εμφύλιος πόλεμος, όταν, ένας ηγεμών διέταξε να ξυρίσουν έναν ξένο πρέσβη.

6 Με μερικές διακυμάνσεις η μόδα αυτή δάσταξε ως το 1880 περίπου. Εκείνη την εποχή, τα γένεια είχαν αποκτήσει πολιτική σημασία: ήταν σύμβολο δημοκρατικών πεποιθήσεων! Από το 1900, όμως, δεξιοί και άριστοί άρχισαν να ξυρίζονται ανεξαρτήτως ιδεολογικών κατευθύνσεων. Τελευταία έχω τους υπαρκτιστάς αντιπάλους μου.

Ο ΜΟΝΟΣ άνθρωπος που σκότωσα ποτέ στη ζωή μου, ήταν ο εαυτός μου... Και το έκανα αυτό κάποτε, στο Παρίσι, για λόγους σκοπιμότητας.

Η ιστορία άρχισε στο εξπρές της Γενεύης, όπου ένας φαλακρός κοιλαράς είχε την κουταμάρα να γελάσει με ένα άστειο που είπα. Τον θεωρούσα άσημαντο, ως τη στιγμή που μου έδειξε τη φωτογραφία μιας γυναίκας...

— «Όταν γυρίσετε στο Παρίσι, κ. Λάιμ, πρέπει να μάς επισκεφθήτε, είπε, όπως σή- ποτε!...

— Μά, γιατί μιλάτε στον πληθυντικό; — «Εννοώ να επισκεφθήτε έμένα και τη γυναίκα μου, την Κάρεν. Θα μείνει ένθουσιασμένη μαζί σας, γιατί της άρεσουν τ' άστεία. Τον κύτταξα με άδιαφορία. Ήταν λιγάκι μεθυσμένος. Έβγαλε το πορτοφόλι του και μου έδωσε μια κάρτα.

— Να μην τη χάσετε, μου είπε.

Και ενώ εγώ διάβαζα τη διεύθυνσι, εξακο- λούθησε:

— «Α, να τί έψαχνα. Μία φωτογραφία της γυναίκας μου.

Κύτταξα τη φωτογραφία για πολλήν ώρα.

— Είναι πολύ ωραία η κ. Ντυβάλ, μουρ- μούρισα. Τά συγχαρητήριά μου.

Συνέχισα την κουβέντα με μεγαλύτερο έν- διαφέρον.

Ο κ. Ντυβάλ έμενε στο Παρίσι και ταξί- δευε για δουλειές του στην Έλβετία δυο-τρείς φορές τ' χρόνο. Τού είπα ότι εγώ δε θάθελα να ήμουν παντρεμένος με τόσο ωραία γυναί- κα, γιατί θα άνησυχούσα πολύ όταν έλειπα ά- πό κοντά της.

— Έχετε δίκαιο, είπε, γελώντας πάλι έκ- νευριστικά. Όταν δουλίνω με την Κάρεν, με ζηλεύουν όλοι οι άντρες στο Παρίσι. Όποι- κι' αν πάμε καρφώνουν επάνω μας τ' άμτια τους.

Τόν ρώτησα πόσον καιρό θα έμενε στην Έλ- βετία.

— Τρείς εβδομάδες, άπάντησε. Είναι πολύ,

Ο 3ος ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ...

ΤΑ ΜΑΡΤΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

«Ο κόσμος είναι γεμάτος θύματα, εκατομμύρια θύματα — που περι- μένουν να μαδηθούν. Και γελά κάθε φορά που διαβάζω στην έφημερίδα για τ' αφορ'δα αυτά, που έπεσαν θύματα άπατελώνων.

άλλα πρέπει να φροντίσω για τις δουλειές μου.

Εκείνη τη στιγμή, φτάναμε στα σύνορα και σηκώθηκαν να μαζέψω τις βαλίτσες μου. Τού έδωσα τ' όχειρό μου.

— Μά νόμιζα, πως πηγαίνατε στη Γενεύη; μου είπε.

Τού εξήγησα, πως έπρεπε πρώτα να τελειώ- σω άλλες δουλειές. Όταν βγήκα στο σταθμό, έσκυψε άπ' τ' παράθυρο και με φώναξε:

— Μην ξεχάσετε, κ. Λάιμ. Μόλις γυρίσετε στο Παρίσι, ναρρήτε σπίτι μου. Έπιμένω.

Πριν απομακρυνθώ καλά-καλά τ' ό τράινο άπ' τ' ό σταθμό, ρωτούσα κιόλας τ' ό σταθμάρχη πό- τε θα περνούσε τ' ό επόμενο τράινο για τ' ό Πα- ρίσι. Και πριν περάσουν δώδεκα ώρες, χτυ- πούσα τ' ό κουδούνι τ' ός πόρτας τ' ό κ. Ντυ-βάλ. Είπα στον υπηρέτη, που μου άνοιξε, ότι ήμουν φίλος γκαρδιακός τ' ό κ. Ντυβάλ και δ-

— «Αν τ' ό κυττάξετε στο μι- κροσκόπιο, θα δ' ότε ό στον πά- το έχει μία τρυπούλα, φραγμένη με λυωμένο γυαλί.

τι, σύμφωνα με δική του επιθυμία, ήθελα να γνωρίσω την κυρία. Μ' άφησε να περάσω στο χάλ και πήγε να ειδοποιήση την οικοδέσποινα.

Σε λίγο, πίσω άπ' τήν πόρτα, άκουσα μία γυναικεία φωνή να λέη:

— Πές τ' ό, Άντρέ, ότι αυτή τήν ώρα δέν μπορώ να δεχτώ κανένα. Και ότι ό κ. Ντυβάλ θα έπιστρέψη στις 30 τ' ό μηνός.

Άρχισα να σφυρίζω ένα σκοπό, που ήταν ακόμα, τήν εποχή εκείνη, τ' ό προσωπικό, σα να πούμε, έμβατήριο μου. (Δυστυχώς, από τό- τε, μεσολάβησαν διάφορα περιστατικά και τόν έχετε μάθει όλοι). Μόλις τόν άκουσε, τ' ό σκο- π' ό αυτόν, ή κ. Ντυβάλ, άλλαξε γνώμη και με δέχτηκε άμέσως.

Στεκόταν στην άλλη άκρη τ' ός δωματίου και ό πρώινός ήλιος έπεφτε στα χρυσόξανθα μαλ- λιά τ' ός.

— Δυστυχώς, ό κ. Ντυβάλ λείπει, είπε.

Τή στιγμή, όμως, που ό υπηρέτης έφυγε, κλείνοντας τήν πόρτα, τ' ό εξαίσιο πλάσμα φώ- ναξε:

— Χάρρη! Για όνομα τ' ός Θεού, πως δρέ- θηκες έδδ;

— Έτσι παρουσιάζομαι εγώ, είπα, ανάβον- τας ένα τσιγάρο.

Και μετά εξαφανίζεσαι, συμπλήρωσε έ- κείνη με πικρία.

— Μ' άρέσει να μετακινούμαι.

Ήταν σκληρό που δέν ήρθες στο ραντε- δού μας, στο Σαβόι τ' ός Λονδίνου. Περίμενα όλο τ' ό βράδυ.

Έγώ δέν είπα λέξι, γιατί, δέβαια, δέν εί- χα και τί να πώ.

— Και ποτέ δε μου έγραψες, για να μου

δωσης μια εξήγηση. Φοβήθηκε μήπως άρρωστη-σες, μήπως είχες αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ήσασα ολόκληρο το Λονδίνο, Χάρρυ, να σε βρώ. Ήμουν τρελή από ανησυχία....

— Ακούουθες σωτή. Ύστερα, προσπάθησα ν' αλλάξω θέμα.

— Στο τραίνο γνώρισα το συζυγό σου. Είναι πολύ βαρετός, ακόμα και όταν δε γελά. Και μιλά πολύ για σένα. Φαντάσου, είχε την κακογουστιά να μου δείξει τη φωτογραφία σου και να πεινιεύει για την όμορφή σου. Μόλις είδα τη φωτογραφία, κατέβηκα απ' το τραίνο κι ήλθα κατ' ευθείαν στο Παρίσι. Δεν μπάρεσα ν' αντισταθώ στον πόθο να σε ξαναδώ.

— Σε νόμιζα πεθαμένο. Μά, γιατί δε με ειδοποίησες. Έγω θα σε περίμενα. Θα σε ακολουθούσα, αν ήξερα πού μπορούσα να σε βρώ. 'Αλλά δε μου είπες λέξι κι έτσι...

— Παντρεύτηκες τον Ντυβάλ, συμπλήρωσα.

— Ναί, είπε σε λίγο. Ήταν στο μπάρ του Σαβόι, είδε πόσο στενοχωρημένη ήμουν και προσφέρθηκε να με βοηθήσει. Να με βοηθήσει να βρω έσένα, Χάρρυ!

— Αν δεν ήταν εκείνη η φαλάκρα του και το ανυπόφορο χαχανητό του, παρατήρησα, δε θα είχα αντίρρηση.

— Είναι πολύ καλός μαζί μου, Χάρρυ. Με αγαπά με τον τρόπο του, είναι περήφανος για μένα και...

— Ή ασσία είναι, πώς δεν τον αγαπάς, είπα.

— Όταν έφυγες, δε μ' ένοιωσε για τίποτα. 'Ο άνθρωπος αυτός μου πρόσφερε ασφάλεια. Ή ζωή ήταν ανυπόφορη. 'Ο αγώνας για το καθημερινό ψωμί... τα μαυρισμένα έρεπια του Λονδίνου... όλα εκείνα τα κουρασμένα πρόσωπα. Γιατί σου φαίνεται παράξενο, πού τον παντρεύτηκε;

— Τά ίδια ήταν και όταν ήμουνα εγώ εκεί.

— Ναί, αλλά τότε ούτε τα πρόσεχα, ούτε με πείραζαν.

— Έσθισα το ταίγιορό μου και την πλησίασα.

— Όχι... όχι, Χάρρυ! Σε παρακαλώ! φώναξε. Προσπάθησα να σε ξεχάσω, μη μου θυμίζεις το παρελθόν. Θεέ μου, γιατί να ξαναγυρίσεις!

— Έβαλε τα κλάματα — και έπεσε στην αγκαλιά μου.

— Ύστερα από πολλήν ώρα, ο Άντρέ με δοήθηκε να δαλώ το πανωφόρι μου στο χάλ. Τον ευχαρίστησα. Μου είπε με χαμηλή φωνή, ότι ο κ. Ντυβάλ σά συγχυζόταν πολύ αν μάθαινε με πόση έγκαρδιότητα με είχε υποδεχτή ή κ. Ντυβάλ.

— Φαντάζομαι τη λύπη του, είπα χαμογελώντας.

— Θα σάς ξάφνιαζε, αν σάς έλεγα, ότι έπρόκειτο να διοριστώ ύφυγντής της Φιλοσοφίας, όταν έσπασε ο πόλεμος; έξακολουθσε.

— Τίποτα δε με ξαφνιάζει.

— Σας το λέγω αυτό για να δάτε τί άλλαγες έφερε ο πόλεμος. Κάποτε ήμουν ιδεαλιστής. Σήμερα, κυττάζω απ' τις κλειδαρό-τρυπες...

ΥΣΤΕΡΑ από λίγες μέρες ήρθε η Κάρεν δια-στική στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου.

— Την πάθαμε! φώναξε. 'Ο Άντρέ με εί-δε στην άγκαλιά σου και απειλεί να το μαρ-τύρησι στο σύζυγό μου, εκτός αν τον κρατή-σω στην ύπηρεσία μου και αποσιωπήσω την κατάχρησι που έχει κάνει.

— Από καιρό υποψιαζόταν τον Άντρέ, γιατί, κάθε βράδυ, στο δωμάτιό του, πού ήταν στο υπόγειο, παινιδόγανιν διάφοροι ύποπτοι άν-θρωποι. Έκανε, λοιπόν, μια μικρή έρευνα και βρήκε κρυμμένα, κάτω από το κρεβάτι του, κιβώτια ολόκληρα με μπουκαλίες από το πανά-κριδο άρωμα «Κάρεν», το περίφημο προϊόν των έργοστασίων του συζύγου της. Όταν τού εί-πε πώς θα τον έβρισκε, ο Άντρέ την απείλη-σε πώς θα μιλούσε για μās στον κ. Ντυβάλ.

— Η Κάρεν δεν ήξερε να μου πη περισσότε-ρες λεπτομέρειες. 'Ο Άντρέ έκανε κάποιο είδος μαύρης αγοράς, γιατί στα ράφια του είχε όλες τις τελευταίες εκδόσεις και το νου-λάπι του ήταν γεμάτο άκριβιά κρασιά. Της εί-πα να περιμένη να συνεννοηθώ με τον Άντρέ.

— Τον είδα το ίδιο βράδυ. Ή έπιχειρήσεις του ήταν πολύ απλή. Οι Άμερικανοί στρατιώ-τες, πού είχαν πολλά λεφτά, ήταν ξετρελλα-μένοι με το ξακουστό άρωμα του Ντυβάλ. Έ-

νας φίλος του, στο έργοστάσιο, το έκλεβε και αυτός το πουλούσε σε αστυνομικές τιμές.

Τού είπα, πώς η δουλειά ήταν πολύ άσχη-μα ώργανωμένη. Το φίλο του θα τον έπιαναν στον έπόμενο έλεγχο και τότε θα σταματούσε ή έπιχειρήσις.

— Χρειάζεται ώργανωσις. Αυτή ή μηχανή πρέπει να δουλεύει γρήγορα, σε μεγάλη κλι-μακα, κι' όσο είναι ακόμα εδώ οι Άμερικανοί και πριν άρχίσουν τα έργοστάσια την κανονι-κή τους παραγωγή. Πρέπει να κάνης μια γε-ρή μάζα και να σταματήσης.

— 'Ο Άντρέ κατάλαβε, πώς είχα πείρα και μέσα σε λίγες ώρες γίναμε συντάριοι. 'Ο τζίρος τετραπλασιάστηκε, με τον πολύ εύκο-λο τρόπο που θα σάς εξήγησω.

Τοποθέτησα πάνω στο τραπέζι τέσσερα μπουκαλάκια κι' έκαμα μάθημα στον Άντρέ.

— Έδώ έχουμε τέσσερα μπουκαλάκια, τα τρία άδεια και το ένα γεμάτο με το περίφη-μο άρωμα Ντυβάλ. 'Ανοίγω μια μικρή τρύπα στον πάτο του καθένος. Παίρνω μια σύριγγα, άφαιρώ τα τρία τέταρτα του άρώματος... έ-τσι... Τώρα δάζω από ένα τέταρτο της σύ-ριγγας στα άλλα τρία μπουκαλάκια. Μετά, απο-γεμίζω και τα τέσσερα μπουκαλάκια με διλιωμέ-νο νερό. Τέλος φράζω τη μικροσκοπική τρύπα με λυωμένο γυαλί και κανέναν δε μπορεί να διακρίνει το παραμικρό.

— Άλλά, όταν άνοίζουν το μπουκάλι;

— Οι στρατιώτες τα στέλνουν στην πατρί-δα τους, σε κορίτσια πού δεν έχουν ξαναμυ-ρίσει τέτοιο άρωμα κι' έτσι δεν μπορούν να καταλάβουν τη διαφορά. Λοιπόν, έμεις, με τη δική μας σύνθεσι, χαρίζουμε την εύτυχια σε τρεις φορές περισσότερους ανθρώπους παρά ο Ντυβάλ με το άνόθετο συμπυκνωμένο του ά-ρωμα. Είμαστε, μ' άλλα λόγια, ευεργέτες της ανθρωπότητας!

— 'Ο Άντρέ με κυττάζε με θαυμασμό.

— Χθές παρέλαβα ολόκληρο καμινόνι, μουρ-μούρισε. Με το δικό σου σύστημα...

— Το ένα καμινόνι γίνεται τέσσερα καμιό-νια! είπα. Το κλειδί της επιτυχίας στη ζωή, φίλε μου, είναι η φαντασία. Έμεις, αφήνουμε αρκετή μυρωδιά μέσα στα άρωμα κρουσάλλινα μπουκαλάκια, ώστε να δημιουργώμε την πλά-νη!... Άλλά δε μου λες καλύτερα, τότε θα γυ-ρίση ο Ντυβάλ;

— Την έρχομένη έβδομάδα, την Παρασκευή.

— Πρέπει να δεχτώ την πρόσκλησι του και να συστηθώ επίσημα στη γοητευτική του σύ-ζυγο. Και τώρα, ως συνεχίσουμε τη δουλειά μας...

ΕΚΑΝΑ την κοινωνική μου έπίσκεψι και συ-στήθηκα επίσημα στην Κάρεν. Άλλά ο Ντυβάλ ήταν στενοχωρημένος.

— Έχω άσχημα νέα, μου είπε.

— Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μικρό μπου-καλάκι άρωμα και μου τάδωσε. Τον ρώτησα τί συνέβαινε.

— Αν το κυττάξεις μ' ένα καλό φακό, θα δάης, ότι στον πάτο έχει μια τρυπούλα φραγ-μένη με λυωμένο γυαλί. Τα τρία τέταρτα του περιεχομένου του είναι νερό.

— Τον ρώτησα πού το βρήκε το μπουκάλι. Μου είπε, πώς τού το έφερε ένας απ' τους ανθρώ-πους του, πού είχε μεταμφιεσθή σε Άμερικανό στρατιώτη. Ή ύπόθεσις βρισκόταν στα χέ-ρια της άστυνομίας.

— Άλλά ο Ντυβάλ ήταν περισσότερο στενο-χωρημένος για τη δυσφήμισι του όνόματός του, παρά για την ύλική ζημία πού είχε ύπο-στη από τις κλοπές.

— Ύπάρχει φόδος να πιστέψω, πώς εγώ ο ίδιος κάνω την απάτη. Κινδυνεύει η ύπόλη-φισ και ή τιμή μου. Θα πρέπει να δημοσιεύσω στις έφημερίδες ότι αναλαμβάνω ν' άντικα-ταστήσω κάθε νοθευμένο μπουκάλι πού θα κυ-κλοφορή στην αγορά.

Τού είπα, πώς αυτό θα μπορούσε να του στοιχίσει ολόκληρη περιουσία.

— Δε με νοιάζει, άποκρίθηκε. Πρέπει να σκεφτώ την Κάρεν.

— Εκείνη τη στιγμή, κάλεσαν τον Ντυβάλ στο τηλέφωνο.

— Χάρρυ, ντρέπομαι! φώναξε η Κάρεν, δ-ταν ο σύζυγός της βγήκε απ' το δωμάτιο. Πρέπει να τού πώ για τον Άντρέ.

— Αν ο Άντρέ μιλήσει, ο Ντυβάλ θα σε πε-τάξει έξω, της υπενθύμισα ψυχρά.

— Θα πρέπει να άψη-φώσω αυτόν τον κίνδυνο. Δεν ξέρω, ίσως θάπρεπε να τού τὰ πώ όλα και για μās, και να τον παρακαλέσω να μου δώση διαζύγιο....

Ξαναπήκε ο Ντυβάλ στο δωμάτιο. Ή ά-στυνομία είχε συλλάβει έναν απ' τους ύπαλ-λήλους του έργοστασίου, πού δεν ήθελε να μι-λήσει πριν δη τον Ντυβάλ.

Την ώρα πού έφευγα, είπα δυο λόγια στον Άντρέ, πού, ύστερα από μισή ώρα, ήρθε στο δωμάτιό μου στο ξενοδοχείο, κρατώντας μια βαλίτσα στο χέρι του.

— 'Ο φίλος μου δε μίλησε ακόμα, γιατί άλ-λιώς θα μ' έπιαναν κι' έμένα, με πληροφόρη-σε. Θα έξαφανιστώ ως πού να περάσω ή μπόρα.

— Άνοίξει το συρτάρι του γραφείου και τού έδωσα ένα μάτσο χαρτονομίσματα. Ήταν το μεριδίό του.

— Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν θήματα στο διάδρομο.

— Κάποιος έρχεται, ψιθύρισε ο Άντρέ. Τι θα κάνουμε, αν είναι ή άστυνομία;

— Δεν έπρεπε να χαθί ούτε στιγμή. Τού άνοι-ξα την πόρτα του μπάνιου και τού είπε:

— Φύγε από δω, απ' το παράθυρο. Γεία σου και καλή τύχη, Άντρέ.

— Μόλις πρόλαβε να φύγη, όταν άνοιξε ή πόρ-τα και παρουσιάστηκε ο Ντυβάλ, πού φαινό-ταν σαν άρρωστος.

— Ελάτε μέσα. Τι έχετε; Φαίνεστε άδιάθε-τος. Να σάς δώσω ένα ποτήρι κρασί.

— Κάθισε βαρειά σε μια καρέκλα.

— Ή Κάρεν μού τὰ είπε όλα, ψιθύρισε. Στην άρχη, σκέφτηκα να σάς σκοτώσω, αλλά αυτό θα την πείραζε περισσότερο παρά αν σκοτωνόμουνα ο ίδιος.

— Καί ο δυο αυτές πράξεις θα ήταν άνό-ητες, είπα με παραινετικό ύφος.

— Με κυττάζε με μίσος.

— Κύριε Λάιμ, είπε, αγαπώ την Κάρεν. Ή-ξερα, ότι δε μ' αγαπούσε, όταν της πρότεινα γάμο, αλλά μού είχε κάποιο σεβασμό από τό-τε, και με τον καιρό θα ξεχνούσε τον άνθρω-πο που την είχε παρατήσει στο Σαβόι. Ή άφο-σίωσις μου είχε άρχισει να άνταμειβείται, δ-ταν ξαναμυρίγκατε στη ζωή της. Κύριε Λάιμ, θέλω να κάνω μια συμφωνία μαζί σας.

— Οι συμφωνίες πάντα μ' ενδιαφέρουν.

— Ξέρω, ότι είστε άνακατωμένος στην ύ-πόθεσι αυτή των άρωμάτων, αλλά δεν έχω ά-ποδείξεις. 'Ο Άντρέ έξαφανίστηκε. Σας προσφέρω πέντε έκατομμύρια φράγκα για να φύγετε απ' το Παρίσι.

Τού είπα, πώς είχα κιόλας αυτήν την πρό-θεσι.

— Άλλά μού εξήγησε, ότι έπρεπε να φύγω με τέτοιο τρόπο, ώστε να χάσω για πάντα την έκτιμησι πού είχε η Κάρεν για μένα. Έ-πρεπε να ύπογράψω μια έπιστολή, όπου να τού ζητώ χρήματα για να έγκαταλείψω την Κάρεν.

— Έφερα άντιρρήσεις, για τους τύπους, καί-τελικά, ο κ. Ντυβάλ δέχτηκε να μη δείξη στην Κάρεν την έπιστολή. πού θα τού έγραφα, πα-ρά μόνον αν με ξανάβρισκε στο Παρίσι.

— Συμφωνείτε τώρα; με ρώτησε.

— Τώρα, μάλιστα, συμφωνώ, άποκρίθηκα, και σε λίγο στέπωνα την έπιταγή...

Πήγαινα στο σιδηροδρομικό σταθμό, Ικανο-ποιημένος απ' τα κέρδη της τόσο σύντομης διαμονής μου στο Παρίσι, όταν το ταξί στα-μάτησε απότομα.

— 'Ο δρόμος έχει κλείσει, με πληροφόρησε σε λίγο ο σωφέρ. Έγινε κάποια έκρηξις. Πρέ-πει να δηήτε. Το άμάξι θα το πάρη ή άστυ-νομία.

Πλησίασε ένας άστυνομικός.

— Με συγχωρείτε, κύριε. Πρέπει να μετα-φέρουμε μια γυναίκα στο νοσοκομείο. Σωφέρ, έλα να βοηθήσης. Ύπάρχει και ένας βαρειά τραυματισμένος. Μπορείτε να βοηθήσετε και σεις, κύριε;

Πήγα να δώ τον πληγωμένο, πού είχε κιό-λας πεθάνει. Το κεφάλι του ήταν υφεδόν πολ-τοποιημένο. Μιά άραία ιδέα μού ήρθε, τότε. 'Ο καημένος, ο Ντυβάλ! Είχε δείξει τόσο κατα-νόησι. Γιατί να μην τού δώσω κι' εγώ μια πρόσθετη Ικανοποίησι;

— Έσκαψα γρήγορα, ενώ οι άλλοι μετέφεραν τη γυναίκα, κι' έχωσα το βοηθητικό πορτοφό-λι, πού έχω πάντα μαζί μου, στην τσέπη τού νεκρού, παίρνοντας εις άντάλλαγμα το δικό

ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΥΡΙΕ διοικητά, είπε ο άνθι-πομοίραρχος Κόκκινος στον άρχηγό της Ειδικής Άσφαλείας Θεσσαλονίκης, είναι πολύ περί-εργο. Όλα τα στοιχεία, πού έ-χουμε μέχρι σήμερα στα χέρια μας, δείχνουν ότι οι διαρρήξεις των τελευταίων ημερών είναι πα-νομοιότητες με τις διαρρήξεις πού έκανε άλλοτε ο Καμπάνης.

— Μά ο Καμπάνης είναι φυ-λακή.

— Αυτό είναι το περίεργο.

— Καί πού κρατείται;

— Στις στρατιωτικές φυλακές τού Προφήτη Ήλια.

— Άσφαλώς θα είναι κανέναν παλιός συνεργός του, πού χρη-σιμοποίηι τις ίδιες μ' αυτόν με-θόδους.

— Δεν άποκλείεται.

— Πάντως, πρέπει να τον πιιάσουμε, γιατί τὰ κρούσματα έγιναν πολλά τελευταία και ο κόσμος άρχίζει να μάς κατηγορή, ότι δεν δείχνουμε την απαιτού-μενη δραστηριότητα.

— Κύριε διοικητά, κάνω δ,τι μπορώ. Άλλά αυτός είναι άσύλ-ληπτος.

— Γιατί δε χρησιμοποιείτε το «Γιάννη τον Γκαδό»;

— Τον χρησιμοποίησα κι' αυ-τόν, αλλά δεν κατάφερα τίποτα.

— Μά ο «Γκαδό» ξέρει δ-λους τους κλέφτες κι' όλους τους διαρρήκτες.

— Τού είπα να μάθη ποιός κάνει τις διαρρήξεις. Τού έδωσα προθεσμία τρεις μέρες και τού έταξα μεγάλη άμοιβή. Γύρισε δ-λον τον ύπόκοσμο, συναντήθηκε με όλους τους τύπους τού φυ-ράματός του, αλλά κανέναν δεν έφερε ποιός κάνει τις διαρρή-ξεις. Μάλιστα, οι ίδιοι παραξε-νεύονται. Λένε, πώς θα είναι κα-νέναν «καινούριος», πού ήρθε τε-λευταία στη Θεσσαλονίκη από άλλη πόλι.

— Δεν ξέρω, πάντως σε δέκα μέρες πρέπει να έχη πιαστή ή διαρρήκτης. Άλλιώς, με γινόταν, θ' άναγκαστώ να σου πάρω την ύ-πόθεσι και να την αναθέσω σε άλ-λον.

— 'Ο άνθυπομοίραρχος πειράχτηκε αλλά δεν είπε τίποτα.

ΕΙΧΕ κάνει δ,τι ήταν ανθρωπι-νως δυνατόν, ο άνθυπομοί-ραρχος Κόκκινος, για να άνακα-λύψη το δράστη των διαρρήξεων. Είχε χρησιμοποιήσει όλες τις με-

θόδους και όλα τα στρατηγήμα-τα της άστυνομίας. 'Ο ίδιος τρι-γύριζε τη νύχτα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης, μήπως τυχόν και πιάση έπ' αυτοφώρω τον κλέ-φτη. Δεν ήταν, όμως, τυχερός και ο δράστης έμενε άσύλληπτος.

Πλησίαζαν να περάσουν οι δέ-κα μέρες, πού τού είχε τάξει προ-θεσμία ο διοικητής του, και ο άν-θυπομοίραρχος δεν είχε προχωρή-σει ούτε κατά ένα βήμα στη δια-λεύκανσι της ύποθέσεως. Άν, τε-λικά, δεν κατάφερε ν' άνακαλύψη ποιός έκανε τις διαρρήξεις, άσφα-λώς δε θάπαιρνε την προαγωγή πού περίμενε...

— Η θέσις του όμολογουμένως ή-ταν πολύ δύσκολη. Κι' ο άνθυ-πομοίραρχος Κόκκινος ήταν άπελπι-σμένος.

Μιά νύχτα, κινούμενος από κά-ποια θαύτερη σκέψι, πού δεν την είχε, όμως, έντελώς συνειδητοποι-ήσει, ο άνθυπομοίραρχος τράβηξε κατά τις στρατιωτικές φυλακές τού Προφήτη Ήλια. Το σκοτάδι ήταν πυκνό. Όταν, ώστόσο, πλη-σίασε, είδε το παράθυρο της διευ-θύνσεως των φυλακών φωτισμένο και άνοιχτό. Αυτό τού φάνηκε πε-ρίεργο, γιατί ή ώρα ήταν τρεις με-τά τα μεσάνυχτα κι' επί πλέ-ον έκανε πολύ κρύο. Έξαφνα, στο παράθυρο πρόβαλε ο άρχιφύ-λακας των φυλακών Παντέλογλου.

— Άντε, Καμπάνη! είπε. Κάνε γρήγορα. Κοντεύει να δημερώση. Καί τραθήχηκε ξανά μέσα.

— 'Ο άνθυπομοίραρχος στάθηκε ά-πότομα. Μέσα σε ελάχιστα δευτε-ρόλεπτα ή ύπόθεσις των διαρρήξε-ων είχε διαλευκανθή. 'Ο Καμπάνης έβγαине τη νύχτα από τη φυλακή, με τη βοήθεια τού άρχιφύλακος, για να έπίδοθη έλεύθερος στο διαρρηκτικό του έργο.

— 'Ο άνθυπομοίραρχος Κόκκινος προχώρησε γρήγορα και χόδηκε σε μια σκοτεινή γωνία.

— 'Ο άρχιφύλακας, πού είχε άκού-σει τα θήματά του και είχε νομί-σει πώς ήταν ο Καμπάνης, παρα-ξενώθηκε όταν δεν είδε τον διαρ-ρηκτή να έμφανίζεται για να βρα-σκελίση το παράθυρο και να πάη στο κελί του, άφου πρώτα, βέ-βαια, γινόταν ή μοιρασιά των κερδών της νύχτας. Ξαναβήκε στο παράθυρο.

— Καμπάνη, είπε πιο σιγά, δεν είσαι έσύ;

— Δεν έλαβε άπάντησι.

— 'Ο άνθυπομοίραρχος Κόκκινος είχε άποφασίσει να πιάση πρώ-τα το διαρρηκτη, πού δεν θ' άργού-σε να έμφανιστή, και έπειτα το συνένοχό του άρχιφύλακα... Γιατί, συλλογίστηκε, αν έπιανε πρώ-τα

νία μας, να κάνετε την Κάρεν να σάς ξεχάση, είπε τέλος. Έγώ ζήτησα άπλώς να φύγετε, ενώ έσείς κάνατε κάτι παραπάνω. Ή Κάρεν πένθηκε μερικές έβδομάδες, αλλά, έαφνικά, έλάβε και τώρα μου είναι πολύ άφωσιμένη. Είμαστε πολύ εύτυχιοίμενοι και το χρωστάω σε σάς.

— Δε βαρύνεστε, είπα, ήταν συμφέρον μου να χαθώ, άφου ύπηρετώ εκείνη την έπιστολή. Τον ρώτησα τί άπόγινε ο Άντρέ και με πληροφόρησε, ότι είχε μετανιώσει για τις κλοπές του και τού είχε έπιστρέψει ένα μεγα-λό μέρος απ' τα χρήματα.

— Πού είναι τώρα; ρώτησα.

— Είναι ύφυγντής στο Πανεπιστήμιο.

— Στη Φιλοσοφική Σχολή;

— Ναί. Κάνει διαλέξεις περί ήθικης, πού έχουν μεγάλη έπιτυχία...

Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

δούους και όλα τα στρατηγήμα-τα της άστυνομίας. 'Ο ίδιος τρι-γύριζε τη νύχτα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης, μήπως τυχόν και πιάση έπ' αυτοφώρω τον κλέ-φτη. Δεν ήταν, όμως, τυχερός και ο δράστης έμενε άσύλληπτος.

Πλησίαζαν να περάσουν οι δέ-κα μέρες, πού τού είχε τάξει προ-θεσμία ο διοικητής του, και ο άν-θυπομοίραρχος δεν είχε προχωρή-σει ούτε κατά ένα βήμα στη δια-λεύκανσι της ύποθέσεως. Άν, τε-λικά, δεν κατάφερε ν' άνακαλύψη ποιός έκανε τις διαρρήξεις, άσφα-λώς δε θάπαιρνε την προαγωγή πού περίμενε...

— Η θέσις του όμολογουμένως ή-ταν πολύ δύσκολη. Κι' ο άνθυ-πομοίραρχος Κόκκινος ήταν άπελπι-σμένος.

Μιά νύχτα, κινούμενος από κά-ποια θαύτερη σκέψι, πού δεν την είχε, όμως, έντελώς συνειδητοποι-ήσει, ο άνθυπομοίραρχος τράβηξε κατά τις στρατιωτικές φυλακές τού Προφήτη Ήλια. Το σκοτάδι ήταν πυκνό. Όταν, ώστόσο, πλη-σίασε, είδε το παράθυρο της διευ-θύνσεως των φυλακών φωτισμένο και άνοιχτό. Αυτό τού φάνηκε πε-ρίεργο, γιατί ή ώρα ήταν τρεις με-τά τα μεσάνυχτα κι' επί πλέ-ον έκανε πολύ κρύο. Έξαφνα, στο παράθυρο πρόβαλε ο άρχιφύ-λακας των φυλακών Παντέλογλου.

— Άντε, Καμπάνη! είπε. Κάνε γρήγορα. Κοντεύει να δημερώση. Καί τραθήχηκε ξανά μέσα.

— 'Ο άνθυπομοίραρχος στάθηκε ά-πότομα. Μέσα σε ελάχιστα δευτε-ρόλεπτα ή ύπόθεσις των διαρρήξε-ων είχε διαλευκανθή. 'Ο Καμπάνης έβγαине τη νύχτα από τη φυλακή, με τη βοήθεια τού άρχιφύλακος, για να έπίδοθη έλεύθερος στο διαρρηκτικό του έργο.

— 'Ο άνθυπομοίραρχος Κόκκινος προχώρησε γρήγορα και χόδηκε σε μια σκοτεινή γωνία.

— 'Ο άρχιφύλακας, πού είχε άκού-σει τα θήματά του και είχε νομί-σει πώς ήταν ο Καμπάνης, παρα-ξενώθηκε όταν δεν είδε τον διαρ-ρηκτή να έμφανίζεται για να βρα-σκελίση το παράθυρο και να πάη στο κελί του, άφου πρώτα, βέ-βαια, γινόταν ή μοιρασιά των κερδών της νύχτας. Ξαναβήκε στο παράθυρο.

— Καμπάνη, είπε πιο σιγά, δεν είσαι έσύ;

— Δεν έλαβε άπάντησι.

— 'Ο άνθυπομοίραρχος Κόκκινος είχε άποφασίσει να πιάση πρώ-τα το διαρρηκτη, πού δεν θ' άργού-σε να έμφανιστή, και έπειτα το συνένοχό του άρχιφύλακα... Γιατί, συλλογίστηκε, αν έπιανε πρώ-τα

το δεύτερο, ο Καμπάνης θα μπο-ρούσε να μυριστή τίποτα και να το σκάση.

Περίμενε, λοιπόν, στο σκοτάδι, με το πιστόλι στο χέρι.

— 'Ο Καμπάνης δεν άργησε να κάνει την έμφάνισι του. Μόλις πλησίασε στο παράθυρο, όπου περίμενε, πάντοτε άνήσυχος, ο Παντέλογλου, ο άνθυπομοίραρχος τού φώναξε με δυνατή φωνή:

— Ψηλά τα χέρια, Καμπάνη! Κι' έσύ, Παντέλογλου! Σας έ-πιασα!

— Ενώ ο Καμπάνης τού έχανε και σήκωνε τα χέρια του, στα όποια ο άνθυπομοίραρχος έσπευδε να περάση χειροπέδες, το παράθυρο έκλεινε απότομα και ο άρχιφύλα-

κας έξαφανιζόταν.

Τότε, ο άνθυπομοίραρχος Κόκ-κινος φώναξε, όσο μπορούσε πιο δυνατά: «Φρουρά στα δπλα! Φρουρά στα δπλα!» και έσπευξε τον Καμπάνη από την άλλη μεριά των φυλακών, όπου ήταν ή είσο-δος. 'Ο άρχιφύλακας Παντέλο-γλου δεν κατώρθωσε να το σκάση και συνελήφθη, έπειτα από λίγο, από τούς στρατιώτες της φρου-ράς.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομοίραρ-χος Κόκκινος πήρε την προαγωγή του. 'Ο Παντέλογλου καταδικά-στηκε σε είκοσι χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

— Κι' έτσι έλύθη το μυστήριο των διαρρήξεων και ο άνθυπομο

JOHN BARTLOW MARTIN
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ
(ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

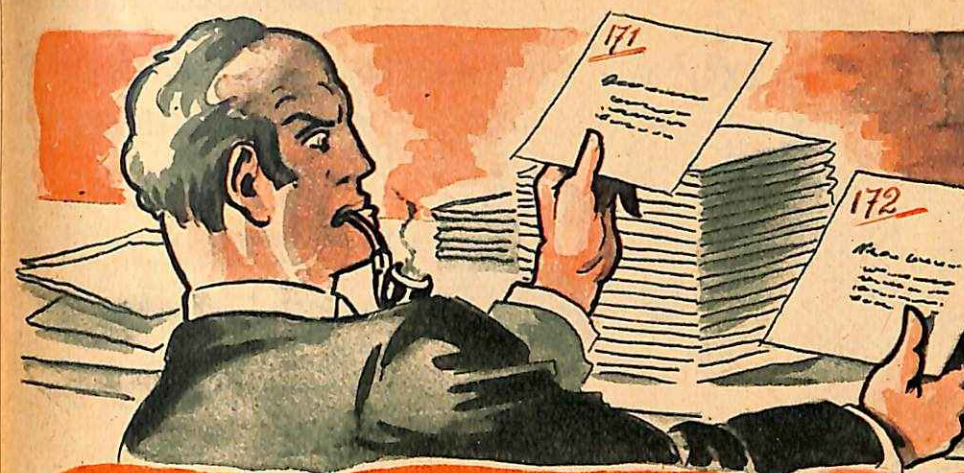
ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Με σειρά από άπατες και εγκλήματα, ο Χέρμαν Μάτζερ ή ορ Χόλμς, που έχει συλλάβει το τρελλό όνειρο να ανακαλύψει το μυστικό της ζωής και να δημιουργήσει μία φυλή γιγάντων, κατορθώνει, στα 1893, να χρίσει το φοβερό κάστρο του, στη Γουάλλας Στρήτ του Σικάγου. Διαρρηθμίζει τον πρώτο και τον τρίτο όροφο σε ξενώνα για τους επισκέπτες της Διεθνούς Έκθεσης και εγκαθιστά τα επίλεκτα εργαστήριά του στο δεύτερο πάτωμα και το υπόγειο.

1 Το «γιγάντωμα», εφαρμοζόμενο σχεδόν αποκλειστικά στα όρρενα θύματα του κακούργου, δεν αποτελούσε, ωστόσο, την κύρια επίσημη επίδιωξίς του. Ήμενε πάντα η ανακάλυψις ορού άθανασίας των κυττάρων. Στο κεφάλαιο αυτό, ο Χόλμς προτιμούσε τις γυναίκες για τα πειράματά του. Τις διεμέλιζε ζωντανές μέσα στα χειρουργεία του, αφαιρούσε τα όργανά τους και προσπαθούσε να τα διατηρήσει σε λειτουργία με μηχανικά και χημικά μέσα, δοκίμαζε σ' αυτές τις πιο άπιαστες μεταμοσχεύσεις.

2 Όπως διαπιστώθηκε από τις φωτογραφίες που βρέθηκαν μέσα στα χαρτιά του απαισίου δρυκόλακα, τα περισσότερα από τα τραγικά αυτά πειραματόζωα ήταν νέες και όμορφες κοπέλλες. Όλες σχεδόν, πριν δοκιμάσουν το φοινικό υστέρι του, είχαν δοκιμάσει τα έρωτικά του χάδια. Ο Χόλμς ήταν — όπως ήδη τονίσαμε — ακαταμάχητος με τις γυναίκες, γεγονός που αποτελεί ίσως την περιεργότερη και πιο ανατριχιαστική πλευρά της δράσεώς του. Είχε τη σατανική ικανότητα να διαφθείρη την ψυχή τους, να διαστρέφει το πνεύμα τους, να τις μεταβάλλει σε τέρατα α-κολασίας και πειθήνια όργανά του.

3 Πίστις ακράδαντη κατείχε το Χόλμς, ότι με την πραγματοποίησι των τρελλών ονείρων του — την ανακάλυψι του μυστικού της άθανασίας και τη δημιουργία φυλής γιγάντων — θα γινόταν κοσμοκράτωρ. Την ψευδαίσθησι, δ-τι σημείωνε πρόοδο προς την επίτευξί των σκοπών του, την τροφοδοτούσε το γεγονός, δ-τι, με διαφόρους τρόπους, κατάφερε να διατηρή μετά θάνατον τις άραιες γυναίκες του μέσα σε ειδικές πελώριες διτρίνες, σε ζωντανές, και ότι πετύχαινε, καμμία φορά, με το μηχάνημα του «γιγαντώματος» να επιμηκύνη κάποιο εξαρθρωμένο κορμί κατά μερικά εκατοστόμετρα.

4 Άλλα πώς κατάρβωσε σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα — μέσα σε όκτώ μόνο μήνες — να βρή ο Χόλμς όλα αυτά τα θύματα, που γέμισαν με τα θλιβερά λείψανά τους τους άσβεστολάκκους των υπογείων του ή στόλισαν με τους σκελετούς των τρις στοές του κολασμένου πύργου; Η γοητεία του, ο έρωτας που ένιπνε, τον βοήθησαν να παρασύρει στο άντρο του αρκετά από τα θύματά του, τα διαλεχτότερα ίσως. Η μεγάλη, όμως, παγίδα ήταν η πανσιόν του πύργου της Γουάλλας Στρήτ, η εκπληκτικότερη αναμφισβήτητη επινόησις, που αναφέρουν τα εγκληματικά χρονικά όλου του κόσμου.

5 Η πανσιόν — ο «ξενώνας του θανάτου», όπως την ονόμασαν αργότερα οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι — έφωδισε τα εργαστήρια του Χόλμς με τα περισσότερα από τα ανθρώπινα πειραματόζωα, που μαρτύρησαν εκεί. Ποτέ δεν έγινε γνωστό πόσο ακριβώς από τους ενοίκους της, που οι περισσότεροι ήταν επισκέπτες της έκθεσης, δεν ξαναβγήκαν από τον Πύργο της Γουάλλας Στρήτ. Ο περίφημος αστυνομικός Πίνκερτον, που διερεύνησε αργότερα το θέμα, συγκέντρωσε τα ονόματα 172 προσώπων, από διάφορα μέρη των Ηνωμένων Πολιτειών, που εξαφανίστηκαν λίγο μετά την άφιξί τους στο Σικάγο, το έτος εκείνο της έκθεσης.

6 Τουλάχιστον 119 από τα πρόσωπα αυτά κατέλυσαν, εξακριβωμένα, στην πανσιόν του Χόλμς και, από τότε, δεν ξανάδωσαν σημεία ζωής. Ο Πίνκερτον αναφέρει στην έκθεσί του ολόκληρες οικογένειες, που ξεκληρίστηκαν εκεί... Τους πρώτους δύο μήνες, διευθύντρια της πανσιόν ήταν η Τζούλια Κόνερ, η πανέμορφη χήρα του φαρμακοποιού και έρωμένη του Χόλμς, που την εγκατέστησε σ' ένα από τα διαμερίσματα του τρίτου όρου, επιπλωμένο και διακοσμημένο με παραμυθένια χλιδή. Το υπνοδωμάτιο της Τζούλια και το άντρο του Χόλμς, στο δεύτερο πάτωμα, επικοινωνούσαν με μία κρυφή σκάλα.

7 Η Τζούλια είχε μαζί της το κοριτσάκι της, τη Φρίντα, που επρόκειτο να είναι, όπως θα δούμε, ένα από τα τραγικότερα θύματα του δρυκόλακα. Από την ημέρα που είχε δάξει μπρός τα φοβερά εργαστήριά του, ο Χόλμς ήταν σπανιότατα θεατός στους ξένους. Γενικός επιστάτης του κτιρίου και έντολοδόχος του πυροδεσπότη για κάθε σοβαρό ζήτημα ήταν ο Μπέν Πίτσελ. Αυτός, ένα βράδυ, λίγο μετά τα εγκαίνια της πανσιόν, παρουσιάστηκε στον κύριο του, στα άδυτα των άδύτων του δεύτερου πατώματος, με μία έντονη λάμψι στα ψυχρά του μάτια. «Πριν από λίγο», ανήγγειλε, «είχα την ευχάριστη να δεχτώ και να εγκαταστήσω στον ξενώνα ένα ζευγάρι, που σίγουρα θα κινήσει το ενδιαφέρον σου. Είναι Άγγλοι και κάνουν το ταξίδι του μέλιτος».

8 Ο Μπέν Πίτσελ συνέχισε: «Είναι άριστοκράτες. Έκείνος είναι ψηλός, γεροδεμένος, γεμάτος υγεία. Τον λένε Τζόν Στάττερ. Εκείνη είναι όμορφη σαν το τριαντάφυλλο. Τους έβαλα στο πράσινο δωμάτιο, χωρίς να τους έγγραψω στο βιβλίο των πελατών...». Ο Χόλμς χαμογέλασε: «Είσαι πολύτιμος συνεργάτης, Μπέν. Ξέρεις να παίρνεις πρωτοβουλίες. Είμαι βέβαιος, πως και αυτή τη φορά η έγκλογι σου είναι εύστοχη. Πάμε να δούμε». Ύστερα από μερικά λεπτά, ο Χόλμς, από ένα μυστικό ανοίγμα, κρυμμένο μέσα στις διακοσμήσεις του τοίχου, κατασκόπευε το ζευγάρι των Άγγλων νεογύμων, που ετοιμάζονταν να πέσουν στο κρεβάτι.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΘΑ ΓΙΝΤΕ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ

* Το μικρότερο κράτος του κόσμου είναι η Πόλις του Βατικανού. Λέγεται πόλις, αλλά είναι, απλώς, μία συνοικία της Ρώμης.

* Το βιβλίο με τη μεγαλύτερη κυκλοφορία στον κόσμο, είναι η 'Αγία Γραφή. Υπολογίζεται ότι 453.000.000 αντίτυπα πουλήθηκαν στα 35 πρώτα χρόνια του αιώνα μας.

* Ο Γαλιλαίος έμεινε άγαμος σ' όλη του τη ζωή, άφησε, όμως, τρεις γιους. Φυλακίστηκε, όχι για τις αστρονομικές θεωρίες του, αλλά για τα θεολογικά συγγράμματά του. Όταν πέθανε, η 'Ιερά 'Εξέτασις θέλησε να απαγορεύσει την κηδεία του.

* Ο μέσος άνθρωπος καταναλώνει 2½ κιλά περίπου τροφής κάθε μέρα. Αυτό σημαίνει ένα τόννο περίπου το χρόνο.

* Το δέρμα του ανθρώπου έχει 2.500.000 πόρους.

* Μολονότι η Μεγάλη Αικατερίνη υπήρξε η περιφημότερη Τσαρίνα της Ρωσίας, δεν ήταν Ρωσίδα, ούτε ονομάζετο Αικατερίνη. Είχε γεννηθεί στο Στεττίνο της Γερμανίας, ήταν Γερμανίδα και το πραγματικό της όνομα ήταν Σοφία.

* Πιστεύεται γενικά, ότι ο έλεφας είναι μακροβιότατο ζώο, και ότι ο μέσος όρος της ζωής του περνά τα 100 χρόνια. Οι τελευταίες έρευνες απέδειξαν, ωστόσο, ότι ο έλεφας ζει, συνήθως, 40 χρόνια και σπάνια φθάνει τα 50.

* Η Βενετία είναι μία πόλις κτισμένη επάνω σε 117 νησάκια, έχει 150 κανάλια και 378 γέφυρες.

* Η στατιστική δεβαιώνει, ότι η γέννησις του πρώτου παιδιού στη μέση αμερικανική οικογένεια, αυξάνει την εργασία της νοικοκυράς κατά 50%.

* Η μουσική ασκεί... γοητεία πάνω σε μερικά μέταλλα. Όταν μέταλλα και κράματα μετάλλων, που λιώνουν σε χαμηλή, σχετικώς, θερμοκρασία, στερεοποιηθούν, υπό την επίδραση υπερηχητικών κυμάτων, γίνονται πλαστικότερα και η σύνθεσίς τους είναι πιο ομοιομορφική.

* Η πόλις του Μεξικού είναι κτισμένη σε ύψος 2.235 μέτρων: έχει το μεγαλύτερο υψόμετρο από κάθε άλλη μεγαλόπολη.

* Από τα 8.000.000 κατοίκους της Νέας Υόρκης, 250.000, ηλικίας άνω των 10 ετών, είναι τελείως άγραμμοι, 250.000 δεν ξέρουν την αγγλική γλώσσα, και 800.000 είναι άγνωστοι ξενόγλωσσων εφημερίδων.

* Μπορείτε να βγάλετε με τις τέσσερις χορδές του βιολιού περισσότερες νότες, παρά με όλα τα πλήκτρα του πιάνου.

* Στα νιάτα του, ο μεγάλος ποιητής "Εδγαρ Άλλαν Πόε, ήταν εξαιρετός δρομέας, πυγμάχος και κολυμβητής.

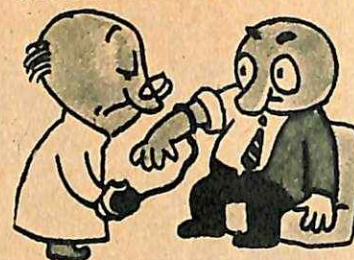
* Η ατμόσφαιρα της Γης, υπελογίσθη ότι έχει βάρος 59 εκατομμύρια δισεκατομμυρίων τόννων.

* Αν λίγο αίμα ενός ζώου, που έχει αποκοιμηθεί από υπερκόπωση, μεταγγισθεί σ' ένα ξεκούραστο ζώο, θ' αποκοιμηθεί και το τελευταίο θα βγει. Το πείραμα αυτό αποδεικνύει, ότι η κόπωση δημιουργεί άρισμένα δηλητήρια που φέρνουν ύπνο.

* Ολόκληρη η επιφάνεια ενός πνεύμονος, είναι ίση με μία τετράγωνη έκταση, που κάθε πλευρά της έχει μήκος 9,90 μέτρα. Ο αέρας που αναπνέουμε σε μία μέρα, γεμίζει ένα κιβώτιο, που κάθε πλευρά του έχει μήκος και πλάτος 2,10 μέτρα.

* Η κουκουβάγια δεν είναι σοφή, όπως νομίζει ο κόσμος. Είναι, μάλλον, ηλίθια.

ΕΧΟΥΜΕ ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΕΣΙ;

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΥΨΗΛΗ ΠΙΕΣΙ ΖΟΥΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ ΠΟΥ ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΙΖΟΝΤΑΙ

Η έφευρσις των υπερηχητικών αεροπλάνων εδημιούργησε ένα μεγάλο πρόβλημα για τους πιλότους: σε περίπτωση δυστυχήματος, αυτοί δεν μπορούν να πηδήσουν στο κενό με το αλεξίπτωτό τους, γιατί το τελευταίο εμπλέκεται στο σκάφος λόγω της μεγάλης ταχύτητος πτήσεως.

Οι 'Αμερικανοί αεροναυπηγοί έχουν δοκιμάσει πολλούς τύπους ειδικών καθισμάτων, που εκσφενδονίζονται μαζί με τον πιλότο όταν το αεροπλάνο παθαίνει βλάβη, όλοι τους απέδει-

χθησαν, όμως, άτελεις και επικίνδυνοι.

Γι' αυτό το σκοπό, σε μια αεροπορική βάση της Καλιφορνίας κατασκευάσαν ένα αερίωθιμο αεροπλάνο, χωρίς πτερρά, που τρέχει πάνω σε σιδηροτροχιές. Στη θέση του πιλότου τοποθετούν ένα ανδρείκελο από καουτσούκ, που κατά την έκτασή των πειραμάτων εκσφενδονίζεται μαζί με το καθίσματό του. Πιστεύεται ότι έτσι θα εύρεθι ο τρόπος να σώζεται ο πιλότος, σε περίπτωση βλάβης του αεροπλάνου.

Ο δρ "Αρθουρ Μάστερ, του Πανεπιστημίου Κολομπία, μελέτησε τη στατιστική για την αρτηριακή πίεση 74.000 ανθρώπων και εξέθεσε στην 'Αμερικανική 'Ιατρική 'Ακαδημία τρεις λόγους, για τους οποίους θεωρεί ότι το όριο της κανονικής πίεσεως, που αναγνωρίζεται σήμερα, είναι πολύ χαμηλό:

1 — "Αν ο αριθμός 15 ή 16 θεωρηθεί — όπως θεωρείται σήμερα — ότι δείχνει πίεση ανώτερη από την κανονική, τότε ο μισός τουλάχιστον πληθυσμός των 'Ην. Πολιτειών πάσχει από υψηλή πίεση.

2 — Οι γιατροί διαπιστώνουν διαρκώς συχνότερα ότι άνθρωποι που θεωρούνται σήμερα ότι έχουν υψηλή πίεση, ζουν κανονική ζωή και φθάνουν σε πολύ μεγάλη ηλικία.

3 — Η πίεσις αυξάνει φυσιολογικά με την ηλικία. Είναι, λοιπόν, παράλογο να μετρείται με τους ίδιους αριθμούς η πίεσις σ' όλες τις ηλικίες.

Το συμπέρασμα είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, που νομίζουν ότι έχουν πίεση, είναι υγιείς.

"Ας σημειωθεί ακόμα, ότι οι φυσιολογικοί αριθμοί δεν είναι ποτέ απόλυτοι, διαφέρουν από άνθρωπο σε άνθρωπο και, κυρίως, από τη μία χώρα στην άλλη.

ΜΥΡΜΗΚΙΑ ΠΟΥ ΑΠΟΤΡΕΠΟΥΝ ΤΙΣ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Η δασική υπηρεσία της Κάτω Σαξωνίας εφοδιάζει τα δάση της γερμανικής αυτής επαρχίας με ένα είδος κόκκινου μυρμηγκιού, που τρώγει τεράστιες ποσότητες εντόμων και σκουληκιών. Το μυρμηγκι αυτό, είναι ωφέλιμο, γιατί προλαμβάνει και τις πυρκαγιές. Τα κόκκινα αυτά μυρμηγκία, μόλις αντιληφθούν στο έδαφος ένα αναμμένο τσιγάρο, συγκεντρώνονται γύρω του και το σβήνουν με τα όξα τους!

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΙ ΞΕΡΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΛΑ

— Για να ζήσει κανείς αποικιστικά με γάλα, πρέπει να πίνει δύομιση όκάδες την ημέρα.

— Μία γυναίκα, μπορεί να θάλει ενιακόσια έως χίλια γραμμάρια γάλα το εικοσιτετράωρο.

— Ένας πάστορας, που ήταν σπουδαίος γαλατοπάτερας, νίκησε σ' έναν διαγωνισμό, επειδή κατόρθωσε να πιη, μέσα σε δεκαεπτά ώρες, σαράντα κουάρτα γάλα (ένα κουάρτο έχει 280 βράμ.).

— Μία γαλακτοφόρος αγέλαδα, δίνει δεκαενέα έως τριάντα λίτρες γάλα την ημέρα.

— Μέσα σ' ένα χιλιοστόγραμμο γάλα, υπάρχουν 200.000 — 5.000.000 γαλακτικά αιμοσφαίρια, που το καθένα τους έχει διάμετρο περίπου 1/10.000 του χιλιοστογράμμου.

— Μέσα σ' ένα εκατοστόγραμμο γάλακτος, δρέθηκαν, κατά διάφορα χρονικά διαστήματα: μόλις μετά το άρμεγμα, 9.000 — 10.000 μικρόβια. "Επειτα από μίαν ώρα, 31.750 μικρόβια. "Επειτα

από δυό ώρες 36.250, έπειτα από τέσσερες ώρες 40.000. "Επειτα από έξη ώρες 60.000. "Επειτα από έννεα ώρες 120.000 και έπειτα από είκοσιπέντε ώρες περί τα 5.000.000 μικρόβια.

— Για ν' αποστειρωθεί το γάλα, πρέπει να θράση: στους 104 έως 105 βαθμούς, τριάντα έως σαράντα λεπτά της ώρας. Στους 115 βαθμούς, μόνο δέκα λεπτά, ενώ στους 135 βαθμούς, μόνο ένα λεπτό της ώρας.

— Στη Σιθέρια, το γάλα πουλιέται το χειμώνα με το ζύγι, και όχι με μονάδα χωρητικότητας. Κι' αυτό, επειδή είναι παγωμένο και στερεό.

— Το ακριβότερο γάλα του κόσμου, είναι το μπουτιλιρισμένο γάλα από τοντικία, στο Πανεπιστήμιο της Κολομβίας, στην 'Αμερική. "Ενα λίτρο τέτοιο γάλα, κοστίζει 10.000 δολάρια. Το γάλα αυτό χρησιμοποιείται για ν' απομονωθεί ο 'είος' του καρκίνου του στήθους.

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΕΦΘΑΣΕ ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΟ ΒΟΡ. ΠΟΛΟ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΥ ΠΥΘΕΑ

Πρό ολίγων μηνών, η αμερικανική κυβέρνηση απέφασε την εγκατάστασι μίας προκεχωρημένης αεροπορικής βάσεως στη Γροιλανδία, πολύ πέραν του 'Αρκτικού Κύκλου, σε απόστασι 900 μόνο χιλιομέτρων από το Βόρειο Πόλο. Η βάση αυτή θα περιλαμβάνει έκτεταμένα πεδία προσγειώσεως βαρέων δομολογικών, πλήρη μετεωρολογικό σταθμό, δίκτυο ραντάρ και συνεργεία επισημώνων και τεχνικών, που θα μελετήσουν τις κλιματολογικές συνθήκες του 'Αρκτικού και την επίδρασί τους στις μηχανές και στον άνθρωπο.

Η εγκατάστασις ενός τέτοιου τεχνικού συγκροτήματος στους πάγους του Βορείου Παγωμένου 'Ωκεανού, αποτελεί σημαντική ένδειξι της στρατηγικής και πολιτικής σημασίας, που έχουν αποκτήσει, τώρα τελευταία, οι πολικές χώρες.

Για μας, όμως, τους "Ελληνες, η υπερδύναμις αυτή βασίζεται στην ιδιαιτερή σημασία. Κι' αυτό, γιατί οι 'Αμερικανοί της έδωσαν το όνομα «Θούλη», αποτινόντες, έτσι, φόρον τιμής στον Πυθέα, τον τολμηρό "Ελληνα θαλασσοπόρο, που άνοιξε στους λαούς τους θαλάσιους δρόμους του Βορρά, και που πρέπει να θεωρηθεί ο πρώτος εξερευνητής του 'Αρκτικού 'Ωκεανού.

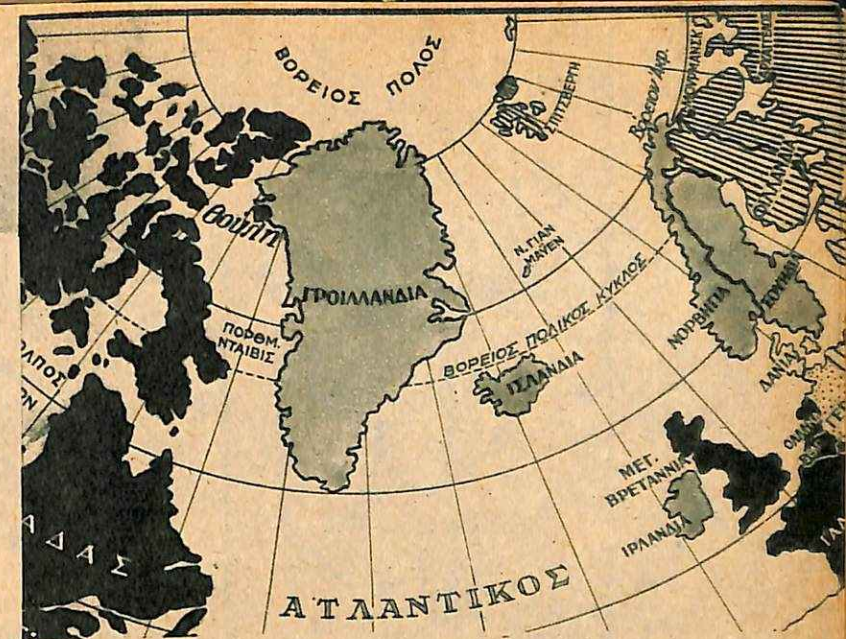
Ο Πυθέας γεννήθηκε στις αρχές του 4ου π.Χ. αιώνα, στη Μασσαλία, μία από τις πλουσιότερες ελληνικές αποικίες, που είχε τότε εξελιχθεί σε σημαντική ναυτική δύναμι της Δυτικής Μεσογείου. Ο τολμηρός αυτός ποντοπόρος ξεκίνησε από την πατρίδα του γύρω στα 340—330 π.Χ. Πέρασε τις στήλες του 'Ηρακλέους (το σημερινό Γιβραλτάρ), περιέπλεσε την 'Ιθρική ('Ισπανία), τη Γαλατία και εξακολούθησε τον πλουτό του προς βορράν. 'Αφού διέσχισε τη θάλασσα, που χωρίζει τη Βρετανία από την 'Ιρλανδία, ο ριψοκίνδυνος "Ελληνας ναυτικός έφθασε, τέλος, σε ένα υπερβόρειο νησί, που το όνόμασε «Θούλη».

Επειδή η περιγραφή του ταξιδιού του, ή «Γής περιόδου», δεν έσώθηκε ως έμας, και είναι γνω-

στή μόνο από αποσπάσματα, που παραθέτουν ο Στράβων, ο Πλίνιος και ο 'Ιππαρχος, δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε, σήμερα, την ακριβή γεωγραφική θέση της «Θούλης», ούτε ξέρουμε ποιά νήσο ύπονοούσε ο "Ελλην εξερευνητής. Μερικοί πιστεύουν, ότι πρόκειται για την 'Ισλανδία, άλλοι υποστηρίζουν, ότι ο Πυθέας είχε φθάσει στο αρχιπέλαγος των Σέτλανδ ή τις νότιες ακτές της Σκανδιναβικής χερσονήσου. Η τελευταία αυτή εκδοχή, στηρίζεται στο γεγονός, ότι ο Πυθέας, γυρίζοντας από τη «Θούλη» του, περιέπλεσε και τη Βαλτική. Φαίνεται, όμως, ότι δεν επροχώρησε στο βάθος του κόλπου της Βοθνίας, γιατί έπίστευε πως η Σκανδιναβική χερσόνησος είναι νήσος, αγνώστως ότι συνδέεται με την Φινλανδία.

Ο περίπλους αυτός του Πυθέα στις θάλασσες του ευρωπαϊκού βορρά, φαίνονταν τόσο απίστευτος από τους συγχρόνους του και τους επιστήμονες των αμέσως επομένων αιώνων, ώστε πολλοί θεωρήσαν τις αφηγήσεις του σαν μυθεύματα. Και ως ένα σημείο, τα επιχειρήματά τους δεν έσπερουντο κάποιας λογικής. Πώς να πιστέψουν, π.χ., την παρατήρησι του Πυθέα, πως γύρω στον Βόρειο Πόλο, η θάλασσα δεν ήταν ούτε υγρή ούτε στερεά, αλλά είχε την ύψη ενός πνεύμονος, ήταν, δηλαδή, πλαστική, και δεν επέτρεπε ούτε στο πλοίο, αλλά ούτε και στον πεζοπόρο να προχωρήσει επάνω στην άσταθη, πηκτή επιφάνειά της; Μόνον οι σύγχρονοι εξερευνηταί, που επεσκέφθησαν τις παγωμένες θάλασσες του Βορρά, γνωρίζουν ότι ο Πυθέας περιέγραψε με ακρίβεια το φαινόμενο της προοδευτικής πήξεως της θαλάσσης, στις αρχές του αρκτικού χειμώνα, όταν η επιφάνειά της αρχίζει να σκεπάζεται από κρυστάλλους πάγου, που παρεμποδίζουν τον πλουτό, ενώ, συγχρόνως, δεν είναι, ακόμη, αρκετά ανθεκτικοί για να κρατήσουν έναν πεζοπόρο.

Πολλοί, όμως, από τους αρχαίους αστρονόμους και γεωγράφους, όπως ο 'Ερατοσθένης και ο 'Ιπ-

Χάρτης του Βορείου Πόλου, όπου σημειούται η σημερινή αμερικανική βάση της Θούλης, που ονομάσθη έτσι προς τιμήν του Πυθέα, που πρώτος έφθασε στην αρκτική περιοχή.

παρχος, δεν αμφισβήτησαν ποτέ την αλήθεια των παρατηρήσεων του Πυθέα και τον παρεδέχθησαν, μάλιστα, σαν το μεγαλύτερο αστρονόμο και μαθηματικό.

Και, πραγματικά, φαίνεται, ότι οι αστρονομικές γνώσεις του τολμηρού αυτού ποντοπόρου, ήταν καταπληκτικές για την εποχή του. Ο Πυθέας είναι αυτός που εγκαίνιασε την επιστημονική ναυσιπλοΐα, γιατί αυτός πρώτος έτελειοποίησε μία μέθοδο μετρήσεως του γεωγραφικού πλάτους, από το ύψος που βρίσκεται κάθε φορά ο πολικός άστέρας επάνω απ' τον ορίζοντα. Η μέθοδος αυτή, προσδιορισμού του στίγματος της σκάφους στην ανοικτή θάλασσα, χρησιμοποιείται και σήμερα ακόμα από τους ναυτικούς όλου του κόσμου, με ελάχιστες παραλλαγές. Με τη μέθοδο αυτή, ο Πυθέας πού, εκτός των βορείων περιοχών, περιηγήθηκε ολόκληρη τη Μεσόγειο και τον Εύξεινο Πόντο, μέχρι του μυχού της 'Αζοφίας, κής θαλάσσης, προσδιώρισε, με μεγάλη ακρίβεια, το γεωγραφικό πλάτος της Μασσαλίας και του Βυζαντίου.

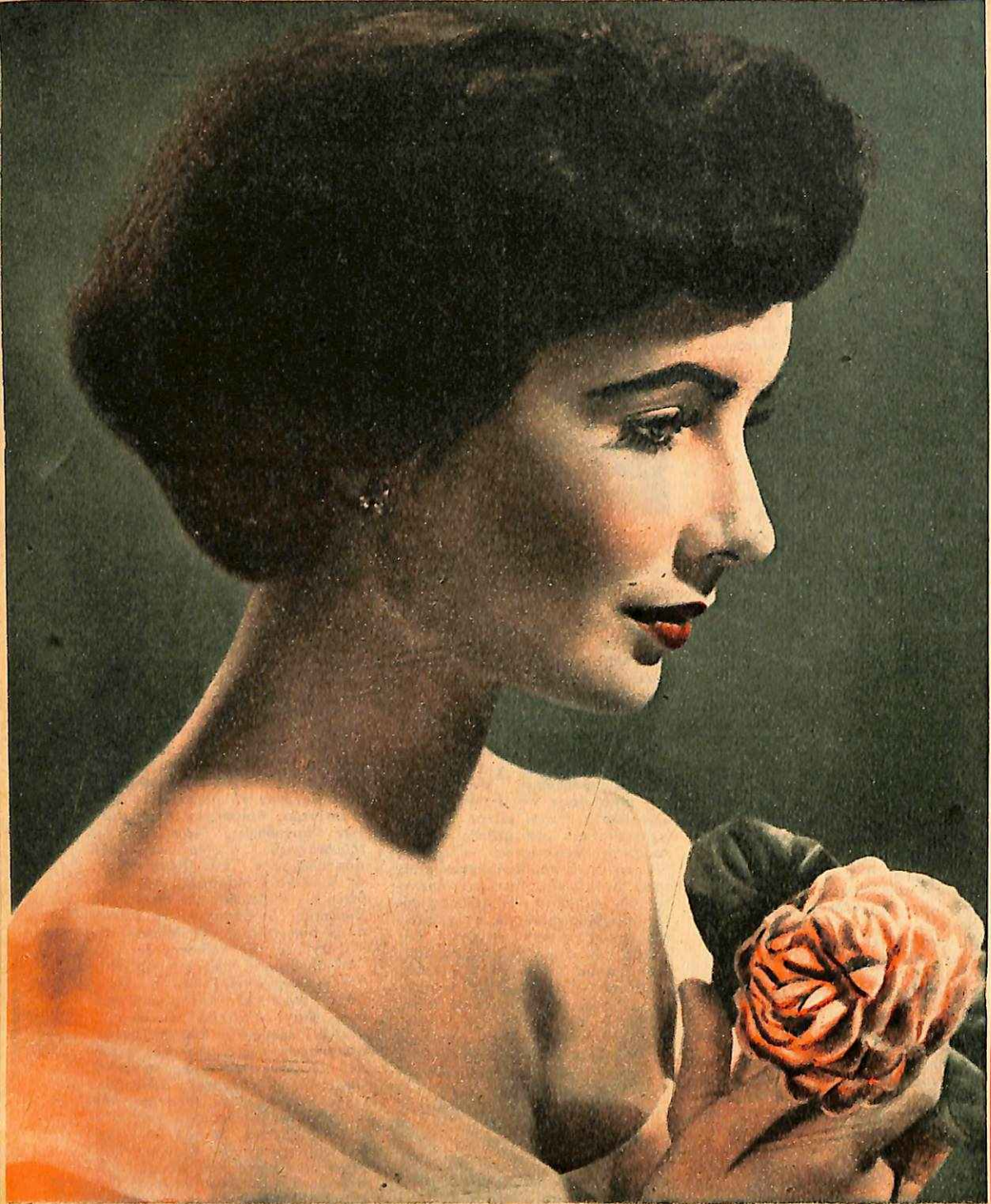
Για την προσωπικότητα του Πυθέα δε γνωρίζουμε πολλά. Η εκτασις, όμως, και οι δαπάνες, που πρέπει να ήταν τεράστιες, των περιηγήσεών του, μας αναγκα-

ζουν να συμπεράνουμε, ότι ο Πυθέας κατείχε εξέχουσα θέση στην πατρίδα του, τη Μασσαλία. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, όπως υποθέτει ο 'Αδ. Κορής, να έστειλε το κοινόν των Μασσαλιωτών τον Πυθέα στο εξερευνητικό ταξίδι του Βορρά. Την εποχή εκείνη, το μονοπώλιο της ναυσιπλοΐας στη Μεσόγειο και Βόρειο Εύρώπη, απ' όπου έφερναν το ήλεκτρο και τον κασίτερο, δρισκόταν στα χέρια των Καρχηδονίων. "Ισως, για να εξουδετερωθεί η οικονομική αυτή παντοδυναμία της Καρχηδόνος, να έστειλε η Μασσαλία τον Πυθέα στις βορειοδυτικές ακτές της Εύρώπης, με αποστολή να εντάξει στην οικονομία της Μασσαλίας τις αγορές της περιοχής εκείνης. "Αν αλήθεια η γνώμη αυτή, τότε το έγκλημα του Πυθέα προσλαμβάνει τεράστια ιστορική σημασία, γιατί αποτελεί την απαρχή της εκ μέρους των Εύρωπαίων κατακτήσεως των ανατολικών ακτών του 'Ατλαντικού, μίας κατακτήσεως, που επέτρεψε, αργότερα, στην Εύρωπη να αποκτήσει την παγκόσμια ακτινοβολία της.

Πολύ δίκαια, λοιπόν, οι 'Αμερικανοί τιμούν τον τολμηρό "Ελληνα εξερευνητή του Βορρά, που πρώτος έδειξε τους δρόμους, απ' όπου, αργότερα, ο Χριστόφορος Κολόμβος επέρσε για να ανακαλύψει την ήπειρό τους.

Αναπαράστασις του ταξιδιού του Πυθέα. Η τριήρης του "Ελληνος θαλασσοπόρου ανάμεσα στους πάγους.

Η Έλίζαμπεθ Τέιλερ, «μέ τη γοητεία του μειδιάματος»

«ΗΜΟΥΝ ΜΙΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ»

«ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΒΡΟΝΤΗΣ»

Η Κλαίρη Σνάυντερ, τραγουδίστρια του καμπαρέ, παρευρίσκεται στην πτώση της Μανίλας και καταφεύγει στη ζούγκλα, για να περιμένει την επιστροφή του λοχία Φίλιπς, που τον είχε παντρευτεί, πριν από λίγο καιρό: ο γάμος είχε γίνει διαστικά, ενώ ο λοχίας έτοιμαζόταν να παρουσιάσει στη μονάδα του, η οποία θα έπαιρνε μέρος στην άμυνα του Κορρεγκιντόρ. Η Κλαίρη, που παρακολουθεί κατόπιν την πολυαιμακτη υποχώρησι από το Μπαταάν, βλέπει τον Φίλιπς να σκοτώνεται μπροστά της. Αποφασισμένη να εκδικηθεί, χρησιμοποιεί τα χαρτιά της άλλης τραγουδίστριας, που είχε σκοτωθεί σ' ένα βομβαρδισμό, ξαναπιάσει δουλειά σε καμπαρέ, κερδίζει τη εμπιστοσύνη μερικών Ιαπώνων, ανωτέρων αξιωματικών, και κατορθώνει να κλέψει πολύτιμα στρατιωτικά μυστικά. Η πραγματική της ταυτότης, όμως, ανακαλύπτεται, βασανίζεται και καταδικάζεται σε θάνατο. Αλλά θα σωθεί από ένα τάγμα Αμερικανών κομάντος, που την απελευθερώνει την παραμονή της ανακαταλήψεως της Μανίλας από τον αμερικανικό στρατό.

Η ήθοποιος Άνν Ντφόρακ βρίσκει στην ταινία αυτή τον καλύτερο ρόλο της σταδιοδρομίας της.

Ο ΤΟΜ ΚΙ' ο Τζιλ, δυο φοιτητές του Γκρήν Χιλ, παίρνουν το δάπτισμα του πυρός στο Ιταλικό μέτωπο. (Η ταινία αφηγείται ένα έπεισόδιο από τον τελευταίο πόλεμο). Μπροστά στο Κασσίνο, ο Τόμ πληγώνεται βαριά. Στο Άντισιο, ο λοχίας Λόγκαν, προσφέρεται έθελοντής για μιάν αναγνώρισι. Κι' αυτός, όμως, δέχεται μιάν έχθρική σφαίρα. Σκοτώνεται. Ο Τζιλ μαθαίνει, τότε, ότι ο Λόγκαν ήταν ο πατέρας του Τόμ. Έτσι εξηγείται η παράξενη στάσις του λοχία απέναντι σ' ένα νέο, που είχε αποπειραθεί, μάταια, να σχετισθεί μαζί του. Ο Λόγκαν, με ψευδώνυμο, πολεμούσε για να σβήσει μιή κηλίδα από τη ζωή του: σ'όταν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, είχε κάνει μιάν αδεξιότητα, που είχε στοιχίσει τη ζωή σε δέκα άντρες του λόχου του. Είχε περάσει από στρατοδικείο και, κατόπιν, διέκωσε κάθε σχέση με το παρελθόν και άποιακούνηκε από το γυϊό του. Ο τελευταίος — ο Τόμ — μαθαίνει το θάνατο του λοχία, που τον θαύμαζε, χωρίς να ξέρη ότι ήταν ο πατέρας του, και μαθαίνει, συνάμα, την ηρωϊκή πράξι, με την οποίαν έξιλειώθηκε ο Λόγκαν. Μετά τόν πόλεμο, οι δυο φοιτητές γυρίζουν στο Γκρήν Χιλ, που γιορτάζει την επιστροφή τους.

Τρέβις Μάξον, ο «δυναμικός, ο άκατανίκητος γόης».

ΟΙ 4 ΓΟΗΤΕΣ

Γκρέγκορ Πέκ, ο «ρωμαντικός και αλθηματικός τύπος άνδρος».

Λουί Ζευρντάν, ο «ιδεώδης αλλά άστατος έραστής».

Βικτόρ Μάτσιουρ, ο «άρρενωπος και σκληρός γόης».

ΠΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ριζήτητα... Ήταν δεκάτεσάρων χρόνων, όταν πιά της προσφέρθη ένας σπουδαίος «γυναικείος» ρόλος σε μιή ταινία, όπου πρωταγωνιστούσε η Κολίν Μούρ. Μαζί με αυτό τον ρόλο, αλλάζει και το όνομα της Γκρέτχεν. Λωρέττα ήταν η αγαπημένη άγις και προστάτις της οικογενείας Γιάγκ. Έτσι και η νεαρωτάτη ήθοποιος — που από τότε είχε κλίσι ιδιαίτερη προς τη θρησκεία — διάλεξε αυτό το νέο όνομα. Με αυτό πρωταγωνίστησε σ' ένα σωρό ταινίες, που της ά-

ες και, υποτίθεται, αν πιστευθή το άτεγκτο κουτσομπολιό, ότι δεν είναι φειδωλή στο να χαρίζη τό τόσα θέλητρά της — σε ώρες μέσης — στους διάφορους παροδικούς φίλους και θαυμαστές. Αλλά η ώρα της «μετανοούσης» φθάνει. Ο Τόμας Λούις εμφανίζεται, εδώ και δεκατρία χρόνια. Είναι ευγενικός και σοβαρός, με πρώτης τάξεως θέσι στα ραδιόφωνα: και αυτός την έρωτεύεται παράφορα. Η έπιρροή του την απομακρύνει από την άτακτη ζωή: κι' έτσι η

— Ποιό είναι το πιο αγαπημένο θέμα σας, έκτός... — «Εκτός από τη θρησκεία... Η θρησκεία! Αλλά στην πρακτικώτερη μορφή της τώρα: στη φιλανθρωπία. Είμαι μέλος διαφόρων οργανώσεων και πρόεδρος του συλλόγου βοηθείας της έθνικιστικής Κίνας. Ασχολούμαι, έπίσης, ιδιαίτερα, με το όρφανοτροφείο του Λός Άντζελες, κάνω διαλέξεις εναντίον του αλκοολισμού και, φυσικά, αυτό το περιμένετε — εκτείνω όσο μπορώ τη δράσι μου σε έργα εκκλησιαστικής προνοίας.

Τα γαλανά, ρεμβώδη μάτια στηλώνονται άπάνω μου: — Καί σεις; μου λέει άπρόσμενα. Ποιά είναι η έπιθυμία... ποιά είναι η διακαέστερη εύχή σας; Σκέπτομαι μιή στιγμή και έτετα... εξομολογούμαι στη θελκτική άπόστολο. Προσέχει ευγενικώτατα αυτό που εκφράζω. Καί με μεγάλη θερμή σφίγγει το χέρι του «άμαρτωλου».

— Σας δίνω μιή υπόσχεσι. Απόψε βράδυ, πριν κοιμηθώ, θα προσευχηθώ στην Άγια Τράπεζα για να εκπληρωθή η εύχή σας... Να δής που θα γίνη...

— Θα γίνη, αλήθεια; — Θα γίνη, φίλτατέ μου... Καί θα με θυμηθήτε... Καί τότε... ίσως θα διαβάσετε, με πίστι, τον Άγιο Αύγουστινο και την Καινή Διαθήκη...

Μ' αυτά τα λόγια, μου δίνει και το γλυκύτερο από όλα τα χαμόγελά της. Το εισπράττω μαζί με την... εύλογια της και τερματίζω τη συνέντευξι μας.

★★

ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΑΓΚ Η ΣΕΜΝΗ ΓΟΗΣΣΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΣΥ.
ΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ ΛΑΙΚΟ ΛΙΑΡΙΚΗ

πέφεραν και δόξα και οικονομική εύμάρεια: και γι' αυτό τιμήθηκε με το έπαθλο Όσκαρ για την έρμηνεία της στην «Κόρη του άγρότη».

Όστόσο, όλες οι στιγμές της δεν ήταν εύτυχεις. Ο πρώτος γάμος της απέτυχε οίκτρας. Ο σύζυγος, αλκοολικός και άπιστος και η Λωρέττα, άδύνατη στο γαρκτήρα ακόμα, παρ' όλο τον καθολικισμό της. Μιή μελανή περίοδος σημειώνεται. Η καλλιτέχνις χάνει το ενδιαφέρον που είχε για τη δουλειά της και άρχίζει και αυτή να πίνη... Μή πιστεύοντας στο διαζύγιο — πάλι σά γνήσια καθολική — δέ θέλει να χωρίση το σύζυγο που την έλευτελίζει. Όμως και δεν μπορεί να ζή μέσα στο ίδιο σπίτι μ' ένα τυραννικό, δάναινο συντροφο. Κυκλοφορεί τις νύχτες έξω, με διάφορες περιέργες παρέ-

Λωρέττα, αποφασίζει να χωρίση. Ο νέος γάμος της, της δίνει, επί τέλους, αυτό που είχε ποθήσει. Ένα εύτυχισμένο σπίτι, μιάν οικογενειακή ατμόσφαιρα και θρίαμβο στην τέχνη της.

«Ας δούμε τώρα τί λέει η Λωρέττα για τη σημερινή ζωή της, χωρίς... θρησκευτικούς υπαινιγμούς, αν είναι δυνατόν αυτό... Μά είναι;

— Τί άλλο σας άπασχολεί, Λωρέττα, έξω από την τέχνη σας; Τί σας διασκεδάζει περισσότερο;

— Τα δείπνα σπίτι, σε στενό κύκλο. Δέ μ' ενδιαφέρουν τα μεγάλα «πάρτυς». Μ' άρέσει να συζητώ για όλα τα θέματα που έχουν ενδιαφέρον γενικώτερο. Κι' αυτό γίνεται έκτακτα, ύστερα από το φαί, με ένα φλυτζάνι άχνιστό καφέ.

— Έδώ πέσατε έξω!... γελάει αγαθά. Εκτός από τον Άγιο Αύγουστινο διαβάζω, με πολύ ενδιαφέρον, και σύγχρονη φιλολογία. Διαβάζω, έπίσης, κάπου κάπου και άστυνομικά μυθιστορήματα... Ίδιως όταν είμαι κουρασμένη. Με ξεκουράζουν μιή χαρά...

— Ποιά είναι η βαθύτερη έπιθυμία σας για το μέλλον; Τί το άραίο θα θέλατε να σας συμβή, στην τέχνη σας, να πούμε...

— Δεν έχω έπιθυμία ξεχωριστή για τίποτε που έχει σχέση με την τέχνη μου. Ό,τι μου στέλνει ο Θεός είναι καλό και προσπαθώ να το αντιμετώπισω, όσο τελειότερα μπορώ... Έπιθυμία έχω να γίνω μιή καλύτερη γυναίκα, άνθρωπος πιο άλοκληρωμένος, πιο άνώτερος. Καί εκεί τείνει κάθε προσπάθειά μου...

ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΚ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αργυρόπουλος

Ευτυχισμένη στιγμή! Το ζεύγος 'Αργυρόπουλου τον καιρό των αρραβώνων του.

Σκηνή από μια παλιά επιτυχία του αείμνηστου ηθοποιού μας, στο έργο: «Μου τάφαγε η μαι-τρέσσα μου».

Ανω: Ο Β. 'Αργυρόπουλος οε μια σκηνή της ξεκαρδιστικής του κωμωδίας: «Ο Φατασούλας». Κάτω: Ένα αγαπημένο ζευγάρι. Η κ. Γιώτα Λάσκαρη στην αγκαλιά του συζύγου της.

Ανω: Από τις αξέχαστες κωμωδίες του 'Αργυρόπουλου. Μια σκηνή από τη «Σύζυγος». Κάτω: Μια σκηνή από τη β' πράξη της κωμωδίας του Δ. Ψαθά το «Στραβόξυλο», που με τον 'Αργυρόπουλο έ γνώρισε μεγάλη επιτυχία.

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΩΜΙΚΟΣ

Μια επιδλητική μορφή του 'Ελληνικού Θεάτρου, ο αλυσμόντος Βασίλης 'Αργυρόπουλος, που πέθανε στις 29 του περασμένου 'Απριλίου, δημιούργησε ένα μεγάλο κενό στις τάξεις των εκλεκτών έργων της Σκηνής. Θα μείνει παντοτεινά στη μνήμη όλων εύτυχσαν να τον ιδούν σε υπέροχες δημιουργίες του, τότε που σκorpionούσε πλούσιο και άδαστο το γέλιο.

ΕΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΝΑ ΓΕΛΟΥΝ ΕΠΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ

Ο Βασίλης 'Αργυρόπουλος γεννήθηκε στην Πάρο, στα 1895. Αργότερα ήλθε στην 'Αθήνα και φοίτησε στο Βαρβάκειο. Στο θέατρο ανέθηκε σε ηλικία 18 ετών. Πρωτοεργάστηκε στο θέατρο της Μαρίας Κοτοπούλη. Εκεί έπαιξε και η Γιώτα Λάσκαρη. Ο 'Αργυρόπουλος την έρωτεύτηκε και την παντρεύτηκε. «Εξήσαν μαζί, αρμονικά και αγαπημένα, τριάντα δυο χρόνια. Η σταδιοδρομία του ήταν καταπληκτική. Γρήγορα αναδείχθηκε σε μεγάλο ηθοποιό. Μέσα σε λίγα χρόνια, έγινε πρωταγωνιστής και κατόπιν ίδρυσε δικό του θέατρο, στον οποίο, εκτός από αυτόν, πρωταγωνιστούσε και η αγαπημένη του σύντροφος, η Γιώτα. Ο 'Αργυρόπουλος έπαιξε σε δεκάδες έργα, μερικά, όμως, από αυτά άφησαν εποχή. Κανένας δε θα τον ξεχάσει στον «Καθηγητή 'Ιωβ Πρετόριους» και στην «Πεθαμένη θεία και 'Άλλα γεγονότα» του Γκέτε, στον «'Αρχοντα του κόσμου», στο «Μοντέρνο σπίτι» και στο «Δακτυλογράφος ζητεί θέσιν» του Ματθίτη, στον «Ταρτούφο» του Μολιέρου, στον «'Ιατρό Κνύκ», στο «Στραβόξυλο» του Ψαθά, στον «Κύριο της κυρίας Προέδρου», στο «Φατασούλα» του Φωτιάδη και πολλά 'Άλλα. Ο 'Αργυρόπουλος υπεστήριξε πολύ τους 'Ελληνες συγγραφείς. Δεν τον κατείχε καμιά ξενομανία. Όταν του πήγαιναν ένα καλό ελληνικό έργο, το ανέβαζε. Κατ' αυτόν τον τρόπο «ελένησε» ένα σωρό νέους. Ήξερε θανάσια γερμανικά, γιατί είχε μείνει τρία ολόκληρα χρόνια στο Γκέρλιτς. Ο 'Αργυρόπουλος, δεν ήταν μονάχα ένας μεγάλος καλλιτέχνης, ήταν και ένας εξαιρετικός άνθρωπος. Ποτέ δεν έρχονταν σε σύγκρουση με κανένα. Τον περασμένο 'Απρίλη αρρώστησε. Έπαθε καρκίνο στον πνεύμονα. Μά δεν πέθανε απ' αυτό. Δύο μέρες μετά την χειρουργική, που του έγινε στον «Ευαγγελισμό», έπαθε έμβολη στην καρδιά. Ήταν λεπτός οργανισμός. Η τελευταία του σκέψη και τα τελευταία του λόγια ήταν για τη γυναίκα του. «Γιώτα μου, σε στενοχωρώ», της είπε. Και γύρισε το κεφάλι του από την άλλη μεριά και ξεμήχισε. «Σάν άγιος», λέει η Γιώτα.

Ο αλυσμόντος κωμικός Βασίλης 'Αργυρόπουλος σε μια ευτυχισμένη στιγμή της θιασαρχικής του σταδιοδρομίας: ποζάρει εν μέσω των συνεργατών του πρώτου θιάσου του.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΟΥΪΛΙΑΜ ΑΪΡΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — 'Αποφασισμένη να σκοτώσει τον Τόνυ Φάιρ, η 'Έλλεν φτάνει στη μικρή βίλλα. Εκεί βρίσκει τον έκθασητο νεκρό, με μια σφαίρα στην καρδιά. Στο πάτωμα, είναι πεταμένο ένα πιστόλι. Χωρίς να σκεφτεί τί κάνει, η 'Έλλεν το παίρνει. Την ίδια στιγμή, στην άλλη πόρτα του δωματίου, προβάλλει ο Μπίλ. Ταραγμένος, την έρωτά: «Είς όνομα του Θεού, γιατί το έκανες αυτό?».

Και ξέσπασε σε αναφυλλήτα. Έβαλε το περιστρόφο στην τσέπη του. Με αγκάλιασε σφιχτά.

— Σε πιστεύω, Πάτρις! Σε πιστεύω! ψιθύρισε. 'Ησυχάσε τώρα. Πρέπει να φύγουμε το γρηγορότερο απ' εδώ. 'Ελα... Έρριξε μια προσεχτική ματιά ολόγυρα, σά να ήθελε να δεβαιωθεί ότι δεν είχε αφήσει τίποτα το ένοχοποιητικό στον τόπο του εγκλήματος. Το μικρό ραδιόφωνο, δίπλα στον καναπέ, εξακολουθούσε να παίζει σιγά. Ο Τόνυ Φάιρ, ακίνητος στην πολυθρόνα, με το κεφάλι γεμμένο στο στήθος, έμοιαζε σά να είναι θυμισμένος σε σκέψεις. Γι' αυτόν τον ίδιο, με το οικότερο τέλος του, δεν ένοιωθα τίποτα... Τίποτα απολύτως. 'Η θέα, όμως, του άμυχου σώματος, που ήταν πια κάτι το απρόσωπο, μου προένοωσε ναυτία.

Ο Μπίλ με τράβηξε προς την πόρτα. Στο μικρό χώλ, σταμάτησε απότομα. — Περίμενε με, μία στιγμή, είπε. Μην κάνεις θόρυβο απ' εδώ...

Εκτός από την πόρτα του λίβινγκ ρούμ, δυο ακόμα πόρτες υπήρχαν, στη δεξιά πλευρά του χώλ. Ο Μπίλ την άνοιξε, μπήκε και βγήκε γρήγορα στ' άλλα δωμάτια του σπιτιού, αναδοσθώνοντας τα φώτα.

Ξαναγύρισε κοντά μου. — Το σπίτι είναι άδειο! είπε. Εκτός από μας τους δυο δεν υπάρχει άλλος ζωντανός άνθρωπος εδώ. Πάμε...

Βγήκαμε από το σπίτι, αφήνοντας το νεκρό ν' ακούη τη γλυκεία, σιγανή μελωδία, που έρχονταν από τόσο μακριά...

Για λίγα δευτερόλεπτα κοινοσταθήκαμε κρυμμένοι στο σκοτάδι του μικρού κήπου, για ν' αποφυγίσουμε με χτυποκάρδι τους ήχους της ήσυχης βραδιάς. Ο Μπίλ με κρατούσε γερά από το μπράτσο. Δεν ακούσαμε τίποτα, ούτε τον περαστικό δημοτισμό κι' ενός μονάχα διαβάτη. Ο δρόμος ήταν έρημος και σιωπηλός, γεμάτος ήσυχους.

— 'Ελα! μουρμούρισε ο Μπίλ. Προχωρήσαμε, περάσαμε την καγκελλό-πορτα. Ο Μπίλ την τράβηξε, κλείνοντάς την πίσω μας.

Ήθελα να τρέξω, να φύγω... να φύγω... Ο Μπίλ με κράτησε. Πέρασε το μπράτσο του στη μέση μου. Απομακρυνθήκαμε ήσυχα, χωρίς βία, σά να κάναμε ρομαντικό περίπατο στην ωραία δεντροστοιχία. Βλέποντάς μας, έτσι σφιχταγκαλιασμένους, κανένας δε θα μπορούσε ποτέ να υποψιαστεί το φρικτό μυστικό μας. Τί άλλο μπορούσε να είμαστε παρά ένα ζευγάρι έρωτευμένων;

Δεν έξερω πόση ώρα περιπατούσαμε έτσι, αμίλητοι. Ο καθένας με την άγανία του και με τις δικές του σκέψεις. Κάποια στιγμή, κατάλαβα κίησι γύρω μου, είδα περισσότερες φώτα. Ήμασταν σε μία μικρή πλατεία. Ο Μπίλ σταμάτησε, άνοιξε την πόρτα ενός αυτοκινήτου.

Ήταν το δικό του αυτοκίνητο. — Δός μου ένα τσιγάρο, τον παρακάλεσα πριν βάλω μπρος τη μηχανή.

Ο δρόμος ήταν έρημος, γεμάτος ήσυχους. Ήθελα να τρέξω, να φύγω μακριά από το καταραμένο εκείνο σπίτι...

90Ν. — Τί έκανα, Μπίλ; ψιθύρισα.

— Γιατί τον σκότωσες, Πάτρις;

— Γιατί τον σκότωσες;

— Τον κτύπατε σαστισμένη.

— Μά δεν τον σκότωσα εγώ! είπα με αγανάκτηση.

Ήταν παράξενο αυτό που μου συνέβαινε. Είχα ζήσει τις τελευταίες εβδομάδες μέσα σ' ένα αβάσταχτο εφιάλτη. Πριν λίγα λεπτά, με την καρδιά πλημμυρισμένη από μίσος, έρχομουν στο σπίτι του Τόνυ Φάιρ, αποφασισμένη να τον σκοτώσω. Τώρα, όμως, που τον έβλεπα εκεί, μπροστά μου, νεκρό, με τη μεγάλη σκούρα κηλίδα στο στήθος, χωρίς, δέβαινα, να αισθάνωμαι λύπη, δεν ένοιωθα, ωστόσο, ούτε χαρά ή έστω ανακούφιση. Και, το περιεργότερο, μου φαινόταν έξωφρενικό, τερατώδες, να νομίζω ο Μπίλ — ή οποιοσδήποτε άλλος — ότι μπορούσα ποτέ να τον έχω σκοτώσει εγώ, τον Τόνυ Φάιρ.

Είδα το βλέμμα του Μπίλ να καρφώνεται στο όπλο που κρατούσα. Και τότε κατάλαβα.

— Όχι, όχι, Μπίλ! ψιθύρισα. Δεν είναι δικό μου... Δεν τον πυροβόλησα μ' αυτό. Δεν τον πυροβόλησα ολόλου...

Εκείνος, άπλωσε γρήγορα το χέρι και μου πήρε το περιστρόφο. Μύρισε την κάνη του. Έπειτα, με σουφρωμένα τα φρύδια, το κτύπαξε, το περιεργάστηκε από κοντά.

Αργά, ξαναγύρισε το βλέμμα προς το μέρος μου.

— Που τό βρήκες το περιστρόφο αυτό, Πάτρις; ρώτησε. Με χέρι που έτρεμε, του έδειξα το πάτωμα.

— Νά... εδώ... Ήταν πεσμένο μπροστά στον καναπέ... Το πήρα, δεν ξέρω γιατί...

Κούνησε το κεφάλι.

— Δεν ένοώ αυτό, είπε.

Ήρθε κοντά μου. Κρατώντας το όπλο από την κάνη μου έδειξε τη λαβή του. Ήταν από έλεφαντόδοντο, μ' ένα άσημνο μονόγραμμα επάνω.

«X. A.» — διάβασα.

Δεν κατάλαβα.

— Είναι το περιστρόφο του πατέρα, Πάτρις! είπε γρήγορα και ψιθυριστά ο Μπίλ. Ήταν μέσα στο συρτάρι του γραφείου του, στη βιβλιοθήκη, και το συρτάρι είναι πάντα κλειδωμένο. Πώς το πήρες από εκεί;

Τον κτύπατε μία στιγμή σά χαμένη. Έπειτα, με μιάς με κυριεύσε άσυγκράτητη ταραχή.

— Δεν τό πήρα από εκεί! 'Εδώ... έδω τό βρήκα, ένα δευτερόλεπτο πριν σ' άκούσω να μιλείς...

Θέλησε να μου φράξη το στόμα με το χέρι του.

— Για όνομα του Θεού, Πάτρις! Μην φωνάζεις! μου είπε.

— Δέν τον σκότωσα εγώ, σου λέω! Δεν τον σκότωσα εγώ! Δέ με πιστεύεις;

Μέχρις ότου έγθη

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΜΕ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

ΟΤΑΝ «ΑΝΟΙΞΗ» ΣΑΦΗΝΙΚΑ Η ΜΥΤΗ ΜΑΣ

1. Να φυσήσουμε δυνατά τη μύτη μας.
2. Να πιέσουμε τη μύτη μας μ' ένα μαντήλι.
3. Να ξαπλώσουμε με το κεφάλι πίσω.

ΟΤΑΝ ΠΟΝΗ ΔΥΝΑΤΑ ΤΟ ΑΥΤΙ ΜΑΣ

1. Να ρίξουμε μέσα στ' αυτί ζεστό νερό ή οτιδήποτε άλλο φάρμακο.
2. Να πάρουμε άσπιρίνη για να ελαττώσουμε τον πόνο.

ΟΤΑΝ ΕΚΔΗΛΩΘΗ ΑΠΟΤΟΜΩΣ ΥΨΗΛΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

1. Να πάρουμε αντιπυρετικά — άσπιρίνες και τα παρόμοια — που ρίχνουν τον πυρετό, αλλά δε γιαιτρεύουν.
2. Να πάρουμε οτιδήποτε άλλο φάρμακο και κυρίως σουλφαμίδες.
3. Να πιούμε κονιάκ, ούζο κλπ., για να ... σκοτώσουν τα μικρόβια.

ΟΤΑΝ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗ ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ

1. Να πάρουμε καθάρσιο (κίνδυνος — θάνατος).
2. Να δάσουμε ζεστά στην κοιλιά (έπισης μέγας κίνδυνος).

ΟΤΑΝ ΕΧΟΥΜΕ ΕΝΑ ΣΠΥΡΙ Ή ΕΝΑ ΑΠΟΣΤΗΜΑΤΑΚΙ

1. Να το ζουλήσουμε, να το σπάσουμε, να το τρυπήσουμε (έστω και με καμένη βελόνα).
2. Να χρησιμοποιήσουμε αλοιφές πενικιλίνης κλπ. ή τα διάφορα αντισηπτικά έ πάνω στο σπυρί ή το απόστημα.

1. Θα καθίσουμε με το κεφάλι ελαφρώς γερμένο μπροστά.
2. Θα δάσουμε, όσο μπαίνει μέσα στη μύτη, ένα κομμάτι βαμβάκι σκέτο ή με αιμοστατική ουσία.

1. Θα δάσουμε ζεστή κομπρέσσα ή ένα κομμάτι ζεσταμένο βαμβάκι, έξω-εξωτερικά.
2. Μπορούμε να στάξουμε λίγο χλιαρό λάδι ή γλυκερίνη.

1. Θα κάνουμε μίαν έντριδη με οινόπνευμα και νερό σε ίσα μέρη.
2. Θα πέσουμε στο κρεβάτι.
3. Δε θα φάμε.
4. Θα πιούμε ελαφρό τίλλιο, χαμομήλι και τα παρόμοια, με άφθονη ζάχαρη ή λεμονάδες κλπ.

1. Θα ξαπλώσουμε μπρούμυτα και κατά το δυνατόν ακίνητοι.
2. Θα αποφύγουμε κάθε λήψη τροφής.
3. Θα δάσουμε κομπρέσσα οινόπνευμα με νερό.

1. Θα δάσουμε ζεστά καταπλάσματα, με λιναρόσπορο, ρύζι και τα παρόμοια ή έστω μόνο με ζεστό νερό.
2. Θα εξασφαλίσουμε καθαριότητα και αντισηπία της γύρω περιοχής, με ιώδιο ή άλλο ανάλογο.

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ

Μ. Α. Δ. 9. Ένταυθα. — Τό σεξουαλικό πρόβλημα, από τη μικρή μας ηλικία, για διάφορους λόγους και, ιδιαίτερα, τις κοινωνικές προλήψεις και απαγορεύσεις, βρίσκεται άμεσα συνδεδεμένο με το φόβο. Φόβο τιμωρίας, φόβο των συνεπειών, φόβο ότι είναι βλαβερό στόν οργανισμό, φόβο των άφροδισίων νοσημάτων κλπ. Έιδιαίτερα, σε άτομα, που τούς παρουσιάστηκε, σε νεανική ηλικία, κάποια άδενιτις ή φυματίωση, κάθε σεξουαλική όρμη γεννά το φόβο, μήπως χειροτερέψη ή κατάσταςι της υγείας, και γι' αυτό άποωθείται.

Αυτό έγινε και στην περίπτωση σας. Έη σημερινή σας κατάσταση όφείλεται, έξ άλλου, στη μακρά άποχή, κυρίως, όμως, στόν προηγούμενο ψυχικό τραυματισμό, καθώς και στις άπαθήσεις, λόγω της παθολογίας σας. Άποκλείεται, πάντως, να όφείλεται σε άνεπάρκεια των ένδοκρινών αδένων. Τό κάπως μικρότερο μέγεθος των γεννητικών σας οργάνων, που άναφέρετε — άν πράγματι ύπάρχει και δέν είναι της φαντασίας σας — δέν παίζει κανένα ρόλο. Στις ένδοκρινικές άνεπάρκειες, ή άτροφία των γεννητικών οργάνων είναι σαφής....

Έη περίπτωση σας, λοιπόν, είναι — όπως, σχεδόν, όλες οι περιπτώσεις σεξουαλικής άνεπάρκειας — καθαρά νευροψυχικής φύσεως. Γι' αυτό κι' ή ένδεδειγμένη θεραπεία, είναι ή ψυχοθεραπεία. Προσπαθήστε, μόνος σας, να ξεπεράσετε την άδυναμία σας, κάνοντας συχνότερες άπώπειρες, με

Αλληλογραφία μας

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΑΠΑΝΤΑ

την εξασφάλισι καλύτερων συνθηκών, άφοδα και άδιαφορώντας για τό άποτέλεσμα. "Αν άποτύχετε, πρέπει να κατι έχετε στην ψυχοθεραπεία.

Τό ζήτημα των σεξουαλικών σχέσεων, κατ' άρχήν, δέν άποκλείεται, λόγω της παθολογίας σας. Πάντως, πρέπει να πάρετε έπ' αυτού και τη γνώμη των γιατρών, που σας παρακολουθούν, και που γνωρίζουν καλύτερα την ακριθή κατάσταση της υγείας σας

«ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ». — Νέωτερα θεραπευτικά μέσα για τη μασθένεια, είναι τα φάρμακα DFP, TERR, HETP, ACTH κ.ά., καθώς και χειρουργικές έπεμβάσεις, όπως ή θυμεκτομή κ.ά.

Δρ. Χ....

ΟΝΕΙΡΩΕΙΣ

«ΣΑΡΑΚΗΝΟΝ», Σέρραι. — Έη περίπτωση σας δέν είναι μοναδική! Πάρα πολλοί, νέοι κυρίως, έχουν συχνές όνειρώσεις, όχι σπάνια, μάλιστα, και πολλές φορές μέσα στην ίδια νύκτα.

Είναι γεγονός, ότι τα «σκληρά ύπαστρώματα», τα ψυχρά λουτρά κ.λ.π., σπάνια έπηρεάζουν την κατάσταση. Τα διάφορα, όμως, συμπτώματα, που παρουσιάζετε — έξασθένισι, κεφαλαλγία, πόνοος κ.λ.π. — όφείλονται πολύ περισσότερο, στόν έκνευρισμό σας, παρά στις όνειρώσεις. Έξ άλλου, ό έκνευρισμός σας αυτός, ό φόβος σας των συνεπειών, συντηρεί και χειροτερεύει την κατάσταση σας και τη συχνότητα των όνειρώσεων σας.

Ο νευροψυχίατρος χαρακτηρί-

Τό ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Τό έχουμε πη κατ' επανάληψιν, δε θεωρούμε, όμως, περιττό να τό ξανατονίσουμε: Ποτέ δέν πρέπει να παίρνουμε φάρμακα, χωρίς τη γνώμη και τις οδηγίες του γιατρού μας. "Ακίνδυνα φάρμακα δέν ύπάρχουν! Τό πολύ — πολύ, ύπάρχει ακίνδυνος τρόπος χρησιμοποίησης ώρισμένων φαρμάκων....

Έγώ συμφωνώ μαζί του, και σας συνιστώ, έν πρώτως, να προσπαθήσετε να ήρεμήσετε, να πάψετε να φοβάστε, να άδιαφορήσετε λιγάκι για τη κατάσταση σας και, με πρώτη ευκαιρία, να άποταθήτε σε νευρολόγο - ψυχίατρο της έμπιστοσύνης σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. ΜΑΡ., Πήλιο. — Έη έγχείρησι αυτή γίνεται πολύ συχνά και στόν τόπο μας και, κατά κανόνα, έπιτυγχάνει. Έάν έλθε έφοδιασμένος με τα σχετικά πιστοποιητικά, μπορείτε να την κάνετε δωρεάν σε πανεπιστημιακή κλινική των Άθηνών. Όταν πάρετε την άπόφασί σας, είμεθα πρόθυμοι να σας δοθήσουμε.

Χ. Δ., (Έράκλειον), Καν. Ω., (Ένταυθα), ΣΤ. ΣΤ., (Πειραιά), Β. Ρ. Υ., (Ένταυθα), «ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ», (Θεσσαλονίκη). — Για τό θέμα που έ ενδιαφέρεστε, γράψαμε σε προηγούμενα τεύχη του περιοδικού. "Αν έπιθυμήτε περισσότερες λεπτομέρειες, ξαναγράψέτε μας, ζητώντας συγκεκριμένες πληροφορίες.

Λ. Β., (Πειραιά), Ν. Δ., (Νέα Φιλαδέλφεια), Φ. Χ. Ψ., (Ένταυθα), «ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ», (Βέρροια). — Οι έπιστολές σας ήταν τόσο κακογραμμένες που, δυστυχώς, δέν μπορούσαμε να καταλάβουμε τί ακριβώς ζητούσατε. "Αν θέλετε ξαναγράψέτε μας, αλλά σε καλύτερο χαρτί, με μελάνη, πιό εύανάγνωστα, και πιό καθαρά.

«ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ», (Πειραιά), ΒΡ. Κ., (Ένταυθα), ΑΛ. Π., (Ένταυθα), Μ. Τ., (Θεσσαλονίκη), Καν. Μ., (Χαλκίδα), * * *, (Τρίπολις), ΔΗΜ. Χ., (Μέγαρα), «ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ», (Αίγινα), ΕΛ. Σ., (Ένταυθα), Θ. ΑΝ., (Ένταυθα). — Τας έπιστολές σας διεβίβασα στό δερματολόγο, ό όποιος θα δώσει πληροφορίες και οδηγίες έπ' των ζητημάτων, που σας ενδιαφέρουν, στην στήλη: «Καλλονή και Έγεία».

ΝΙΚ. ΓΙΑΝΝ., (Ένταυθα), Μ. Ρ., (Κορυδαλλός), Π. ΑΛ. 22 (Ένταυθα), Γ. Γ. Ν., (Θεσσαλονίκη), «ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ», (Ν. Φάληρον), ΜΑΡ. Κ., (Όρεός), Ι. Π., (Ένταυθα). — Για την «άκμή» γράφει, στό σημερινό τεύχος, ό δερματολόγος μας, στη σελίδα 60.

«ΡΩΜΥΛΟΝ», (Ένταυθα), Ι. Α. 27 (Βόλον), Δ. ΒΑ. Π., (Ν. Ιωνία), ΠΡ. 79, (Πειραιά), ΑΘ. Φ., (Αίγιον), Γ. Τ.Σ., (Κόρινθον), «ΠΑΤΡΟΚΛΟΝ», (Ένταυθα), «ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ», (Καισαριανή), Γ. Π., (Πειραιά), ΚΡ. 1717, (Καρδίτσα), ΙΩΑΝ. Κ., (Ένταυθα), «ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ Υ», (Ένταυθα), ΓΙΑΣ. Ρ. (Θεσσαλονίκη). — Στά θέματα που προτείνετε θα άφιέρωσουμε ειδικά σημειώματα με πρακτικές οδηγίες, συντόμως

νάλογο. Καλύτερα όχι λεμονάδα και ξανά ποτά, διότι αυτά θα έπιτείνουν την υπερχλωρυδρία.

Έη άσπιρίνη, έξ άλλου, έπιδρά στους αδένες έσω έκκρίσεως, κυρίως, στα έπιπεφρίδια και — σπάνια δέβαια — μπορεί να δημιουργήση πολύ δυσάρεστες καταστάσεις, άνάλογες με αυτές που μπορεί να δημιουργήση ή κορτιζόνη, όταν λαμβάνεται έπι πολύν καιρό. "Αλλά ή κορτιζόνη έχει και άλλες άναλογίες με την άσπιρίνη, τόσο στη χημική της σύνθεσι, όσο και στόν τρόπο δράσεώς της, παρά τό γεγονός ότι, κατά τα άλλα, διαφέρουν πολύ.

Γενικά, όμως, τα φάρμακα αυτά, έχουν άναμφισβήτητη άξια. Εκεί που μπορούμε να τα χειριζόμαστε έλεύθερα, άρκει να έχουμε ύπ' όψιν μας τα όσα είπαμε, να μην παίρνουμε περισσότερα από 1 έως 3 δισκία την ήμερα, και όχι συνέχεια, για πολλές μέρες. Να φροντίζουμε, έπίσης, να μη δρίσκωνται στα χέρια των παιδιών — που μπορούν να τα πάρουν κατ' λάθος — και,

δταν τους τα χορηγούμε, να μην υπερβαίνουμε δόσεις ενός τετάρτου ή μισού δισκίου.

Είναι και κάτι άλλο, που πρέπει να έχουμε, άκόμα, ύπ' όψιν μας: Μερικά από τα κυκλοφορούντα, κοινής χρήσεως, παυσίπονα, περιέχουν άμφεταμίνη ή βενζεδρίνη. Έη ουσία αυτή, για την όποια θα μιλήσουμε κάποτε λεπτομερώς, είναι, δέβαια, χρησιμη, σε ώρισμένες περιπτώσεις. Διεγείρει τα έγκεφαλικά κέντρα, φέρνει ευεξία, αλλά κόδει την όρεξι και προκαλεί άύπνια. Κυρίως, όμως, μπορεί να δημιουργήη έθισμός του οργανισμού, «άμφεταμινόμανια» δηλαδή. Γι' αυτό, τα παυσίπονα, που την περιέχουν, πρέπει να τα παίρνουμε με μεγάλη προσοχή, να γνωρίζουμε τις ένέργειες και τις παρενέργειες, που μπορούν να προκαλέσουν, και να άποφεύγουμε, τελείως, τη συχνή χρησιμοποίησί τους. Κυρίως, όσοι ύποφέρουν από νευρικότητα, άύπνια ή άνορεξία, δέν πρέπει ποτέ να τα χρησιμοποιούν.

Κατ' άρχήν, τα φάρμακα αυτά, είναι ακίνδυνα. "Οχι, όμως, και τελείως!...

"Αν τα πάρουμε σε μεγάλες δόσεις ή συνέχεια, για πολύ καιρό, μπορεί να θάψουν. "Ολοι ξέρουμε, ότι έχουν σημειωθή περιπτώσεις άυτοκτονιών με άσπιρίνες και τα παρόμοια. Δέν καταλήγουν, δέβαια, πάντα σε θάνατο. Έκθέτουν, όμως, σε κίνδυνο τη ζωή.

Έιδιατέρως έπικίνδυνα είναι για τα παιδιά, όταν δέν προσέχουμε τις δόσεις. Έχουν, μάλιστα, σημειωθή και θανατηφόρα κρούσματα σε μικρά παιδιά, που πήραν μερικές μόνον άσπιρίνες, κατά λάθος.

Τέλος, ένας άλλος μεγάλος κίνδυνος, που έχουν τα παυσίπονα, γενικά, είναι ότι, άνακοφίζοντας προσωρινά τόν πόνο και τα άλλα ένοχλήματα, μας κάνουν και άναβάλλουμε την έπίσκεψι στό γιατρό μας. Και αυτό δέν είναι σάβαρωτατο, διότι ένδεχεται μία, όποιαδήποτε, πάθσις, να προχωρήση στα κρυφά σχεδόν και, όταν πάμε στό γιατρό, να είναι πιό άργα.

Υ. Κ.

ΜΑΘΕΤΕ ΤΙ ΤΡΩΤΕ: ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΚΑΙ Η

ΥΓΕΙΑ

ΤΑ διάφορα κρέατα, διακρίνονται, συνήθως, σε τρεις κατηγορίες, άνάλογα με τη θρεπτική τους άξια και άλλα χαρακτηριστικά.

Στην πρώτη κατηγορία κατατάσσονται τα κρέατα του κυνηγιού, τ' άγρια, ή λαγός κ.λ.π., τα όποια είναι θρεπτικώτερα, αλλά και πιό δυσκολόχωνευτα, σε σύγκρισι με τα άλλα κρέατα.

Έη δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνει τα βωδινά με πρόβεια κρέατα, που είναι πτωχότερα σε θρεπτική άξια από τα πρώτα, αλλά πιό εύπεπτα.

Τέλος, έρχονται τα κρέατα του μοσχαριού, του αρνιού, του εριπίου, του χοίρου και τα πουλερικά. Από θρεπτική άποψι είναι πτωχότερα των άλλων, αλλά πλεονεκτούν στό ότι είναι νοστιμώτερα και πολύ ελαφρότερα στό στομάχι.

"Ας πάρουμε, για παράδειγμα, τό κρέας του μόσχου. Περιέχει λιγώτερα λεύκωμα και λίπος από τό βωδινό και περισσότερο κολλαγόνο. Έη θρεπτική του άξια είναι, έπομένως, μικρότερη. Είναι, όμως, νοστιμώτερο, και τούτο όφείλεται στόν όπό, που

ύπάρχει στις ίνες του, σε μεγάλη άφθονία. Ένώ οι ίνες του μεγάλοο ζώου είναι πολύ πτωχότερες σε ύπό.

Ό όπός αυτός περιέχει πολλά και διάφορα συστατικά, τα όποια νοστιμίζουν τό κρέας. Ένα είδος από τις ούσιες αυτές, οι πορρινικές βάσεις, έχουν την ιδιότητα να άνοίγουν την όρεξι, διεγείρουν τόν νευρικό σύστημα.

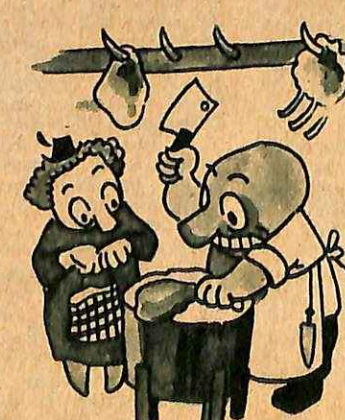
Όλες οι ούσιες αυτές, βγαίνουν, σχεδόν έξ ολοκλήρου, από τό κρέας, όταν τό δράζουμε, και βρίσκονται μέσα στό ζώμο.

Δέν είναι, όμως, μόνο τό κρέας του μοσχαριού, που έχει τις ιδιότητες αυτές. "Όλα τα μικρά κρέατα είναι πλούσια σε πορρινικές, καθώς και στις άλλες ούσιες — κρεατινίνη, κρεατινίνη, ινσοικό ά-ξύ κ.λ.π. — που τούς δίνουν τη νοστιμιά τους. "Όλες, όμως, αυτές οι ούσιες, είναι τοξικές και βλαβερές για ώρισμένους άρρώστους, καθώς και για τούς υπερίλικες. Γι' αυτό και οι περισσότεροι άρρώστοι, πρέπει να τρώνε μεγάλο κρέας, ψητό ή βραστό, χωρίς τό ζουμί του.

Είπαμε, ότι τό κρέας των μικρών ζώων χωνεύεται εύκολώτερα,

Αυτό όφείλεται στό ότι είναι τρυφερώτερο και μασιέται πιό εύκολα και στό ότι, λόγω της νοστιμιάς του, διεγείρει τούς αδένες της πέψεως, που παράγουν περισσότερα ύγρα, και διευκολύνεται έτσι ή πέψις.

Έκτός από την ηλικία του ζώου, ύπάρχουν και άλλοι παράγοντες, που έπιδρούν στις ιδιότητες του κρεάτος του. Τό γένος του

ζώου π.χ. Τα θηλυκά έχουν σκληρότερο και λιγώτερο νόστιμο κρέας από τα άρρενικά. Έξ άλλου, ή διατροφή, ό τρόπος διαδίσσεως, ή υγεία των ζώων, καθώς και τό κλίμα και οι άλλες συνθήκες της ζωής τους, παίζουν μεγάλο ρόλο στην ποιότητα του κρεάτος των. "Οι άγριοπατες π.χ. έχουν άσχημη μυρωδιά, που όφείλεται στό λίπος των ψαριών, από τα όποια τρέφονται.

"Αλλά και τα διάφορα μέρη του σώματος των ζώων, έχουν διαφορετικό, σε ποιότητα, κρέας. Έτσι, τό μπούτι και ή νεφραμιά, είναι πιό πλούσια σε συστατικά. Έρχεται, μετά, ή ώμοπαλάτη, τό μπροστινό, κατόπιν ή κοιλιά και, τέλος, τα πόδια και τό κεφάλι.

Τα διάφορα κρέατα περιέχουν πολλά θρεπτικά και άλλα χρήσιμα συστατικά, οι άναλογίες των όποιων εξαρτώνται από όλους τούς παράγοντες, που άναφέραμε προηγούμενος.

Τό κρέας του μόσχου, π.χ. — που, όταν είναι 1—3 μηνών, θεωρείται από τα καλύτερα είδη κρεάτος — άποτελείται από 72% νερό, 20% λεύκωμα, 3 έως 10% λίπος, 1—2% άνόργανα άλατα κ.

Η Πρόσκληση

ΤΟΥ ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

Ο κ. ΣΙΝΕΜΠΑΡΓΚΟ, ο καλοστεκούμενος, άκόμα, Πρόεδρος του Συμβουλίου Έφετών, ήταν Ισπανικής καταγωγής, όπως φανέρωναν το στόμα του, τα κατάμαυρα μαλλιά του κι' η φοβερή του ζήλεια.

Η νεαρά κυρία Μονίκ Σινεμπάργκο, η σύζυγός του, ήταν Γαλλίδα και είχε όλη την καλή διάθεση να καταλάβει και να δικαιολογήσει τη ζήλεια του άνδρός της, ό οποίος, αν μπορούσε, θα μετέβαλλε εύχαρίστως το υπερμοντέρνο διαμέρισμά τους, στη Ρύ ντε λα Φαίζαντερί, σε μοναστήρι — με ηγούμενο την άφεντιά του — και θα την έκλεινε μέσα.

Η κυρία Μονίκ ήταν υποχρεωμένη, κάθε φορά που έβγαине, ν' αφήνει στον άνδρα της 3—4 αριθμούς τηλεφώνων, ώστε να μπορεί αυτός να ελέγχει και την παραμικρή της κίνηση.

Το να μπη, εκτός προγράμματος, σ' ένα

κέντρο να πάρη ένα τσάι ή να επισκεφθί μι' έκθεσι ζωγραφικής, ήταν σοβαρή στραβοτιμονιά. Θα έπακολουθούσε, πάντα, η πλέον εξονυχιστική ανάκρισις. Ο άνδρας της θα την κούταζε στα μάτια, θα προσπαθούσε να μαντέψει τις σκέψεις της, θα μετρούσε ακόμα και το σφυγμό της, για να καταλάβη αν ήταν ταραγμένη.

Κάθε φορά που η Μονίκ φορούσε καινούργιο φουστάνι, εκείνος υπέφερε ψυχικά μαρτύρια. «Για ποιόν τό φοράει, άραγε;» άναρωτιόταν. Και όταν φορούσε παλιό, άναρωτιόταν και πάλι: «Τι να της θυμίζει;»

Η Μονίκ, όμως, παρ' όλα αυτά, ήταν κυρία της καταστάσεως. Όσες φορές ήθελε να πάει στα εγκαίνια μιας καινούργιας έκθεσεως, ή σε μι' α φιλανθρωπική παράστασι, υιοθετούσε την πιο αδιάφορη στάσι, ισχυριζότανε ότι η πρόσκλησις δεν την ενδιαφέρει καθόλου και έλεγε, ότι προτιμάει να μείνει σπίτι, έτσι που ο κ. έφέτης άρχιζε ν' άπορη, να υποψιάζεται και, στο τέλος, να της δίνει ο ίδιος τη διαταγή να πάη στην έκθεσι ή την παράστασι.

Όχι πως ήταν δυσάρεστος σύζυγος σ' όλες τις εκδηλώσεις του. Όχι. Ψυχρός και άτεγκτος στην εκτέλεσι των δικαστικών του καθηκόντων, ήφερε, ωστόσο, να είναι θερμός και τρυφερός στην εκπλήρωσι άλλων υποχρεώσεων. Και η Μονίκ τον άγαπούσε.

ΌΤΑΝ οι έφημερίδες άνήγγειλαν την άφιξι του Στοκόφσκυ και οι τοίχοι γέμισαν με το πρόγραμμα της μουσικής συναυλίας που θα έδινε, η καρδιά της κυρίας Μονίκ σκίρτησε, δεν έτόλμησε, όμως, να προτείνη στον άνδρα της να πάνε. Πέριμενε, όπως κάθε φορά, να της τό πη εκείνος. Άλλά εκείνος δεν έπτε τίποτα.

Τό άλλο πρωί έφθασε σίτιτι τους ένας

φάκελλος με δύο εισιτήρια για τη συναυλία και μι' άκρτα, πάνω στην όποια ήταν γραμμένες στη γραφομηχανή άνεξηγητες και μυστηριώδεις λέξεις.

Ο φάκελλος, που έφερε στο πάνω μέρος, άριστερά, οικόσημο, άνάδινε ένα παράξενο άρωμα — ένα άρωμα άνδρικό.

Κατάπληκτος, ο σύζυγος διάβαζε και ξαναδιάβαζε. Ποιός ήταν ο άποστολούς; Ποιός είχε τό θράσος να στείλη αυτό τό άρωματισμένο ραβασάκι με θυρεό; Η Μονίκ — συλλογίστηκε ο κ. Σινεμπάργκο — σίγουρα θα τον ξέρει. Κάρφωσε τα μάτια του στο πρόσωπό της και, χωρίς μιλι'ά, της έδωσε την άκρτα.

— Διάβασε δυνατά! πρόσταξε.

Η Μονίκ διάβασε:

— «Ένα φιλικό πρόσωπο σ'άς στέλνει τα δύο αυτά εισιτήρια για τη συναυλία του Στοκόφσκυ. Ποιός είναι; Μαντέψτε!»

Τό ξαναδιάβασε και, με τη σειρά της, ρώτησε:

— Ποιός είναι;

— Όστε δεν τον ξέρεσι, άγαπητή μου...

— Και γιατί πρέπει να τον ξέρω;

— Άγαπητή μου, ο φάκελλος άπευθύνεται σέ σένα.

— Ναί, αλλά για να π'άς κι' εσύ στη συναυλία. Τα εισιτήρια είναι δύο.

— Δε με ξεγελούν έμένα αυτά τα τεχνάσματα! άποκρίθηκε ο κ. Σινεμπάργκο.

— Ακολουθήσε σιωπή.

— Γιατί στενοχωριέσαι, αφού δεν πρόκειται να πάμε στη συναυλία; ρώτησε έξαφνα η Μονίκ.

— Θα πάμε! έπτε ο κ. Σινεμπάργκο.

Ήταν βέβαιος, ότι στο θέατρο θα άνεκάλυπτε τό μυστηριώδες άποστολέα των εισιτηρίων. Θα ήταν, δίχως άλλο, — συλλογίζόταν — καινούργια γνωριμία της Μονίκ. Με τη χειρονομία του αυτή, ήθελε να την καταπλήξη, να την κανη να τον σκεφτή, να όνειροπολήσει, να νιώσει τρυφερή συγκίνησι.

Έφθασαν στο θέατρο (άπο τους πρώτους. Ο κ. Σινεμπάργκο, κάθε τόσο, μισσηκωνόταν και διερευνούσε τον κόσμο, γύρω του, με καχύποπτο μάτι. Κανένας, όμως, δεν του έδινε την έντύπωσι, ότι θα μπορούσε να είναι ο θαυμαστής της Μονίκ. Κι' όμως, τό ένοιώθε, ο άγνωστος ήταν εκεί.

Μόλις τελείωσε ο καλπασμός των Βαλκυριών, τό κοινό, ένθουσιασμένο, άποθέωσε τό μαέστρο.

Ο κ. Σινεμπάργκο, όμως, δεν άκουγε τίποτα. Τα μάτια του έψαχναν, έψαχναν μέσα στην αίθουσα. Ποιός θα ήταν, άραγε; Αυτός ο νεαρός με τό μονόκλ; Εκείνος ο άλλος με τό κατάξανα μαλλιά και με τη μαραιμένη γαρδένια; Η, μήπως, ο τύπος, στην παραπίσω σειρά, με τό χαζό χαμόγελο και τό ύφος ξεπεσμένου άριστοκράτη;

Προσποίηθηκε, για λίγο, έτι διαδύζει τό πρόγραμμο. Στην πραγματικότητα, παρακολουθούσε, με την άκρη του ματιού του, τη Μονίκ, για να σημειώσει τις αντιδράσεις της.

— Θέλεις να φύγουμε;... τον ρώτησε εκείνη.

— Όχι!

Η συναυλία, όμως, τελείωσε, χωρίς να άνακαλυφθί ο σατανικός θαυμαστής της κυρίας Μονίκ. Στο αυτοκίνητο, ο δικαστής σάπαινε. Φαντάσματα τον είχαν κυκλώσει και τον τυραννούσαν.

Έφθασαν στο σπίτι. Ο κ. έφέτης έκλειδωσε την πόρτα, άναψε τό φώς, μπήκε στο γραφείο του και «ένα άπροσδόκητον θέαμα», όπως έγραφαν, την άλλη μέρα, οι έφημερίδες, άναφερόμενες στη «διάρρηξιν εις την οικίαν του δικαστού Σινεμπάργκο», παρουσιάστηκε μπροστά του.

Όλα τα συρτάρια ήταν άνοιχτά, τό χρηματοκιβώτιο σπασμένο, τό κρύσταλλο της βιτρίνας κομμάτια. Τα δύο βαρύτιμα χρυσά βάζα έλειπαν, φυσικά.

Πάνω στο γραφείο, άκουμπισμένη στο μελανοδοχείο, ήταν μι' άκρτα με οικόσημο, ίδια και άπαράλλαχτη μ' εκείνη που συνώδευε τα δύο εισιτήρια. Ο κ. Σινεμπάργκο την πήρε και διάβασε τρεις λέξεις, γραμμένες στη γραφομηχανή, χωρίς υπογραφή: «Δεν μαντέψατε άκόμα.»

— Διάβασε δυνατά! πρόσταξε ο κ. Σινεμπάργκο

ΜΙΑ φορά ή θάλασσα και ο άέρας άποφάσισαν να παλαίψουν. Φυσούσε ο άέρας, φυσούνε ή θάλασσα τα κύματά της. Έδινε μι' ά σπρωξιά ο άέρας, έδινε μι' ά κλωτσιά ή θάλασσα. Τι κακό έγινε τότε, που να σ'άς τό πώ.... Πνίγηκαν καράβια τρικουδερτά, χόθηκαν άνθρωποι, πλημμύρισαν άκρογιαλιές, σπάσανε δαρκούλες πάνω στα βράχια. Και δεν έλεγαν ούτε ο άέρας, ούτε ή θάλασσα να σταματήσουν.

Ήτανε τότε κι' ένα μικρό ψαράκι, τό καημένο, και είχε πάει κάτω από μι' ά πέτρα, στο θυδύ, να κρυφτή, κι' έβλεπε από κεί δλον αυτόν τον χαλασμό, και λυπόταν. Ήτανε ένα ψαράκι με καλή καρδιά, γιατί, κι' άνάμεσα στα ψάρια, όπως σε όλα τα ζωντανά, άλλα έχουν καλή καρδιά και άλλα δεν έχουν καθόλου και δε λυπούνται. Έτσι, λοιπόν, όπως ήταν μικρό και μ' όλο που φοδόνταν, πήρε την άπόφασιν να κάνη κάτι, εκείνο με τη λίγη του δύναμι, για να σταματήσει αυτό τό κακό. Θα μού πητε, τι μπορούσε να κάνη ένα τόσο μικρό ψαράκι, μπροστά σε τέτοια φουρτούνα, που και τα στοιχειά και οι άνθρωποι τα είχαν χάσει. Όμως, όλοι μπορούν να κάνουν κάτι, σ' ά θέλουν.

Ξεκίνησε, λοιπόν, τό ψαράκι και πήγε στον βασιλιά των ψαριών, ένα μεγάλο — μεγάλο — καρχαρία. Τό βλέπει εκείνος, τό μετράει με τό μάτι του. «Χμ, σκέφτεται, είναι πολύ μικρό για να τό φάω. Άς τό νά ζήση».

— Τι θέλεις έδώ; τό ρωτάει.

— Βασιλιά μου, τό καί τό.

— Χαχαχά, γέλασε στην άρχή ο καρχαρίας.

— Όστερα, όμως, άγρίψε.

— Και τι σε νοιάζει έμένα; Άς τους νά πνίγουνται. Έτσι, δρίσκω και εγώ μπόλικους μεζέδες να τρώω.

Κι' άνοιξε, τόσο μεγάλο, τό στόμα του, που τό ψαράκι έφυγε κατατρομαγμένο. Πάει μετά στην γοργόνα.

— Γοργόνα μου.... της λέει.

Μά ή γοργόνα ούτε να τό άκούση μπορούσε, τόσα ήταν τα κλάματα και οι δαρμοί της. Ήτανε λυπημένη, βλέπετε, και κείνη, και ένα τόσο μικρό ψαράκι δεν μπορούσε να την παρηγορήσει.

Φεύγει, λοιπόν, τό ψαράκι άπελπισμένο κι' από κεί, κι' ήτανε τότε ή καρδιά του πιο βαρειά άκόμη.

Άποφάσισε, λοιπόν, να πάη τό ίδιο στο παλάτι της κυρά θάλασσας. Τη δρ'ηκε, μανιασμένη άπ' τό θυμό της, να δινη διαταγές, μι' άπό δώ, μι' άπό κεί. Στο τέλος τό είδε τό ψαράκι.

— Δεν έχω καιρό, δεν έχω καιρό τώρα, τού φωνάζει.

— Κυρά θάλασσα, σταμάτα αυτόν τον πόλεμο, της λέει με θάρρος τό ψαράκι.

Τάχασε ή θάλασσα. Στάθηκε μι' ά στιγμή, τό κύτταξε με τα γα-

λάσια της τα μάτια, και τού λέει: — Άν π'άς στον κύρ ήλιο, που ήταν ο πατέρας μου, να τού πης να με βοηθήσει να διώξω τούτον τον άέρα, θα γίνη, τότε μόνο, τό θέλημά σου. Δεν έχω κανέναν άλλον να τού στείλω τό μήνυμά μου. Οι γλάροι φοβήθηκαν και κρύφτηκαν στις φωλιές τους...

«Άχ, σκέφτηκε τό ψαράκι, πρέπει, λοιπόν, να πεθάνω. Γιατί, άλλιώς, δε γινόνταν, βέβαια, ένα ψάρι ν' άνταμώνη τον ήλιο. Μά, σκέφτηκε τό ψαράκι, τι άξίζει ή ζωή μου μπροστά σε τέτοια συμφορά».

Κι' άποφάσισε να πάη να δρ'η τον ήλιο. Κολυμπούσε, κολυμπούσε, μέρες και νύχτες, ώπου είδε από μακριά μι' ά παραλία ήλιόλουστη. «Νά, εκεί θα δγώ, έπτε, να πώ τού ήλιου τό μήνυμά της θάλασσας». Και βγήκε και τό έπτε. Κι' ο ήλιος σκόρπισε τα σύννεφα, έδιωξε τον άέρα, κι' ή κυρά θάλασσα κράτησε τό λόγο της και γαλήνεψε.

Θά με ρωτήσετε τώρα, τι άπέ-

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τραγουδά με τη μανούλα

Δυό κοκόρια πιτσιρίκοι Κικιρίκι! Κικιρίκι! Με τα μάτια όρθάνοιχτα, χωρίς νάχουν διόλου γνώσι διαίζονται να ξημερώση από τα μεσάνυχτα.

— Σηκώητε πιά, τι φρίκη! Κικιρίκι! Κικιρίκι! Τι μου τεμπελιάζετε; Νά γεννήσετε σύγυλάκι για τό πιο καλό παιδάκι, που πεινάει και διαίζεται!

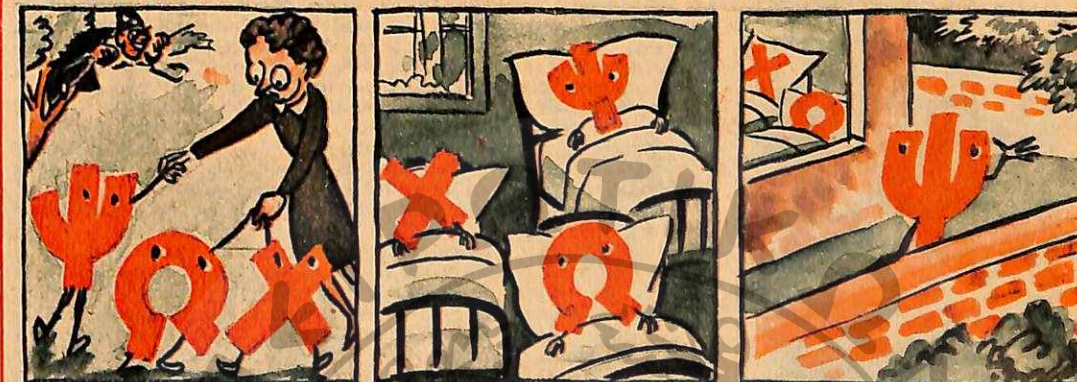
Κι' οι κοτούλες που νυστάζουν — Κοκοκό.... άναστενάζουν. — Κοκοκό.... και ξερονε, πώς σε λίγο τα κοκόρια, τι κακό, τι στενοχώρια! Τη δροχή θα φέρουνε!

Γ. Β.

ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΞΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΓΙΑΝΝΑΣ ΒΕΡΑ ΕΙΚΟΝΕΣ: Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

«ΣΤΑΘΗΤΕ, παιδάκια», τούς φώναξε ή Σύνταξις. «Στό δρόμο σ'άς παραμονεύει ο Μάγος. Άλλά μη φοδάστε καθόλου. Πιστήστε από μέσα να σ'άς πώ στην μαννούλα σας πετώντας»...

ΕΤΣΙ, τα παιδιά δρέθηκαν στη στιγμή στο σπιτάκι τους. Όταν, όμως, έπεσαν στα κρεββάτια τους να κοιμηθούν, δεν τα έπαινε ο ύπνος. Όλο τό Μάγο είχαν στο νού τους...

ΚΑΙ, ξαφνικά, τό Ψι, τό ψηλό, σηκώθηκε και πήγε στο φράχτη να κυτάξη έξω. «Μπά... ψέματα θα είναι!», ψιθύρισε. «Έγώ δε βλέπω κανένα Μάγο. Άδικο μ'άς τρώμαζε ή κυρά Σύνταξις».

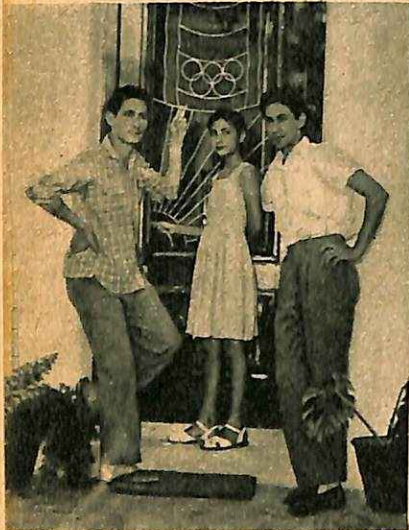
ΤΟΤΕ τό Χι, τό χαρούμενο, και τό Όμέγα, τό Όραίο, άρχισαν να χοροπηδούν χέρι — χέρι και να ξεκαρδίζονται. «Ό! Χαρά μας... Ό! Χαρά μας...» λέγανε. «Όστε δεν υπάρχει Μάγος!...»

ΞΕΚΑΡΔΙΖΟΤΑΝ κι' ο Μάγος, κρυμμένος σ' ένα ψηλό δένδρο. Κι' όλο ξερογλυφόνταν και κρυφοκυττούσε τα παιδιά και τα μελετούσε με τ' όνομά τους. «Άχ, και να τα είχα όλα!»

ΜΑ, ξαφνικά, βλέπει να προβάλλουν στο φράχτη ο Λόγος, ή Λέξις και τό πουλί τό Τραγουδι. «Φύγε από δώ, παλημάγε. Φύγε!» τού φώναξαν. «Σε είδαμε! ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ»

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΕΠΑΣΤΑΣ

Ο ΔΡΟΜΕΥΣ-ΛΑΓΩΝΙΚΟ

Στο σπίτι του Δεπάστα, οι 'Ολυμπιακοί κρίκοι, συμβολίζουν τη αθλητική συνείδηση της οικογένειάς του πρωταθλητού μας.

Πλούσια συλλογή κυπέλλων, μεταλλίων και άλλων βραβείων, που διαρκώς αυξάνει ο Βαγγέλης.

«Ο καλύτερος σύγχρονος Έλληνας δρομέας ήμιαντοχής, ο νεαρός Βαγγέλης Δεπάστας, που αποτελεί μία από τις θετικότερες ελπίδες του αθλητισμού μας στους διεθνείς στίβους, οφείλει την αθλητική του ικανότητα, στο ότι ο πατέρας του τον χρησιμοποίησε στα κινήματα του γιά... λαγωνικό».

Πραγματικά, από μικρό παιδί, ο Βαγγέλης, που λατρεύει κι' ο ίδιος το κίνημα, ακολουθούσε τον πατέρα του σ' αυτές τις εκστρατείες, κι' έπαιζε το ρόλο του λαγωνικού, τρέχοντας να πιάσει το πληγωμένο πουλί, που έφευγε. Αυτό ήταν, για το νεαρό άσσο, η καλύτερη προετοιμασία, για να φθάσει και ξεπεράσει ό,τι είχαν επιτύχει μέχρι τώρα οι πρωταθληταί των δρόμων ήμιαντοχής. Γιατί ο Δεπάστας, σε ηλικία, τώρα, 21 ετών, δεν είναι μόνο πρωταθλητής στους δρόμους 800 και 1.500 μέτρων, αλλά και ρέκοντμαν της Ελλάδας, με τις θαυμάσιες επιδόσεις 1' 52" 5 και 13' 57" 7. «Αυτή ήταν η εύτυχεστη στιγμή της ζωής μου», είπε με απλότητα, μόλις επέτυχε τη νέα επίδοσή στους τριεθνείς αγώνες Ελλάδος — Τουρκίας — Γιουγκοσλαβίας, τον περασμένο Ιούνιο. «Οφείλει πολλά στη φυσική ζωή που κάνει, και είναι βέβαιο πως θα έχω μεγάλη ακόμα εξέλιξη. Το πόσο καλή αθλητική... πάντα ήταν, φάνηκε από νωρίς: Ξεπετάχτηκε στο στίβο έφηβος, 17 ετών, και κατέρριψε 7 πανελλήνια ρεκόρ, από τα 300 μέτρα, μέχρι το δρόμο ενός μιλίου! Είπαμε: είχε προηγηθεί η προπόνηση του λαγωνικού με τον πατέρα. «Και τώρα, αποκαλύπτει ο πρωταθλητής, πηγαίνω στις κυνηγετικές εκδρομές το χειμώνα, όπου τρέχω ανάμεσα δρόμο ή κηνήγιο τα χτυπημένα πουλιά, κατά την παλιά... συνήθειά μου, που έγινε και ιδιόκτητης μου».

«Ένα άλλο πάθος του Δεπάστα, ήταν να γίνει ναυτικός, αλλά δεν το κατόρθωσε. Πάντως, κατάφερε, κατά κάποιο τρόπο, να πλησιάσει τη θάλασσα, αφού υπηρετεί τώρα έβελοντής στο Λιμενικό Σώμα. Έχει αδυναμία στην κλασική μουσική και στον κήπο του, που τον περιποιείται σωστήματικά, μαζί με το μικρότερό του αδελφό, Γεράσιμο, που εξελίσσεται κι' αυτός σε ικανό αθλητή. Κι' οι δυο προσπαθούν να μάθουν τα αθλητικά μυστικά στην αδελφούλα τους, Σωστή, αθλητική οικογένεια... «Αλλωστε, αυτό φαίνεται κι' απ' έξω απ' την πόρτα τους, όπου είναι τοποθετημένοι, εις το καγκελωτό της εισόδου, οι πέντε κρίκοι της 'Ολυμπιακής σημαίας. Οι γονείς του, εύτυχες, καμαρώνουν για τις επιδόσεις, τις νίκες και τα κύπελλα του παιδιού τους, και προτρέπουν και τα άλλα τους παιδιά να φθάσουν την άξια του Βαγγέλη».

«Εντέλως... εμπιστευτικά, ο Δεπάστας εξομολογείται, ότι του άρεσει πολύ κι' ο χορός. «Είναι ένα είδος προπονήσεως κι' αυτός», λέει. Σεμνός, απλός κι' ανεπιτήδευτος στους τρόπους νέος, δε δίνει την εντύπωση πρωταθλητού. «Όταν τρέχει, όμως, όλοι τον θαυμάζουν — οι κοπέλλες, δηλαδή, κι' όταν δεν τρέχει... — για την σκελτάδα του και τον άπακαλουν «Σιμούν». Μιλάει με θαυμασμό για τον προπονητή του (συλλόγου του (Πανωνίου), κ. 'Ηλ. Μισαηλίδη, κι' έχει για όνειρό του να λάβει μέρος και να διακριθεί στην 'Ολυμπιάδα του 1956. «Ένας τέλειος αθλητής».

Σ. ΑΥΛ.

Ο Β. Δεπάστας δεν είναι μόνο θαυμάσιος αθλητής, αλλά διαβάζει και ωραϊότατο στυλ δρομέας.

«Η περιποίηση του κήπου μου, είναι μία από τις πιο ευχάριστες ασχολίες μου», λέγει ο νεαρός ρέκοντμαν.

Σιγά-Σιγά

«Αγαπητοί φίλοι, Θ' απευθύνω μία γενική παράκληση, σ' όλους συμβουλευόμενοι τη στήλη μου: Να μη λησμονούν την ημερομηνία, που με βοηθά για μία δίκαιη σειρά. «Υστερα, ως μην είναι τόσο λιγόλογος, όταν μάλιστα μου ζητούν να ψυχολογήσω. Μία δυο λεπτομέρειες για το χαρακτήρα, μία μακροσκελέστερη εξιστόρησης, ένα δυο παραδείγματα, μερικές κρίσεις βοηθούν για να γράψω κανένας συμπεράσματα. «Από πού θέλετε να ψυχολογήσω, όταν μου στέλνετε ολιγόλογους γρίφους; Δεν είμαι μάντισσα, συμβουλευόμενοι την πραγματικότητα και την πείρα. Πώς ν' απαντήσω, λόγου χάρι, στην αγαπητή μου «Νινόν Μ.» της Θεσσαλονίκης. Να οι πληροφορίες που μου δίνει: «Οι στιγμές που ζω κοντά του είναι έντονες και με κάνουν εύτυχισμένη. Έκείνος, όμως, μου φέρεται μάλλον ψυχρά, λές και θέλει να μ' απογοητεύσει. Τι να ψυχολογήσω γι' αυτή τη σκιά; Κι' όμως, θα προσπαθήσω: «Αν, παρά την ψυχρότητα που σου δείχνει — μπορεί άλλωστε νάναι ο τύπος του ψυχρός — σου λέει πως σ' αγαπά, κι' έχεις λόγους να ξέρεις πως είναι τίμιος, μην είσαι άνοητος, καλή μου φίλη. «Απόδωσε τη διαφορά του ένθους σου στη διαφορά της ηλικίας: Είναι 40 χρονών, μου λές, κι' είσαι κάτω των είκοσι. Θάταν άφυσικό, να μη βρης κοντά του τη λογική και το δισταγμό. «Αλλιώς αγαπούνε τα νιάτα, κι' αλλιώς οι ώριμοι άνθρωποι».

«Ίσως εξ' άλλου να έχω ένα δεσποτικό, που δε θέλει να τον σπάσει. Μπορεί και να δυσπιστώ στο νεανικό ένθους σου και να φοβάται, και με το δικό του, τα χρονάκια που σ' ας χωρίζουν. Θάκανες καλά να τα φοβηθείς κι' εσύ. Πάντως, αν επιμένεις, ζήτησέ του εξήγηση, με αξιοπρέπεια και σεμνότητα. «Αντίθετα, ο άνθ' γός «Χρίστος Μ.» απ' την Κορινθία, μου εξιστορεί τη δραματική του περίπτωση, με πολύ σπαταγμό. «Η κοπέλλα, που δυο χρόνια λατρεύει, είναι ένα αντίγραφο γι' αυτόν. Ξέρει πως κι' εκείνη τον αγαπά, μά, ωστόσο, δε δέχεται την ερωτική του εξομολόγηση. «Όμως τον συναντά, χορεύει μαζί του, του γράφει... «Αγαπήτέ φίλε, νομίζω, πως για τη στάση της, φταίει το δικό σου το πάθος. Θάταν όμορφο, αν ο έρωτας ήταν ένα τέλειο δόσιμο δυο ψυχών, μια αυθόρμητη ανταπόκριση, χωρίς επιφύλαξη. Μά δεν είναι! «Ο έρωτας είναι πόλεμος, που αφήνει στο τέλος ένα νικητή κι' έναν ήττημένο. Γιατί διάζευσε να νικηθείς; «Έχει την όμορφιά του κι' ο αγώνας. Μην ταπεινώνεσαι τόσο, άλλαξε τακτική, μην τρέχεις πίσω της, μη βάζεις σε κίνδυνο τη ζωή σου και την τιμή σου ακόμη, όπως μου λές. Να τ' αξίζει τάχα; «Αν είσαι βέβαιος, κάμε υπομονή. Μπορεί νάναι ένα κορίτσι λεπτό, με αρχές αυστηρές, που ο έρωτας την τρομάζει. Κράτησε μαζί της φιλία και ιαθε να περιμένεις. Και, για όνομα του Θεού, μη μιλάς

Είναι μεσημέρι. Η Σοφία περιμένει τον άντρα της το Σπύρο να γυρίσει από τη δουλειά του. Το φαγητό της είναι έτοιμο, το τραπέζι της στρωμένο και η ίδια περιποιημένη και πρόσχαρη. Ξαφνικά, της έρχεται η ιδέα να κάη το Σπύρο ένα άστείο, μία μικρή φάρσα. Γι' αυτό και μόλις ακούει το κλειδί του στην πόρτα τρέχει και κρύβεται πίσω από την κουρτίνα της τραπεζαρίας.

Σ πύρος (κλείνοντας την πόρτα πίσω του): Σοφία!... Πού είσαι;... «Ηρθε!...

Σοφία (γελάει πίσω από την κουρτίνα): «Αστον να πιάσει λιγάκι...

Σ πύρος (προχωρεί στην κουζίνα): Σοφία, πού είσαι, αγάπη μου;

Σοφία (πνίγει ένα φάρνισμα): «Αστον, θα γελάσουμε!

Σ πύρος (μπάνει στην κρεββατοκάμαρα): Σοφία!...

Σοφία (προσπαθεί να μείνει ακίνητη): Λές να φαίνωμαι;

Σ πύρος (κυττάζει στο λουτρό και ξαναμπάνει στην τραπεζαρία): Περιεργό πράμα! Πού να πήγε άραγε τέτοια ώρα; Στην κρεββατοκάμαρα δεν είναι! Στην κουζίνα δεν είναι, στο λουτρό δεν είναι! (Βλέπει πίσω από την κουρτίνα τη μύτη του παπουτσιού της).

«Εδώ... (πλησιάζει): Δεν είναι!... Μά πού να πήγε άραγε;

Σοφία (κρυφογελάει εύχαριστημένη): Την έπαθε!

Σ πύρος: Σοφία!... Σοφία!... (Εξακολουθεί να προσποιείται πως την ψάχνει). Μπα σε καλό της! Όρίστε ώρα που βρήκε να γυρίσει στους δρόμους!... Όρίστε κατάσταση!...

«Α, δε γίνεται πιά! Πρέπει να της βάλω φρένο...

Σοφία (ακούει έκπληκτη): Δεν είναι στα καλά του.

Σ πύρος: Δε θάρρη, όμως; Πού θα μου πιά; Θά της τα ψάλλω μαζεμένα! Αλλά, φαίνεται, πως μου κάνει κάθε μέρα. «Ετοιμάζει γρήγορα γρηγόρα ένα άνοστο φαγάκι και ξεπορτίζει! Γι' αυτό δεν μπορούμε να φάμε τίποτα νόστιμο εδώ μέσα!

Σοφία (ακούει αγανακτισμένη): Τον άχριστο!

Σ πύρος: Δε βαρύνεσαι! Εύτυχώς που τοίμπησα κάμποσους μεζέδες έξω... Τί κρίμα, όμως, που άφησα την ωραία συντροφιά μου! Στάσου να πιάσω το τηλέφωνο να δώ αν έμειναν ακόμα στο μπάρ και ξαναπηγαίω! (Παίρνει το τηλέφωνο και προσποιείται πως τηλεφωνεί): «Εμπρός! Κυτ-

τάξτε, παρακαλώ, αν είναι ακόμα στο μπάρ η συντροφιά του κυρίου Παυλίδη... Ναι, ναι... «Ας έρθη ο ίδιος στο τηλέφωνο... Παυλίδη εσύ; «Εδώ Σπύρος... «Ακούσε... λέω να ξαναρθώ... Θά μείνετε ακόμα; Και τα κορίτσια; Τι; Θά πάτε στο Φάληρο; Παραγγείλατε συναγίδα μαγιονέζα; Καλά, έχωμαι άμέσως. «Η γυναίκα μου; «Α μπα... ούτε ιδέα. Ίί να θυμώση, εκείνη έχει δουλειά σήμερα και θ' άργήσει. Λοιπόν, εν τάξει; Καλά, θά πάω ταξί...

Σοφία (προβάλλει από την κουρτίνα κατάχλωμη): Σπύρο! «Όστε έτσι!

Σ πύρος (προσπαθώντας να συγκρατήσει τα γέλια του): Μπα; «Όστε εδώ είσαι;

Σοφία: Πού ήθελες να είμαι;

Σ πύρος (βλέποντας την έκφραση της καταλαβαίνει πως τό... παρατράβηξε το άστείο του): «Ελα εδώ, αγαπούλα μου, έλα, κουτό μου!...

Σοφία: Φύγε, μη μ' αγγίξεις! Σε συγκαίνομαι!

Σ πύρος: Βρέ πουλάκι μου, δρέ χρυσό μου, έλα στα λογικά σου!...

Μπάς και πιστέψες αυτές τις άνοσιες;

Σοφία (που από το ύψος του αρχίζει να καταλαβαίνει τη γκάφα της): Για ποιές άνοσιες λές; Γι' αυτές του τηλεφώνου; Ούτε ιδέα!... «Αλλά για τίς άλλες; Το είπες ή δεν το είπες άνοστο το φαί μου;

Σ πύρος (με ψευτοσυντριβή): Το είπα! «Αλλά είμαι έτοιμος να το επανορθώσω! Βάλε να φάμε, και θά δης πως θά το τιμώσω!

Σοφία (σκουπίζει τα μάτια της και τον κυττάζει γελαστό, αλλά λίγο δύσπιστο ακόμα): Κι' εγώ ή καμμένη που σου είχα ετοιμάσει μουσάκι που σ' άρέσει! «Όστε δε φάς; Δεν έχεις τιμωπήσει;

Σ πύρος: Μουσάκι; Το ωραιότερο φαί του κόσμου! Και μάλιστα από τα χεράκια σου!... Τί κάθεται; «Ελα, σου λέω, βάλε να φάμε.

Σοφία (μυρίζει άνησυχά τον άέρα): Σπύρο, κάτι μυρίζει!

Σ πύρος: «Αχ συμφωρά μου, ο μουσακάς κάηκε!

Σοφία: Τί θα γίνει τώρα;

Σ πύρος (μένει συλλογισμένος μία στιγμή, έπειτα χαμογελά): Μου φαίνεται, πως έχω τη λύση. «Ελα...

«Υστερα από μισή ώρα, ο Σπύρος και η Σοφία, τρώνε συναγίδα με μαγιονέζα, στο Φάληρο.

ΑΥΛΙΑ

ΓΙΑΝΝΑ ΒΕΡΑ

για αυτοκτονίες! Τίποτα δεν αξίζει στον κόσμο, σαν τη ζωή μας, το μόνο σίγουρο αγαθό, που δεν πρέπει να θυσιάζεται άσκοπα. «Εξ' άλλου, τί έχεις να κερδίσεις, αν πεθάνεις; «Όσο ζής, μπορείς να παλέψης για την αγάπη σου, ενώ με το θάνατο, «άλλοι του που τρώει γάμο», λέει ο σοφός μας λαός. Κουράγιο, λοιπόν. Τακτοποίησε τη δύσκολη θέση που δημιούργησες στη δουλειά σου κι' έχε ελπίδα στο νειάτα σου και στο χρόνο. «Η νίκη θάναι δική σου, αν ξέρεις να πολεμάς ως το τέλος γενναία.

Και τώρα στην «Ατυχή πεταλούδα», που δεν είναι καθόλου άτυχη, αφού βρίσκεται στο δίλημμα που ποινά να διαλέξει από τους δυο. «Ο πρώτος έχει την αγάπη της, μά δε δίνει καμμία υπόσχεση και το μέλλον του είναι άβυσσος. «Ο δεύτερος μιλεί για έρωτα και για γάμο μαζί και προσφέρει πολλά για την εύτυχία. Τι να κάμη τώρα ή τυχερή «Ατυχή πεταλούδα; Να διαλέξει τον πλούτο ή την αγάπη; Καλή μου φίλη, προτίμησε την αγάπη, αν είσαι βέβαιη πως υπάρχει στον έλεγκτό σου. Μά ποιός σε πείθει γι'

αυτό; «Όταν ένας νέος, στα χρόνια της νιότης, που ή καρδιά έχει το προβάδισμα, δεν του μιά βεδή με υπόσχεση, θά πη πως δεν είναι και τόσο έρωτευμένος. Κάνε, λοιπόν, μία μικρή δοκιμή. Πες του για την πρότασή του άλλου, και μάθε τη σκέψη του. Μά, προπαντός, ζήγισσε καλά τους δυο χαρακτήρες. «Η καλύτερή σου ή τιμιότερή αξίζει πολύ περισσότερο — προκειμένου για ένα μόνιμο δεσμό — κι' από τα πλούτη κι' από τον έρωτα ακόμη. Μά αγάπη ΚΟΡΙΝΝΑ

«'Αλάνι» ονομάζεται στη συλλογή του Στέντ το έπαινο καπέλλο της φωτογραφίας μας, παρ' όλο που σχηματίζει, με τα μικρά φτερά που είναι σκεπασμένο, το σχήμα του διαδήματος. Το κάτω, μοντέλο επίσης του Στέντ, γαρνιρισμένο με φτερά φασιανού, ονομάζεται «'Η ώραία και το τέρας».

Το καπέλλο αυτό μας γυρνάει στο Μεσαίωνα. 'Η καλότα, χρυσή και γαρνιρισμένη με μαργαριτάρια, συγκρατεί το βέλο σε είδος πέπλου από δαπνο τούλι.

'Η τουαλέτα αυτή, μοντέλο του Λανβέν - Καστίγιο, ονομάζεται «'Ανεμώνες», από τα χρώματά της, που είναι συνδυασμός κόκκινου και φούξιας σε έμπριμέ. Και εδώ επαναλαμβάνεται το θέμα του βολάν στο τελείωμα της φούστας, που αρχίζει πιασέ.

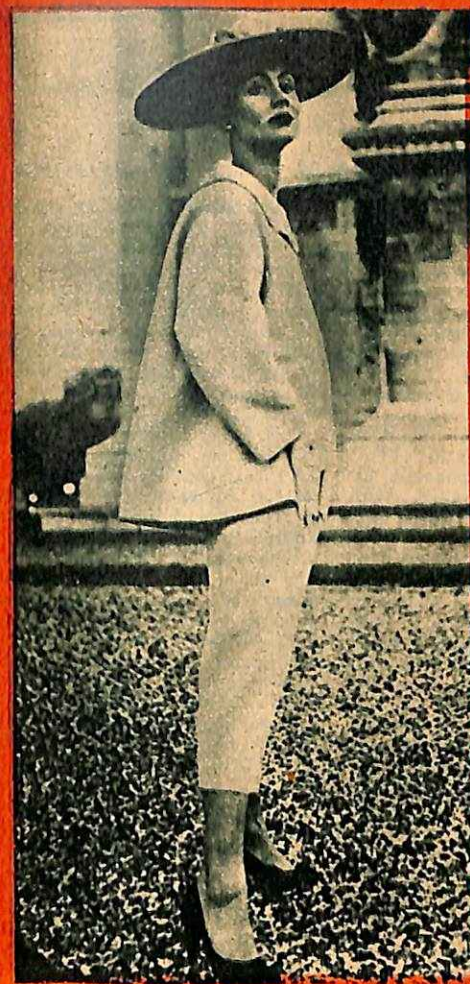
Καπέλλα 1953-1954

ΑΝ πέρασε μία μεγάλη χρονική περίοδος, που το καπέλλο δεν έθεωρείτο απαραίτητο εξάρτημα της γυναικείας γκαρνταρόμπας, οι αληθινά κομψές γυναίκες δεν το παρέδωσαν ποτέ. Γιατί, ασφαλώς το καπέλλο είναι για τη γυναικεία αμφίεση ό,τι είναι για ένα ζωγράφο ή τελευταία πινελιά στο έργο του. Και σήμερα ήρθε η εποχή που γενικότερα πάλι θεωρείται απαραίτητο σε ένα καλό ντύσιμο.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τη μόδα του καπέλλου την καθορίζει κατά ένα μεγάλο ποσοστό το κτένισμα των μαλλιών που συνηθίζεται. Έτσι, φέτος, αν και οι περισσότερες γυναίκες είναι ακόμα με κοντά μαλλιά, ο Ντιόρ ένεφάνισε όλα τα μοντέλα του με μακρύα τραδηγμένα μαλλιά, χτενισμένα πίσω σε κότσο. 'Η τάσις αυτή για την επαναφορά των μακρύτερων μαλλιών είχε τον αντίκτυπό της στις συλλογές των δημιουργών μόδας.

Φέτος, λοιπόν, τα καπέλλα είναι συνήθως μικρά, πολλές φορές, μάλιστα, το μπόρ καταργείται ή είναι εντελώς ύποτυπώδες. 'Αλλά, είτε μεγάλα είτε μικρά, τα καπέλλα φοριούνται πρὸς τὰ εμπρός, καλύπτοντας κάποτε μέρος του μετώπου, για να αφήσουν πίσω το κεφάλι ελεύθερο.

Ός υλικό χρησιμοποιούνται πολύ τα ύφασματα, όπως το βελούδο και το ζέρσεϋ, μόνα τους ή σε διάφορους συνδυασμούς. Τολμηροί επίσης συνδυασμοί γίνονται στα χρώματα, και είναι πολύ της μόδας φέτος τα δίχρωμα καπέλλα. Γαρνίζονται πλούσια με πέτρες και φτερά, που κάποτε τα καλύπτουν ολόκληρα. Με πρωτότυπους τρόπους χρησιμοποιείται και το βέλο, που δε στολίζει απλώς τα καπέλλα, αλλά τους δίνει αυτό πια τη γραμμή τους. Τις περισσότερες έμπνευσεις τους οι μεγάλοι παρισίνοι δημιουργοί τις χρωσταούν στη Στέφι, που έδωσε τον τόνο στη γενική φετεινή πολυτέλεια των καπέλλων.

Το μοντέλο αυτό του Μπαλασιέγκα δείχνει σαφώς τις τάσεις της φετεινής μόδας για μία ριζική ανανέωση. 'Ο γιακάς, χαμηλός, δεν ακουμπάει στο λαιμό. 'Η μέση δεν καθορίζεται από τη μακρού ζακέτα, που πέφτει ίσια εμπρός.

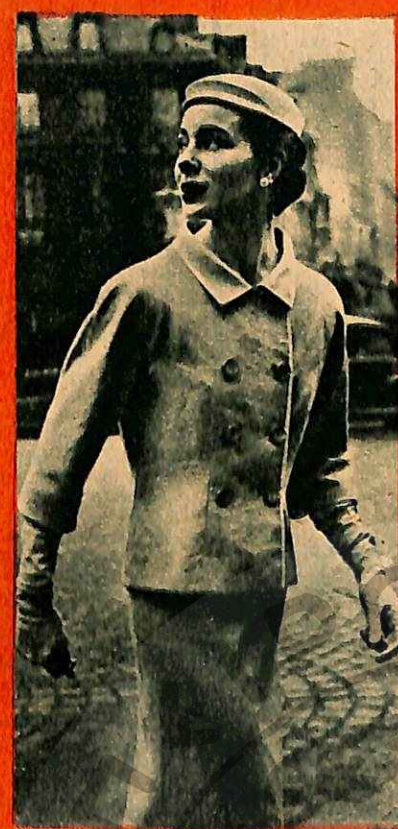

'Απλή μπλουζίτσα από μεταξωτή ποπλίν άσπρη. Όλη της τη χάρι τη δίνει ο τρόπος που επαναλαμβάνεται το μοτίβο της μπάντας που τελειώνει το άμπρισμάν, ως κάτω από το γιακά.

Πρωτότυπη μπλουζίτσα από άσπρη ποπλίν. Τα μανίκια, καθώς συνεχίζονται από το άμπρισμάν, σχηματίζουν δυο μεγάλες τσέπες.

Ταγιέρ-Μπλουζες

Μία τέτοια κατάλευκη μπλουζίτσα τώρα το φθινόπωρο είναι απαραίτητη σε κάθε γυναίκα, κάθε ηλικίας, για να φορεθῇ με το ταγιέρ μας, ή με μία άπλη φούστα κι' ένα μάλλινο ζακέτακι, στις πρώτες βροσιές.

Και αυτό το ταγιέρ, μοντέλο του Μπαλασιέγκα, είναι τυπικό δείγμα των νέων παρισινών συλλογών. 'Ο γιακάς αφήνει εντελώς ελεύθερο το λαιμό. Οι ώμοι είναι φαρδύτεροι απ' τους γοφούς.

Το τελευταίο μοντέλο μας, κοκταίλ-ντρές, είναι σε τύπο ταγιέρ, ενώ από τη μία πλευρά, ψηλά στη μέση, ή φούστα σχηματίζει τσέπη.

ΣΟΥΡΠΙ - ΚΟΝΤΟΧΩΡΙ 3-3

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 29
να δρούν κάτι για να το δαγκώ-
σουν. Ένας, μάλιστα, παρά το
κοινόν ανακοινωθέν των αστυνό-
μων, τράβηξε και τέσσερις ένθου-
σιώδεις ριπές με αυτόματο δ-
πλο.

Παρ' όλ' αυτά, οι Σουρπιώτες
— ποδοσφαιριστές και θεατές —
δεν έχασαν το ήθικό τους. Έδιω-
ξαν, εν πρώτοις, το Μανωλάκη
από το τέρμα και τον έβαλαν κεν-
τρικό κινήτο, στη θέση του δέ-
στεσαν τον άγροφύλακα Σκαρ-
μούτσο, άνδρα βαρύθυμον και
γνωστό μισογύνη. Ύστερα, εξα-
πέλυσαν επανειλημμένως θυελλώ-
δεις επιθέσεις και, σε μια απ' αυ-
τές, ο Μανωλάκης, ο κουρέας, κα-
τώρωσε ν' αποπλύνει το αίσχος
του, και να ισοφαρίσει τον άγωνα
μ' ένα θαυμάσιο «φαλλίδι». (Για
τους άμύητους, σημειώνω εδώ, ότι
δεν πρόκειται για φαλλίδι κου-
ρείου, αλλά για ένα είδος σουτ).

Το Κοντοχώρι σείστηκε για
δευτέρα φορά. Οι Σουρπιώτες ώρ-
μησαν στο γήπεδο, και φιλούσαν
με δάκρυα χαράς τους ποδοσφαι-
ριστές τους. Ο διαιτητής, σφύ-
ριζε άπεγνωσμένα, εκείνοι, όμως,
δεν έννοούσαν να θυούν έξω από
το γήπεδο. Όπου, στο τέλος, έ-
χασε πιά κι' αυτός την ύπομνή
του, και έκανε χρίσι των δικαιο-
μάτων του, ήτοι ανέσπασε την
άμφιστομον μάχαιραν και τους
έτρεψε εις άτακτον φυγήν.

Μετά την ισοφάριση, το παι-
χνίδι έλαβε τη συνθησιμένη του
μορφή, δηλαδή οι παίκτες, άδια-
φορούσαν, σχεδόν, τελείως για τη
μπάλλα, και κλώτσαγαν με πά-

θος, και κατά σύστημα τον αντί-
παλο. Έτσι, κάθε τόσο, έβλεπες
να πέφτι κι' από ένας σάν κοκκο-
ρόπουλο, μ' έναν τρόπο, που έ-
λεγες πως δεν πρόκειται πιά να
ξανασηκωθεί, παρά μονάχα στη
Δευτέρα Παρουσία. Εκείνος, δ-
μως, μόλις του έρχονταν στο κε-
φάλι έναν κουβά νερό, πεταγότα-
νε πάλι επάνω και ώρμούσε ά-
κάθεκτα κατά των αντιπάλων.
Και τούτο, γιατί το «πέσιμο»,
ήταν το συνθησιμένο κουτοπόνη-
ρο εκολπάκι του έλληνικού πο-
δοσφαίρου, με το οποίο οι άνα-
στημένοι παίκτες εισπράττουν
άβυσσους χειροκροτήματα και, ταυ-
τοχρόνως, δίνουν την έντύπωσι
πως οι αντίπαλοι είναι «σκοτώ-
στρες». Φυσικά, δεν έλειψαν και
οι αληθινοί τραυματίες. Ώστί-
σο, άλλο γκόλ, δεν κατώρθωσε να
βάλει κανείς τους. Περί το τέλος,
 όμως, του άγωνα, από τους εί-
κοσι δύο παίκτες, είχαν άπομεί-
νει σάοι και άδελφείες μόνον δέ-
κα έξη. Οι υπόλοιποι — τρεις
Σουρπιώτες και τρεις Κοντοχω-
ρίτες — είχαν περιπέσει εις ά-
φασίαν. Έτσι, ο ιστορικός άγώ-
νας έληξε αυτή τη φορά ισοπα-
λος, το δε αποτέλεσμα ήταν, κα-
τά την άποψι μόν του διαιτητού
(ο οποίος έκρινε από τα γκόλ) έ-
να—ένα, κατά τη γνώμη δέ όλων
των Σουρπιωτών και Κοντοχωρι-
τών, τρία—τρία. Διότι αυτοί, λο-
γάριαζαν, ως έπιτυχίας, όχι τα
γκόλ που έβαλαν, αλλά τους άν-
τιπάλους που κατώρθωσαν να έ-
ξοντάσουν....

★★

#ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ

ΛΕΓΕΙ:

ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΟΤΑΝ κυττάζω ένα πορταίτο,
το πρώτο πράγμα που προ-
σέχω, είναι τα μάτια. Άν ο
καλλιτέχνης έχη συλλάβει τη ζε-
στασιά και την έκφρασί τους,
καταλαβαίνω πως είναι λαμπρός
καλλιτέχνης.

Όταν βλέπω μια γυναίκα,
την κυττάζω μέσα στα μάτια,
για να δω το κλειδί της προ-
σωπικότητός της. Τα μάτια που
είναι καθαρά κι' αστραφτερά, με
γυαλιστερές βλεφαρίδες, είναι
το πολυτιμότερο κεφάλαιο της
γυναίκας.

Τα μάτια, όπως κάθε χαρα-
κτηριστικό που κλείνει μέσα του
μεγάλες δυνατότητες — όπως
και τα χέρια — υπόκεινται στη
φθορά του χρόνου. Πρέπει να πε-
ριποιήστε πάρα πολύ τα μάτια
σας, αν θέλετε να τα διατηρή-
σετε ώραια. Χρειάζονται την πιο
μεγάλη προσοχή — μεγαλύτε-
ρη από κάθε άλλη χαρακτηριστι-
κό σας — αλλά η απόδοσις ελ-
πόν τόσο λαμπρή, ώστε αξίζει
τον κόπο.

Οι βλεφαρίδες σας πρέπει να
είναι άπαλές και μεταξένιες, το
λευκό των ματιών σας άψεγάδια-
στο και το δέρμα, γύρω απ' τα
μάτια σας, σταθερό και δίχως
ρυτίδες.

Πώς μπορείτε να περιποιηθή-
τε τα μάτια σας; Πρώτα - πρώ-
τα να έχετε σταγόνες, που κα-
θαρίζουν και βροσίζουν τα μάτια
— τα ειδικά αυτά φάρμακα, που
είναι ακίνδυνα, αλλά που φρε-
σκάρουν, ξεκουράζουν και δίνουν
λάμψη στα μάτια. Να τις χρη-
σιμοποιήτε καθημερινά, μια
σταγόνα στο κάθε μάτι. Είναι
ένας θαυμάσιος τρόπος να προ-
στατεύετε τα μάτια σας, πριν
δητήε έξω. Τα μάτια σας, όπως
και τα χέρια σας, είναι ΥΠΕΡ-
ΕΥΑΙΣΘΗΤΑ, και πρέπει να τα
προστατεύετε όσο μπορείτε πε-
ρισσότερο.

Δεν μπορείτε να έχετε ωραία
μάτια, αν δεν περιποιήστε τη
γύρω τους εύαισθητή περιοχή.
Η κρέμα για τα μάτια είναι ά-
παραίτητη, ακόμα και για τα
πολύ νέα κορίτσια. Πολύ συχνά,
η γυναίκα, που παραμελεί το λε-
πτό δέρμα γύρω από τα μάτια
της, ανακαλύπτει, μια μέρα, έ-
κείνες τις άθλιες, μικρές γραμ-
μές που, θαρρείς, σχηματίστη-
καν στο δέρμα μέσα σε μια νύ-
χτα. Λοιπόν, χρησιμοποιείτε τα-
κτικά την κρέμα των ματιών,
που έχει όλα τα απαιτούμενα
λίπη.

Για να βάζετε την κρέμα των
ματιών, υπάρχει ένας μονάχα
τρόπος. Κυττάζοντας προς τα
έπάνω, να την αλείφετε γύρω
απ' τα μάτια σας με τις άκρες
του πρώτου και του δεύτερου
δακτύλου σας και με ελαφρές,
κυματιστές κινήσεις.

Τα βαθυλώματα και οι μαύ-
ροι κύκλοι κάτω απ' τα μάτια,
προσθέτουν χρόνια στο πρόσω-
πο της γυναίκας, και πρέπει να
καταπολεμούνται με κάθε τρόπο.

Δυο φορές την ημέρα να βρέ-
χετε ένα κομμάτι μπαμπάκι, να
το στραγγίζετε και να το βου-
τάτε στη λοσιόν, που χρησιμο-
ποιείτε για το πρόσωπό σας.
Μετά, κυττάζοντας προς τα έ-
πάνω, να δίνετε μικρά κτυπημα-

τάκια κάτω και γύρω απ' τα μά-
τια σας, μπρός και πίσω, με
το τρίτο σας δάχτυλο, επιμέ-
νοντας στις μικρές εκείνες ρυ-
τίδες, που σχηματίζονται στις
γωνίες των ματιών. Ύστερα,
να κάνετε το ίδιο με κρέμα των
ματιών, επάνω στα βλέφαρα.
Αφού τελειώσετε, να παίρνετε
άλλο μπαμπάκι, βουτηγμένο σε
παγωμένο νερό και στραγγισμέ-
νο, να το μουσκεύετε με λοσιόν
των ματιών (δχι σταγόνες, άλ-
λά ειδική λοσιόν των ματιών)
και να το αφήνετε τοποθετημέ-
νο επάνω στα μάτια σας για
κάμποση ώρα.

Αφού πρέπει να κάνετε αυτή
την περιποίησι δυο φορές την
ημέρα, σάς συνιστώ η δεύτερη
φορά να είναι λίγο πριν κοιμη-
θήτε, το βράδυ, ώστε ν' αφήνετε
την κρέμα στη νύχτα, δια-
τηρώντας, έτσι, το δέρμα σας ά-
παλο και ύγρο για πολλές ώρες.

Διατηρήστε, με κάθε τρόπο,
άπαλές τις βλεφαρίδες σας. Να
φροντίζετε να μακραίνουν, τρί-
βοντάς τις με ειδική πομάδα,
και να τις διατάζετε ακόμα
και να τις τραβάτε. Επίσης
να βάζετε την πομάδα των βλε-
φαρίδων και στα φρύδια σας
για να μαλακώνουν. Να αφήνετε
αυτή την πομάδα τη νύχτα. Τα
θρεπτικά της λίπη θα διατη-
ρούν τις βλεφαρίδες και τα φρύ-
δια σας σε άριστη κατάσταση.

Όταν μιλήσαμε για το μα-
κιγιάζ, ήθελα να σάς τονίσω
δυο ακόμα σοδαρά σημεία. Το
πρώτο είναι ότι δεν πρέπει πο-
τέ να βάζετε ρίμμελ στις κάτω
βλεφαρίδες σας. Δίνει μια σκλη-
ρή τεχνητή όψη και πολλοί θεω-
ρούν το μακιγιάζ σας φτηνό και
θεατρικό. Όταν το ρίμμελ το
βάζετε με τέχνη, δίνει στις βλε-
φαρίδες σας γυαλάδα και τις
κάνει να φαντάζουν πολύ μακρύ-
τερες.

Το δεύτερο είναι να διαλέγε-
τε τη σκιά των ματιών να ται-
ριάζει με το φόρεμά σας ή να
υπογραμμίζει ένα άξενούάρ που
φοράτε κοντά στο πρόσωπό σας.
Αυτό δε σημαίνει πως δεν είναι
ασοστό να βάζετε σκιά που νάχη
ακριβώς το ίδιο χρώμα με τα
μάτια σας. Και μάλιστα συχνά
είναι πολύ γοητευτικό, ιδίως ό-
ταν τα μάτια σας είναι γαλα-
νά ή πράσινα ή έχουν το χρώμα
της βιολέττας.

Άλλα είναι πολύ πιο έλκυ-
στικό να ταιριάζει η σκιά με το
χρώμα του φορέματός σας.

Με τα καφέ, τα πράσινα, τα
κιτρινοπράσινα, τα μαύρα και
τα άσπρα να βάζετε σκιά μα-
τιών άνοιχτοπράσινη, σκούρα
πρασινογάλαζη, άνοιχτή μπλε
και γκριζά - καφέ.

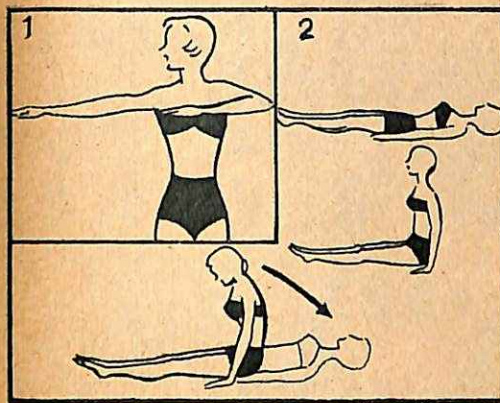
Με όλα τα μπλε, κι' όλες τις
αποχρώσεις των ροζ, των κόκκι-
νων και των μώδ, να βάζετε
σκιά ματιών μπλε - λεβάντα,
ζωήρη μπλε, μπλε πράσινη, και
όλους τους τόνους του μώδ.

Σας επαναλαμβάνω, περιποι-
είστε τα μάτια με τρυφερότητα,
βάφετε τα βλέφαρα και τις βλε-
φαρίδες ελαφρότατα, και όλό-
κληρο το πρόσωπό σας θα πά-
ρη νέα ζεστασιά και καινούρ-
για έκφρασι.

Elizabet Arden

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΥΜΝΑΖΕΣΘΕ

Η ΑΙΤΙΑΣ ΗΘΟΟΠΙΟΥΣ ΥΒΟΝ ΜΑΡΣ ΣΑΣ ΔΙΝΕΙ
ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΕΚΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ

ΚΑΜΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

1. Για να μην είναι
πλαδαρά τα μπράτσα
και το στήθος σας. Φέ-
ρετε τα χέρια λυγισμένα, σταυρω-
τά στο στήθος, με τα δάκτυλα
μόλις να άγγιζουν.

Αιωρήστε το δεξιό χέρι προς
τα έξω και πλάγια και επαναφέ-
ρετέ το, με δύναμη, πίσω.

Επανάλαβετε την κίνησι, με
το άριστερο χέρι, προς την άν-
τίθετη πλευρά.

2. Για να δυναμώνη η
«κοιλιά». Ξαπλώστε στο δά-
πεδο. Σιγά-σιγά άνασηκώητε,
χωρίς να λυγίσετε τα γόνατα.
Επανάλαβετε στην άρχική θέση
σας.

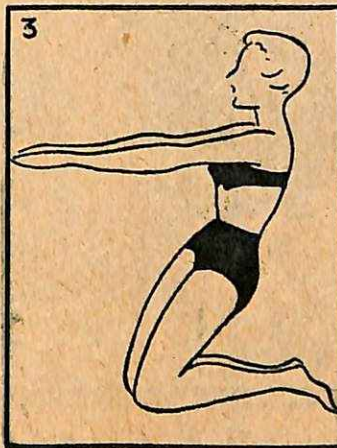
3. Για τις γάμπες και
τους μηρούς. Γονατίστε με τα
χέρια τεντωμένα έμπρός. Σιγά-
σιγά γείρετε προς τα πίσω, έ-
τσι που να άγγιζετε τις φτέρνες
σας. Επανάλαβετε, σιγά σιγά,
στην άρχική θέση, με τον κορμό
πάντα ίσιο και τα χέρια έμπρός.

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ
ΩΡΑΙΑ ΣΦΥΡΑ

Είναι ευχάριστο και ωφέλιμο,
να σπώνεστε ωρίς το πρωί και
να αισθάνεσθε σε φόρμα, όπως
ή 'Υβόν Μάρς στη φωτογραφία
που παραθέτουμε.

Άλλα ενώ, αυτή, τεντώνεται
και ξετινάζει από πάνω της τον
ύπνο, φροντίζει σύγχρονα για
την όμορφιά της και την ώραία
γραμμή των σφυρών της. Περπα-
τά, επί πέντε λεπτά, στις μύ-
τες των ποδιών, όσο μπορεί ψη-
λότερα. Η άσκηση αυτή είναι
καλή, επίσης, για να άδυνατίζουν
οι γάμπες. Δοκιμάστε την κι' έ-
σεις...

Άν ένα πρωί, σάς έρθη ξαφνι-
κά, η καλή ιδέα να κάνετε γυ-
μναστική, μην άρχίσετε από την
πρώτη μέρα, με άποτομες, και
δυσκολες κινήσεις, τεντώνοντας
πολύ τις αρθρώσεις. Αντί κα-
λού, θα κάνετε ασφαλώς κακό...
Και το χειρότερο: Θα άπογοη-
τευθείτε και δε θα ξαναρχίσετε
εύκολα γυμναστικές άσκήσεις.
Άκολουθήστε τα μαθήματα που
σας έδωσε η 'Υβόν Μάρς.

ΑΚΜΗ: ΤΑ ΣΠΕΙΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Άναγνώστες του περιοδικού
ένδιαφέρθηκαν να μάθουν, τί εί-
ναι και πώς γιατρέυεται η άκ-
μή, τα γνωστά σε όλους σπειρά-
κια της νεότητος.

Πριν απ' όλα σάς συμβουλεύω
να μην κάνετε μόνοι σας το
γιατρό... Ούτε φάρμακα να χρη-
σιμοποιήτε στην τύχη, ούτε να
άκολουθήτε τις συμβουλές που,
πρόβημα πάντα, δίνουν διάφοροι
άνευθυνοι και αναρμόδιοι. Δεν
πρέπει, έξ άλλου, να πειράζετε
τα σπειράκια σας, να τα σκαλίζε-
τε, να τα ζουλάτε μπροστά στον
καθρέφτη ή όταν διαβάσετε, δ-
πως πολλοί συνηθίζουν. Κάνου-
τας όλα αυτά, όχι μόνο δε βερα-
πεύετε την πάθησι σας, αλλά
τη χειροτερεύετε και δημιουργεί-
τε, σίγουρα, μόνιμα σημάδια
στο πρόσωπο.

Ο μόνος αρμόδιος, για να
σας δώση τα κατάλληλα φάρμα-
κα, είναι ο γιατρός σας — τον
όποιον έχετε υποχρέωσι να συμ-
βουλευθήτε — και ο οποίος θα
σας μάθη πώς να χρησι-
μοποιήτε τα διάφορα φάρ-
μακα. Ο γιατρός, θα μελετήσει
την περίπτωσι σας και θα σάς
υποδείξη τα μέσα καταπολεμή-
σεως των διαφόρων οργανικών
διαταραχών, που συνδέονται, πολ-

λές φορές, με την άκμή. Διατα-
ραχές των ενδοκρινών αδένων,
του πεπτικού συστήματος, των
δοντιών και άλλων οργάνων, ά-
κόμα και διαταραχές του νευρι-
κού συστήματος και του ψυχι-
σμού, πολύ συχνά συνυπάρχουν
με την άκμή ή την προκαλούν.

Η ζωή στο ύπαιθρο, το ευχά-
ριστο περιβάλλον, τα τακτικά
γεύματα σε κανονικές πάντα ώ-
ρες, το καλό μάθημα της τροφής
και, γενικά, η τήρησις των κα-
νόνων υγιεινής συντελούν κατά
πολύ στη θεραπεία της άκμης.

Η δίατα, έξ άλλου, πρέπει να
είναι άπλη και υγιεινή. Να άπο-
φεύγονται τα άλμυρά, οι σάλτσες,
τα καρυκεύματα, τα οινόπνευμα
τώδη ποτά κλπ. Σε ώρισμένες
περιπτώσεις, ιδίως σε άτομα
που έχουν τάσι για παχυσαρκία,
το πολύ ψωμί και τα γλυκά
δλάπτουν. Και γενικά, η παχυ-
σαρκία πρέπει να καταπολεμά-
ται, καθώς και η δυσκοιλιότης.

Τα ειδικά μέσα θεραπείας, που
διαθέτει σήμερα ο γιατρός, εί-
ναι πολλά. Τοπικά φάρμακα, ά-
κτινοθεραπεία, αντιβιοτικά, δι-
ταμίνες, όρμονες και άλλα, δο-
θούν στη θεραπεία του κακού.

Τί πρέπει να έλπιζή κανείς ά-
πό τη θεραπεία;

Άν δε γιατρευτή τελείως από
την άκμή του, αν δεν πετύχη την
όριστική εξαφάνισι των σπειριών
του — κάτι, που, δυστυχώς, δεν
επιτυγχάνεται πάντοτε — σίγου-
ρα θα καλύτερευη την κατάστα-
σι του δέρματός του και θα άπο-
φύγη τον σχηματισμό ούλων.

Οι ούλες της άκμης, που ση-
μαδεύουν μόνιμα το πρόσωπο —
πολλές φορές και τη ράχι δολακλή-
ρη — είναι άποτέλεσμα άγνοιας
ή κακής θεραπείας. Μπορεί κα-
νείς να τις άποφύγη ή να τις πε-
ριορίση στο ελάχιστο, αν ζητή-
ση, έγκαιρα, τη συμβουλή δερμα-
τολόγου ιατρού.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να άπελ-
πίζεται κανείς, επειδή έχει σπει-
ράκια στο πρόσωπο ή στη ράχι.
Άν καταφύγη, έγκαιρα, στο για-
τρό, θα βεραπεύση την άκμή του
ή, τουλάχιστον, θα άποφύγη τον
σχηματισμό των ούλων.

Πρέπει, τέλος, να τονίσω, ότι
κατά τη διάρκεια της θεραπείας,
χρειάζεται ύπομονη και συνέπεια
— όπως και για τη θεραπεία κά-
θε χρόνιας παθήσεως — και ότι
η τελική έπιτυχία εξαρτάται από
τη συνεργασία γιατρού και άρρώ-
στων.

Δρ. ΑΝΑΣΤ. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ιατρός — Δερματολόγος

ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

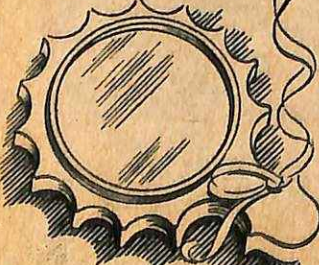
Χωρεον

Τα καλλυντικά
ZINNIA προσέ-
ρουν χάρη διαφ-
ημιών ένα άνε-
τηλόν κραγιόν ZINNIA ε-
λεγκτική περιτομή θήκη με
ένα κομμάτι καθεστώς τόναν-
εξ πλαστικής ύλης, στην όψη ενός
άνταλλακτικού κραγιόν, ήτοι άρα,
9.000 ζητήσατε τα από τον προμη-
θευτή σας.

Zinnia

Τα καλλυντικά της ZINNIA και της όμορφης
ΠΟΥΔΡΑ, ΚΡΕΜΑ, ΡΟΥΖ, ΓΑΛΑ,
ΑΡΩΜΑ, ΛΟΣΙΟΝ και τα άσκήσιμα
ΠΡΑΓΙΟΝ ZINNIA δημιουργούν ένα
γαλήναιο σύνομα.

ΓΚΡΕΚΑ

ΜΕΤΩΡ

Ξανάρθε μαζί!

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ
ΠΟΥΔΡΑ ΜΕ ΤΟ
ΜΕΘΥΣΤΙΚΟ ΑΡΩΜΑ

ΠΟΜΠΕΙΑ
(L. T. RIVER PARIS)
Ζητήσατέ την παντού

Μάθετε να μαγειρεύετε

ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ

Και το φθηνότερο ψάρι, εάν ψηθή στο φούρνο με την κατωτέρω σάλτσα, θα γίνει δρεκτικώτατο. Παίρνετε 1 όκα, περίπου, ψάρια (κολοιό, σαβρίδια, σαβδέλλα). Αφού τα καθαρίσετε, ετοιμάζετε τη σάλτσα: Ζεματάτε 1/2 όκα τομάτες ώριμες, αφαιρώντας τη φλούδα. Ψιλοκόβετε 1 μικρό κρεμμύδι και 1 ή 2 πιπεριές πράσινες. Τα σωτάρετε σε 1 φλυτζάνι τσαγιού λάδι και, όταν μαραθούν, ρίχνετε τις τομάτες ψιλοκομμένες, 1/4 φλυτζάνι τσαγιού κρασί άρτεσινωτό και ανάλογο αλάτι και πιπέρι. Σιγοβράζετε τη σάλτσα έως δτου εξαμισθη το υγρό και, περί το τέλος, προσθέτετε 1/2 φλυτζάνι τσαγιού μαύρες ελιές, ζεματισμένες και χωρισμένες στα δύο. Βάζετε τα ψάρια στη σειρά μέσα σε ταψί, ρίχνετε επάνω την ανωτέρω σάλτσα και τα ψήνετε στο φούρνο. Η σάλτσα αυτή λέγεται «κρεόλα».

ΠΕΜΠΤΗ

Το «γκασπάσο» είναι σαλάτα Ισπανική, πολύ δροσιστική και παρσακεύεται ως εξής:

Κοπανίζετε σε γουδί μια σκελίδα σκόρδο και μερικά αμύγδαλα καθαρισμένα. Προσθέτετε λίγη ψίχα ψωμιού, μουσκεμένη και στιμμένη καλά, αλάτι και πιπέρι και κοπανίζετε το μίγμα αρκετά. Κατόπιν ρίχνετε λάδι αρκετό, σταγόνα - σταγόνα, και το δουλεύετε όπως στη μαγιονέζα. Το αδειάζετε τότε μέσα σε σαλατιέρα, την οποία τοποθετείτε επάνω σε πάγο. Όταν το παρσακένισμα παγώσει, προσθέτετε λίγη ψίχα από ξερό ψωμί, κοπανισμένη, τομάτες και αγγούρι, κομμένα σε μικρά τετραγωνάκια. Τελειώνετε τη σαλάτα με λίγη πράσινη πιπεριά, ψιλοκομμένη, και με λίγο ξύδι.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΝΟΣΤΙΜΗ ΣΑΛΤΣΑ ΓΙΑ ΚΡΥΟ ΚΡΕΑΣ: Αραιώνετε 1 κουταλάκι μουστάρδα, με μερικές σταγόνες ξύδι. Προσθέτετε 3 φιλέτα άντζούγας, αφού τα λιώσετε με πιρούνι, 2 κρόκους αυγών βρασμένων και 1 κουταλάκι κάπαρη. Ρίχνετε λίγο πιπέρι και, όταν πρόκειται να σερβίρετε, προσθέτετε στο μίγμα αυτό αρκετή μαγιονέζα.

ΣΑΒΒΑΤΟ

ΒΟΥΤΥΡΟ ΓΙΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ: Για να κάνετε σάντουιτς, θα χρειασθίτε βούτυρο φρέσκο. Αυτό θα γίνει νοστιμώτερο εάν, πριν το απλώσετε επάνω στο ψωμί, το χτυπήσετε καλά για να άσπριση και προσθέσετε ελάχιστη μουστάρδα, μερικές σταγόνες λεμονιού, λίγο αλάτι και λίγο μαιντανό ψιλοκομμένο. Το υλικό, που θα αποτελέσει τη γέμιση, μπορεί να είναι: γλάσσα βραστή, κρέας ψητό ή βραστό, αυγό βρασμένο, αστακός, γαρίδες ή ψάρι. Ως χορταρικό, βάζετε ανάμεσα μερικά κλωνάρια κάρδαμο ή μαρούλι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΜΕ ΤΡΙΑ ΦΡΟΥΤΑ: Προμηθευθείτε σε ίση ποσότητα αχλάδια, μήλα και φρέσκα δαμάσκηνα. Καθαρίζετε τα αχλάδια και τα μήλα και τα κόβετε σε μικρά κομματάκια. Χωρίζετε τα δαμάσκηνα στη μέση και αφαιρείτε τα κουκούτσια. Ζυγίζετε τα φρούτα. Για κάθε όκα φρούτων, θα χρειασθίτε 300 βράμια ζάχαρη. Βάζετε τα φρούτα σε κατσαρόλα, με λίγο νερό — 1/2 φλυτζάνι τσαγιού περίπου — και την τοποθετείτε σε χαμηλή φωτιά. Μόλις το περιεχόμενο άρχισι να σιγοβράζει, προσθέτετε τη ζάχαρη. Ανακατεύετε, έως δτου λυώση η ζάχαρη, δυναμώνετε τη φωτιά και βράζετε τη μαρμελάδα, έως δτου το σιρόπι της «δέσει».

ΔΕΥΤΕΡΑ

Όρεκτικώτατο, θρεπτικό και πολύ νόστιμο καλοκαιρινό φαγητό, είναι διάφορα ζαρζαβατικά γεμιστά. Γίνεται στο φούρνο και στην κατσαρόλα. Διαλέγετε μερικές ώριμες πιπεριές, 2 έως 3 μελιτζάνες, τομάτες και κολοκύθια. Αφαιρείτε το εσωτερικό των και τα γεμίζετε με το εξής μίγμα: Αναμιγνύετε 300 βράμια κιμά από άρνι ή μοσχάρι, 2 κρεμμύδια ψιλοκομμένα, 1/2 φλυτζάνι τσαγιού ρύζι, 2 κουταλάκια τσαγιού δυόσμο ψιλοκομμένο, 2 κουταλάκια τσαγιού άνηθο, αλάτι και πιπέρι, λίγο βούτυρο και, εάν θέλετε, 2 κουταλιές σούπας σάλτσα τομάτας. Βάζετε τις μελιτζάνες και τα κολοκύθια βράδια μέσα στην κατσαρόλα, τοποθετείτε επάνω μία σειρά από πιπεριές και τις σκεπάζετε με μία σειρά από τομάτες. Ρίχνετε στο φαγητό 4 έως 5 κουταλιές βούτυρο και 1 φλυτζάνι τσαγιού ξεστό νερό. Το σκεπάζετε και το βράζετε σε μέτρια φωτιά, 30 έως 40 λεπτά. Εάν σας περισσέψη λίγη γέμιση, την πλάθετε σε μικρά κρεφτεδάκια, τα οποία τοποθετείτε ανάμεσα στα γεμισμένα λαχανικά.

ΤΡΙΤΗ

Το «ΤΑΡΑΤΟΡ», είναι το βασικό πιάτο του φτωχού και η απαραίτητη σούπα του πλουσιού, τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού, στη Βουλγαρία. Η σούπα αυτή τρέφει, θρεπτική και ανοίγει την όρεξη. Περιέχει γιουσούρι, αγγουράκι ψιλοκομμένο, σκόρδο, λάδι, ξύδι, άνηθο, αλάτι και πιπέρι. Γίνεται ως εξής: Κοπανίζετε σε γουδί 2 έως 3 σκελίδες σκόρδο, με αλάτι και πιπέρι. Προσθέτετε λίγο λάδι και ξύδι. Κατόπιν χτυπάτε, μέσα σε σουπιέρα, 1/2 όκα περίπου γιουσούρι και προσθέτετε το μίγμα στο λαδί, 1 έως 2 αγγουράκια ψιλοκομμένα και λίγο άνηθο. Αραιώνετε το μίγμα με παγωμένο νερό. Τις αναλογίες των υλικών και του νερού τις κανονίζετε, όπως σας άρεσει.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΕΙ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

ΤΟ ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ
Το φρεσκαρίσμα του παρκέτου δεν είναι πολύ δύσκολη δουλειά και ούτε απαιτεί πολλά έξοδα. Κι' ένα καθαρό και γυαλιστερό παρκέτο δίνει μια πολιτισμένη εμφάνισι στο σπίτι.

Για να φρεσκαρίσετε το πάτωμα σας, θα κάνετε τα εξής:
Πρώτα - πρώτα θα το τρίψετε με γυαλόχαρτο, για να θυάλετε τις ακαθαρσίες και τις παλιές παρκετίνες, που έχουν σχηματισί ένα σκληρό στρώμα.

Για να κάνετε πιο εύκολα τη

δουλειά σας, θα τυλίξετε το γυαλόχαρτο σε ένα κομμάτι τετράγωνο ξύλο. Το τρίψιμο γίνεται πάντοτε κατά τη διεύθυνσι των ινών του ξύλου. Στην αρχή, θα χρησιμοποιήσετε γυαλόχαρτο χοντρό και κατόπιν ψιλό, ώστε να μη μείνουν γραμμές πάνω στις σανίδες.

Αν το παρκέτο είναι πολύ

κατεστραμμένο, τότε θα φωνάξετε μαραγκό να το ροκανίση.

ΑΝ ΕΧΗ ΤΡΥΠΕΣ

Αν το παρκέτο σας έχη τρύπες ή χαραμάδες, θα τις κλείσετε, γιατί εκεί μέσα συγκεντρώνονται η σκόνη, τα μικρόβια και τα παράσιτα. Αλλά και για λόγους αισθητικής δεν πρέπει να τις αφήνετε ανοιχτές. Τι άσχημο που είναι ένα παρκέτο, έστω και ολοκάθαρο και γυαλιστερό, όταν έχη τρύπες και χαραμάδες!

Πώς θα τις κλείσετε:

Θα τις καθαρίσετε, πρώτα - πρώτα, καλά με μια σκούπα, ώστε να μη μείνι μέσα σ' αυτές ούτε ίχνος σκόνης. Θα ρίψετε κατόπιν με ψεκαστήρα μέσα στις τρύπες και τις χαραμάδες ένα απολυμαντικό υγρό (υγρό ντί-ντί-τι ή φορμολίνη). Αφού αφήσετε το απολυμαντικό να επιδράση λίγη ώρα, φράζετε τις χαραμάδες και τις τρύπες με στόκο ή με μιά από τις δύο αλοιφές, που δίνουμε πιο κάτω.

Το φράξιμο πρέπει να γίνει με προσοχή σε όλα τα σημεία. Είναι λίγο κουραστική δουλειά, αλλά απαραίτητη. Μόλις βάζετε το στόκο ή την αλοιφή στη χαραμάδα, θα αφαιρήτε με τη

ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕ ΥΓΕΙΑ ΣΤΑ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΑ ΣΑΣ

Μην αφήνετε το σκύλο και τη γάτα να συγκατοικούν με φυματικούς, γιατί κολλούν φυματώσι και μεταβάλλονται σε φορείς του μικροβίου.

Μη δίνετε στο σκύλο σας και τη γάτα να τρώνε ωμά εντόσθια

Ε Σ Ε Ι Σ

Κ Α Ι Τ Α

Ζ Ω Α Σ Α Σ

σιτοκτόνα φάρμακα είναι ή φαινοθειαζίνη σε σκόνη ή χάπια. Οι δόσεις κυμαίνονται ανάλογα προς το είδος του ζώου, το μέγεθος και την ηλικία. Η δοσολογία είναι ή ακόλουθη: α) πρόβατα — κατ'έκτες 10 - 20 γραμμ.

6) σκύλοι από 1 - 8 γραμμ. γ) γάτες από 0,50 - 2 γραμμ.

Πάντως, πρέπει να συμβουλευτείτε κανείς τον κτηνίατρο για τη διάγνωσι και υπόδειξι τρόπου θεραπείας, γιατί αυτές οι περιπτώσεις έχουν άτομι-κό χαρακτήρα ως επί το πλείστον.

Για τη θεραπεία της ταινίας του σκύλου ή σκάνης ταινίας ή το άλκαλοειδές άρεκολίνη είναι άποτελεσματικά, πλην, όμως, πρέπει ή θεραπεία αυτή, προ παντός ή δι' άρεκολίνης, να γίνεται απαραίτητως υπό την επίβλεψιν κτηνιάτρου.

Δρ ΣΩΤ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Κτηνίατρος

ΠΩΣ ΘΑ ΤΡΥΠΗΣΙΤΕ ΕΝΑ ΓΥΑΛΙ

ΓΙΑ να τρυπήσετε ένα γυαλί, απαιτούνται ειδικά τρυπάνια, πείρα και επιδεξιότης.

Αλλά και χωρίς αυτά μπορείτε να τα καταφέρετε, χρησιμοποιώντας την ακόλουθη μέθοδο:

Θα φτιάξετε από πηλό μια μικρή κουλουρίτσα αρκετά παχειά, που ή διμέτρως της θα είναι ίση με την τρύπα που θέλετε να άνοίξετε. Θα βάλετε, κατόπιν, υγρή την κουλουρίτσα πάνω στο τζάμι και στο σημείο που θέλετε να άνοίξετε την τρύπα. Ύστερα, θα λιώσετε σε ένα παλιό κουτάλι της σούπας λίγο μολύβι και θα το ρίξετε στην κουλουρίτσα. Λόγω της απότομης θερμότητας, το τζάμι θα σπάση στο σημείο εκείνο. Η τρύπα είναι έτοιμη.

Πρέπει να έχετε υπ' όψει σας, ότι ή κουλουρίτσα πρέπει να είναι καλά κολλημένη πάνω στο τζάμι και να είναι υγρή.

Με τόν τρόπο αυτό δεν μπορείτε να άνοίξετε μεγάλης τρύπες. Το μέγεθος της τρύπας εξαρτάται από το πάχος του γυαλίου.

ΤΟΥ ΠΑΡΚΕΤΟΥ

λάμα ενός μαχαιριού την ποσότητα που περισσεύει.

Επειτα από 48 ώρες, όταν ή αλοιφή θα έχη ξεραθί, θα τρίψετε τα σημεία αυτά με μιά ίσια ελαφρόπετρα ή με γυαλόχαρτο.

ΠΑΡΚΕΤΑΡΙΣΜΑ

Τώρα το πάτωμα είναι έτοιμο για παρκετάρισμα. Πριν, όμως, κάνουμε αυτήν τη δουλειά, θα το άλείψουμε με βραστό λινέλαιο ή με το εξής μίγμα: λινέλαιο 3 μέρες, νεύτι 1 μέρος.

Το μίγμα αυτό δεν το θερμαίνουμε (προσοχή γιατί το νεύτι παίρνει φωτιά).

Το άλειμμα του πατώματος γίνεται με ένα πινέλο ή με ένα ταμπόν από πανί.

Το άλειμμα με λινέλαιο είναι ιδιαίτερος επιβεβλημένο όταν το πάτωμα παρκετάρεται για πρώτη φορά.

Με το λινέλαιο το πάτωμα παίρνει ένα ανοιχτό καφετί χρώμα.

Πιο άνοιχτο χρώμα παίρνει το πάτωμα αν το πλύνετε με νερό στο οποίο έχετε βράσει δελανιδία.

Αν θέλετε το πάτωμα να γίνει σκούρο καφέ και να μοιάξη

με δρύινο, τότε, πριν από το λινέλαιο, θα το άλείψετε με διάλυμα υπερμαγγανικού καλίου (σε βραστό νερό θα ρίψετε τόση ποσότητα υπερμαγγανικού καλίου, όση χρειάζεται για να πάρη το νερό ένα σκούρο κόκκινο χρώμα). Στην αρχή, το πάτωμα θα έχη κόκκινο χρώμα, κατόπιν, όμως, θα γίνει καφέ.

Εννοείται ότι τα παρκέτα πολυτελείας (δρύινα, πίτες-παίν κλπ.) δεν τα χρωματίζουμε.

Δε' άρχίσετε το παρκετάρισμα αν το λινέλαιο δε στεγνώση καλά, πράγμα που θα συμβή μόνο έπειτα από 2 — 3 μέρες.

Πρέπει να έχετε υπ' όψει σας, ότι το γυαλισμα του πατώματος δεν εξαρτάται από την ποσότητα της παρκετίνης που θα βάλετε, αλλά από το τρίψιμο που θα του κάνετε κατόπιν με τη φανέλλα. Γι' αυτό, θα βάλετε πάντα ένα ελαφρό στρώμα παρκετίνης.

Το γυαλισμα θα γίνει έπειτα από λίγες ώρες, όταν ή παρκετίνη θα έχη στεγνώσει έντελως, και μόνο κατά τη διεύθυνσι των ινών του ξύλου.

Το παρκετάρισμα διατηρείται περισσότερο αν βάλετε τη φανέλλα, με την οποία θα κάνετε το γυαλισμα επί 2 — 3 μέρες σε καθαρό πετρέλαιο. Πριν χρησιμοποιήσετε κατόπιν τη φανέλλα, θα τη στίψετε καλά.

Στο άπλό, εύρύχωρο δωμάτιο του λίδιγκ - ρούμ, θα δώση τη χειμωνιάτικη σπιτική ζεστασιά ένα τζάκι. Τα μεγάλα κομμάτια ξύλα, που στοιβάζονται στη σχάρα, οι φλόγες, που τότε ζωντανεύουν και πότε σβήνουν, ή γλυκειά και υγιεινή θερμότητά τους, σας προσκαλούν να καθίσετε κοντά. Πώς θα διαρρυθμίσετε το τζάκι σας; Το πρώτο πρόβλημα, είναι ή εγκατάστασής του, που πρέπει να «τραβήξ» καλά, γιατί, αλλιώς, θα είναι, φυσικά, άχρηστο. Γι' αυτό υπάρχουν λίγοι ειδικοί μάστοροι της δουλειάς και, όπωσδήποτε, αν θέλετε να το χτίσετε τώρα, δεν πρέπει να το άναθέσετε εύκολα σε όποιον σας παρουσιάσθι. Ύστερα έρχεται ή σειρά του ντυσίματός του. Μπορεί να γίνει από χρωματιστό μάρμαρο σκέτο ή σε διάφορους συνδυασμούς. Ωραίο, επίσης, είναι το μωσαϊκό, επάνω ή και δίπλα στο τζάκι. Αυτοί είναι οι πιο πολυδάπανοι τρόποι. Μιά λύσις, αν θέλετε διακοσμημένο το τζάκι σας, είναι να χρησιμοποιήσετε κεραμικές πλάκες, με ειδικά σχέδια. Κεραμικές πλάκες, επίσης, μονόχρωμες, κοινές, μπορούν με διάφορους συνδυασμούς να δώσουν πολύ ωραίο άποτέλεσμα.

Το τούβλο είναι ένα άλλο υλικό, πολύ κατάλληλο, από τη φύσι και το χρώμα του, γι' αυτήν τη δουλειά. Μη διστάσετε να άνακατέψετε τούβλο με πλάκες, φθάνει να το κάνετε με γούστο, βέβαια.

Θαυμάσιος, όμως, και όλότελα πρωτότυπος, είναι ένας άλλος τρόπος, που σας προτείνουμε: Να αφήσετε δλη την πλευρά του τοίχου, ως το τζάκι σας, στο φυσικό του χτίσιμο, με άκατέργαστη πέτρα. Είναι ένας τρόπος, που δεν θα σας στοιχίση ιδιαίτερα και θα δώση, με την άδρότητά του, πολύ χαρακτήρα σε όλο σας το έσωτερικό.

Επάνω στο τζάκι σας μη βάζετε εύθραυστα μπιμπελό, δεν ταιριάζουν. Επίσης μη φωτίζετε έντονα εκείνη τη γωνιά. Θα καταστρέψετε τη θαμπή λάμψη, που σκορπίζει ή φλόγα. Βαθειά, μαλακά καθίσματα, πολλά μαξιλάρια, παχειές δελνέζες, είναι ό,τι χρειάζεται γύρω του. Μη φοβηθήτε, να είναι φανερά τα έξερτήματά του, ή σκούπα, το φτυάρι, ή μασιά, ακόμη και τα ξύλα, για να το τροφοδοτήτε.

Το τζάκι έχη χωριάτικη προέλευσι, και όσο και αν τ' άξευγενίσουμε, κρατάει στη φύσι του, για όσους το αισθάνονται, αυτή την όμορφιά της γνησιότητας. Γι' αυτό, άκριβώς, μπορεί να δεχτή την πολυτέλεια, όχι, όμως, το φτιασιδωμα.

ΕΛ. ΒΑΚΑΛΟ

Εικονογράφησις Γ. Βακαλό

Μιά ποιήτιμη, συμβουλή πού πρέπει να διαβάθη Κάθε γυναίκα

Θέλετε τούς άνδρες σας και τούς δικούς σας να
τούς βλέπετε διαρκώς φρέσκους και δροσερούς;
Συμβουλευσατέ τους να μεταχειρίζονται αποκλει-
στικά την πασίγνωστη πλέον

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΨΗ ΚΑΙ ΑΝΤΟΧΗ ΕΥΡΙΣΤΙΚΗ ΛΕΠΙΔΑ ΑΣΤΟΡ

διότι ή ξυριστική ΛΕΠΙΣ ΑΣΤΟΡ είναι ή
μόνη πού προσφέρει ένα τέλειο, απαλό
και γρήγορο ξύρισμα σ' όλες άνεξαιρέ-
τως τις έπιδερμίδες.

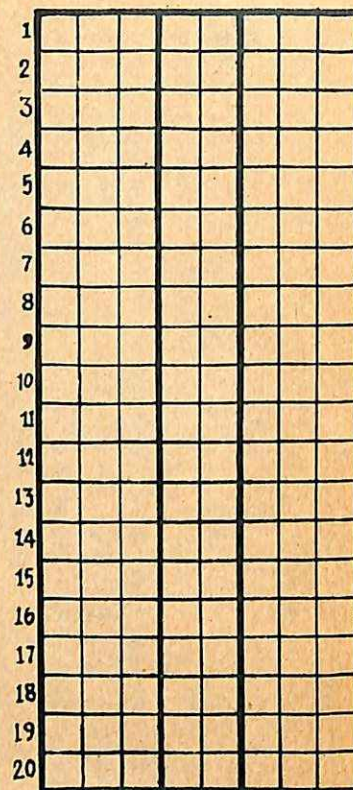
Κατασκευάζεται κατόπιν έπισταμένων
έρευνών πού έγιναν από κορυφαίους
έπιστήμονας όλου του κόσμου από ειδι-
κόν Σουηδικόν χάλυβα και με τά πλέον
σύγχρονα μηχανικά μέσα τύπου 1953
για να γίνη ό πιό απαραίτητος σύντρο-
φος της καθημερινής μας ζωής.

Ή λεπίς ΑΣΤΟΡ προσφέρεται στην
κατανάλωσι ως ή άνωτέρα λεπίς
ξύριματος στον κόσμο και πρό παν-
τός πωλείται εις την χαμηλήν τιμήν των

600 ΔΡΑΧ. ΕΚΑΣΤΗ
ΛΙΑΝΙΚΩΣ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΤΗΛ. 610715

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Συμπληρώστε οριζοντίως τά τε-
τράγωνα του σχεδίου με τις ζη-
τούμενες 20 λέξεις. Στις κεντρι-
κές στήλες, πού προσδιορίζονται
από τις δυο κάθετες έντονες
γραμμές, σχηματίζεται μία λαϊκή
παροιμία, πού θα τη διαβάσετε
απαθιάζοντας τά ζεύγη των γραμ-
μάτων, τό ένα μετά τό άλλο.

1: Όλα τά πράγματα γιά να
γίνουν καλά χρειάζονται... —
2: Άνθος με μεθυστικό άρωμα.—
3: Λέγεται από τούς ναυτικούς
για τον επωρήσιο άνεμο.— 4:
Θαυμάσιος, έξαιρετικός.— 5: Και
έτσι προσαγορεύεται ή Παναγία.
— 6: Έγχαράξις παραστάσεως
διά πίεσεως.— 7: Δεν είναι κύρι-
ον έργον κανενός.— 8: Χτυπούν
δταν ζαλιστούμε.— 9: Άγαπά
την πατρίδα μας.— 10: Την ά-
γαπημένη του την ήθελε με εέικο-
σι φθινόπωρα.— 11: Άνάθεσις
ή ανάληψις σπουδαίου έργου.—
12: Άτάραχος, ήσυχος.— 13:
Δέ λείπει από καμιά καμήλα.—
14: Υπερβάλλω την άξία.— 15:
Εύγενικό σπόρ.— 16: Ή Κρήτη
παράγει πολλά.— 17: Είναι και
ή σκληροειδής.— 18: Διαπαι-
δαγώγησις, μόρφωσις.— 19: Ά-
πό αυτά πρέπει να περάσετε ά-
παραιτήτως, όταν γυρίζετε από
ταξίδι.— 20: Είναι σοφοί χάρις
στην καλή γνώσι των πραγμάτων.

ΕΙΧΕ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΣ:

Ένας κτηνοτρόφος έχει διπλα-
σια πρόβατα παρά άλογα και τρι-
πλάσια γουρούνια παρά πρόβατα.
Άν όλα τά ζώα του είναι 360,
πόσα πρόβατα, άλογα και γου-
ρούνια έχει;

ΜΕ ΠΟΣΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ:

Μιά γυναίκα έχει πέντε ζευγά-
ρια γάντια. Με πόσους τρόπους,
μπορεί να διαλέξη ένα δεξι κι' έ-
να άριστερό γάντι, χωρίς τά δυο
αυτά γάντια ν' ανήκουν στο ίδιο
ζευγάρι;

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

4		14	
	6		12
5		11	
	3		13

Μπορείτε να συμπληρώσετε τό
παρακάτω μαγικό τετράγωνο κα-
τά τέτοιον τρόπο, ώστε τό άθροι-
σμα των αριθμών και οριζοντίως
και καθέτως και διαγωνίως να εί-
ναι παντού τριάντα τέσσερα;

Η ΠΕΡΙΦΡΑΣΙΣ

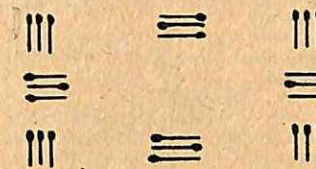
Δυο κτήματα έχουν την ίδια έ-
πιφάνεια: 200 τετραγωνικά μέ-
τρα. Όταν, όμως, θέλησαν να τά
περιφράξουν, διεπίστωσαν ότι για
τό ένα χρειαζόντουσαν 6 μέτρα
συρματόπλεγμα περισσότερο. Και
τά δυο είναι όρθογώνια. Μπορείτε
να βρήτε τις διαστάσεις των κτη-
μάτων αυτών;

ΤΑ ΖΥΓΙΑ

Ένας παντοπώλης έχει τέσσε-
ρα βαρύδια για τη ζυγαριά του
και μόνο μ' αυτά, εάν τά συνδυ-
άζη καταλλήλως, μπορεί να ζυγι-
ζη κάθε έμπορεύμα από 1 μέχρι
40 όκάδες. Μπορείτε να βρήτε των
πόσων όκάδων είναι τό κάθε ένα
από τά τέσσερα ζύγια;

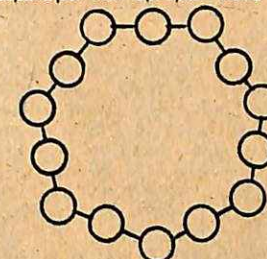
ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Κατωτέρω σας δίνουμε 24
σπίρτα. Όπως θα δήτε, κάθε
πλευρά έχει 3+3+3 = 9 σπάρτα.
Προσπαθήστε τώρα, αφού αφαιρέ-
σετε τέσσερα σπάρτα, να επιτύ-
χετε να έχη κάθε πλευρά πάλι ά-
θροισμα έννέα (9). Καταλαβαίνε-
τε, πως θα πρέπει να υπάρχει ό-
μοιομορφία στο σχήμα σας.

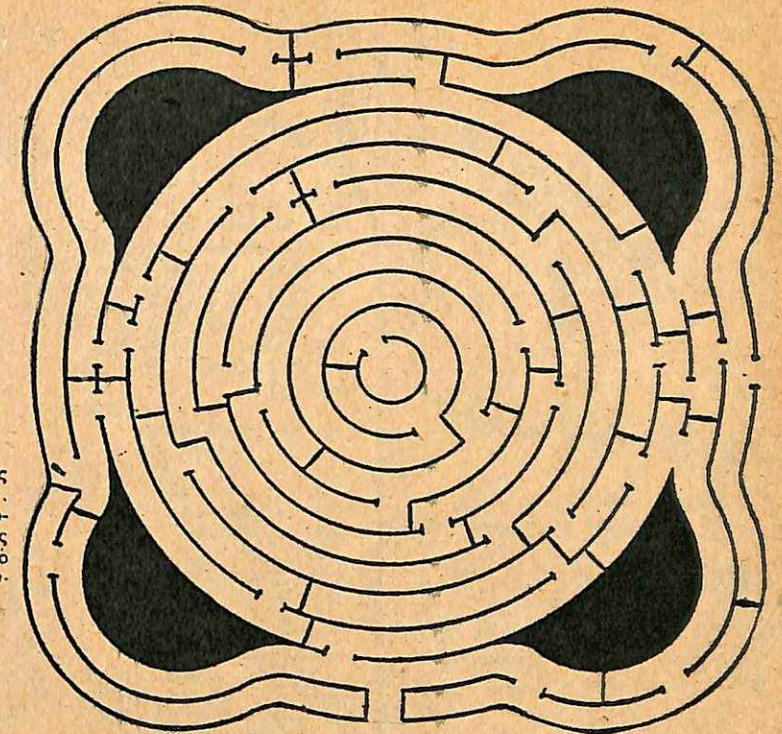

ΤΟ ΕΠΙΤΑΓΩΝΟ

Σας προσφέρουμε δεκατέσσερις
αριθμούς (από τό 1 έως τό 14).
Διαλέξτε όποιους θέλετε και το-
ποθετήστε τους στους κύκλους
του επιταγώνου. Πρέπει, όμως, τό
άθροισμα των αριθμών κάθε πλε-

ράς να είναι 19. Έπίσης δεν μπο-
ρείτε να χρησιμοποιήσετε τον ίδιο
αριθμό στην ίδια πλευρά. Δεν εί-
ναι δύσκολο να κάνετε την τοπο-
θέτησι.

Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Στό κέντρο αυτού του λαβύριν-
θου υπάρχει ένας κρυμμένος θη-
σαυρός. Θα τον ανακαλύψετε αν
κατορθώσετε να φθάσετε στο κέν-
τρο. Έμπρός, λοιπόν, ξεκινήστε.
Αποφεύγετε τις στοές χωρίς δι-
έξοδο και μη επιστρέψετε ποτέ
πίσω.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι δυο φωτογραφίες, πού βλέπετε κάτω, φαίνονται όμοιες. Άν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα
ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, πού υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις βρή-
τε, χρησιμοποιώντας, για εύκολία σας, τά ίδια τετράγωνα, πού σχηματίζονται από τούς αριθμούς και τά γράμματα, πού περιβάλλουν τη
δεύτερη φωτογραφία. Έτσι, την κάθε διαφορά μπορείτε να την έντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

Με Κλειδιά μάλια

Χρησιμοποιήστε και εσείς
το διαμυρμένο
ROUGE BAISER
PAUL BAUDEROUX - PARIS

Στρώνει ώρα, δεν σκάει το
χείλη και το σπουδαιότερο
δεν αφήνει αποτυπώματα.

Δοκιμάστε μία φορά το
ROUGE BAISER
και θα ένδουσιασθήτε.

GEN ANTIPOPOPEIA
Πραξιτέλους 42 • τηλ. 23-234

Επί 30 ετη

Εξυπηρετούμε
την πελατεία μας
με την καλύτερη
ποιότητα.

Παρκετίνη
IAMBO

Όλα Ρόδινα

Η ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ

Τεθλιμμένος ήταν πάλι ο Αριστείδης, όταν τον συνήντησε, η Αλκίβιας. «Είμαι, Αριστείδη, ο γιος σου», είπε, «και είμαι ο γιος σου». Κατόπιν, ο Αριστείδης, που λείπει ο λόγος, τον έπαινε, αλλά το χαμόγελο του ποτέ. Τούτη τη φορά, όμως, — όπως είπαμε, πρό μνήος — παραήταν ο Αριστείδης.

— Τι έπαθες πάλι, μωρέ Αριστείδη;

— Άς τα! Έτσι μου χεράται να πάω στο Καβούρι.

— Τι να κάμεις στο Καβούρι;

— Να πάρω μία, να πάω στο Καβούρι, να περάσω κανέναν αλήτη, να με καθαρίσει να ήσυχασα.

— Και γιατί ν' αυτόκτονήσης, Αριστείδη;

— Γιατί όλοι στην εταιρία, που εργάζομαι, έχουν πάρει προαγωγή. Έγώ εκεί δέκα χρόνια στην ίδια θέση.

— Πώς γίνεται, μωρέ Αριστείδη; Εσύ, και ξεύπνος είσαι, και εργατικός είσαι.

— Έλα ντέ!

— Κάτι θα συμβαίνει.

— Το μόνο που συμβαίνει, είναι ότι οι άλλοι είναι καταφερτζήδες: εγώ δεν τα καταφέρνω.

— Τι κάνουν, δηλαδή, οι άλλοι;

— Νά! Κάτι ξεσκονίσματα του υποδιευθυντού, κάτι δωράκια στο διευθυντή, τα καταφέρνουν.

— Κάμε το ίδιο και σύ.

— Πήγα να το κάμω και τάρκα χειρότερα. Πήγα να ξεσκονίσω μία μέρα τον υποδιευθυντή και αναποδογύρισα την καλαμαριά με το μελάνι στο πανταλόνι του.

— Άφησε τα ξεσκονίσματα και κάμε κανα δωράκι στο διευθυντή.

— Που λεφτά;

— Δεν χρειάζονται λεφτά ο Αριστείδη. Κράτησε κανένα δωράκι, απ' αυτά που θα σου δώσουν οι φίλοι στη δική σου τη γιορτή, και στείλτο στο διευθυντή σου.

— Ξέρεις ναχω γιορτή; Ξέρεις κανέναν Αριστείδη ναχω αγγίσει;

— Όπως πιάς, θ' αγγίσεις εσύ. Αν δεν έχεις γιορτή, γιόρτασε τα γενέθλιά σου. Δέ μου λέε; Πώς τον λένε το διευθυντή σου;

— Σταύρο.

— Νά σου ζήση. Λοιπόν, του Σταύρου πλησιάζει. Μία έβδομάδα πριν, πέρς στους φίλους σου, με τρόπο, ότι έχεις τα γενέθλιά σου. Κάποιος ή κάποια θα συγκινηθεί και θα σου κάνει ένα δώρο. Φύλαξέ το, και του Σταύρου στείλτο με την κάρτα σου στο διευθυντή.

Το σκέφτηκε και με ευχαρίστησε, για τη συμβουλή, ο Αριστείδης. Χθες τον ξανα συνάντησα.

— Λοιπόν, Αριστείδη;

— Άς τα!

— Πάλι άς τα;

— Μ' έκαψες. Είπα στο γραφείο ότι έχω τα γενέθλιά μου. Τάπα και έβγα από το γραφείο, και την ημέρα των υποτιθέμενων γενεθλίων, μούρχεται μία κουτά πελωρίων διαστάσεων, μ' ένα σημείωμα: «Από τους φίλους σου». Το φύλαξα, όπως μου είπες, το κουτί και, σε λίγες μέρες, που ήταν του Σταύρου, το πάω στο διευθυντή.

— Ένα μικρό δώρο για τη γιορτή σας, κύριε διευθυντά, του είπα.

— Ευχαριστώ, μου είπε δλος χαρά.

— Μπράβο, Αριστείδη.

— Τι μπράβο; Την άλλη μέρα, επί τη εορτή του, με απέλυσε, γιατί, όλο αυτό το πελωριο κουτί, είχε μέσα ένα ζευγάρι σκουλαρική της δεκάρας.

— Μά δεν το είχες ανοίξει, να ίδης τι είχε μέσα το κουτί;

— Δεν μου είπες να τ' ανοίξω.

— Έχεις δίκιο, να με συχωρήσεις.

— Μά το φαντάστηκες; Σκέψου την ώρα που άνοιξε το κουτί ο διευθυντής. Ξετύλιξε... ξετύλιξε... ξετύλιξε χαριτιά, ως που βρήκε τα σκουλαρική.

Και ξεκαρδίστηκε στα γέλια ο Αριστείδης.

Σας όρκίζομαι, ήταν η πρώτη φορά, που είδα τον Αριστείδη να γελάει. Μπράβο! Έτσι σε θέλω, Αριστείδη.

Ο ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

1 'Ο Αλέξανδρος κύτταξε την Όλυμπιάδα: «Λοιπόν, μητέρα, τί έχεις να πής;» ρώτησε. «Τίνος την τιμωρία ζητάς ο λαός της Μακεδονίας;» 'Η περήφανη βασίλισσα αποκρίθηκε: «Ό,τι έγινε, έγινε, για σένα, Αλέξανδρε. Ήταν ανάγκη. 'Ο Φίλιππος, Αρριδαίος, άσθενικός καθώς είναι, δε λογαριάζεται. Γι' αυτό δεν τον πείραζε ποτέ. Μά, σαν έμαθα, πως ο Αττάλος, στην Ασία, είχε ανακηρύξει, στην απουσία σου, νόμιμο βασιλιά της Μακεδονίας το νόθο της Κλεοπάτρας, μου ήρθε σαν τρέλα. Αυτό το παιδί θάταν πάντα εμπόδιο στα μεγάλα σου πεπραγμένα. Πίσω από τα ενόμιμα δικαιώματά του θα χώρωνονταν, κάθε φορά, για να σε χτυπήσουν, οι φιλόδοξοι κι' οι τυχοδιώκτες. Νά γιατί έπρεπε να πεθάνει. Μά, κάνω όρκο στο Δία, δεν άγγιξα τη γυναίκα. Κρεμάστηκε με τα ίδια της τα χέρια...». Σώπασε και τον κύτταξε μ' άγνια. «Δυστυχώς Κλεοπάτρα!» ψιθύρισε ο Αλέξανδρος, που ποτέ δεν εβρίσκε τη δύναμη να θυμώσει με τη μητέρα του. Αργότερα, ο Αντίπατρος του αφήθηκε τι είχε συμβεί.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: «Όλοι οι Έλληνες, εκτός από τους Σπαρτιάτες, αναγνωρίζουν τον Αλέξανδρο αρχιστράτηγό τους και υπάσχονται να τον ακολουθήσουν στην εκστρατεία εναντίον των Περσών. Γυρίζοντας στην Πέλλα ο νεαρός βασιλιάς γίνεται δεκτός σε θριαμβευτής από το λαό. Έξαφνα, όμως, ακούγεται μέσα από τα κλειστά μ' αφωνή: «Οι δολοφόνοι που άτησες πίσω σου, βασίλειά μου, λυναν το θάβρο του θρόνου σου με άδω αίμα!»

2 'Από την ημέρα της δολοφονίας του Φιλίππου, η Κλεοπάτρα ζούσε μέσα στην άγνια, κλεισμένη στον κοιτώνα της, με το παιδί της. Καταλάβαινε, πως η άνταρσία του θείου της, του Αττάλου, στην Ασία, έβαζε σε κίνδυνο τη ζωή του βρέφους. 'Η μοναδική εύχη της ήταν να την αφήσουν να το πάρει μακριά, να το κρύψει σ' ένα απόμικο χωριουδάκι, να τ' αναστήση, σαν κάθε μητέρα, για νάναι χαρά των ματιών της! Κάθε ψίθυρος, έξω από τον κοιτώνα της, την τρέλαινε, τη δούλευε, κάθε κρότος στην πόρτα, την έκανε να μαζεύεται σε μιάν άκρη, σφίγγοντας το μωρό στην άγκαλιά της. Έξαφνα, μιά νύχτα, βρόντηξαν τα κοντάρια των δολοφόνων. Έσπασαν οι πόρτες και μπήκε ο θάνατος: «Λυπηθήτε με», φώναξε γονατίζοντας, «μη μου πάρετε το παιδί μου!» Μά εκείνοι, σκληροί κι' άδυσώπητοι, άρπαξαν το παιδί, σύμφωνα με την έντολή, που είχαν λάβει από την Όλυμπιάδα. Τα χέρια τους έέσκιαν τα πέπλα της Κλεοπάτρας, μάτωσαν το στήθος το μητρικό, και το σπίτι γέμισε από το κλάμα του βρέφους και τις κραυγές της μητέρας: «Πάρτε κι' έμένα, λοιπόν, και σκοτώστε με, μαζί με το σπλάχνο μου, λύκοι!»

3 Λιπόθυμη έμεινε η Κλεοπάτρα στον κοιτώνα της και κανένας δε νοιάστηκε να την ξαναφέρει στη ζωή... Οι θερραπαινίδες της είχαν σκορπίσει απ' τον τρόμο. Σαν ήρθε στα σύγκαλά της, κι' αναθυμήθηκε εκείνο πουχε γίνεται, σαν είδε την έρημη κάμαρα και τον άδειο της κόρφο, ένοιωσε να σαλεύουν τα φρένα της. «Δέ μ' άφησαν νάρθω μαζί σου, παιδί μου, μά θα με βρης να σε περιμένω στον Αδην». Κι' άρπάζοντας τη ζώνη της, που λυμένη σερνόταν στο πάτωμα, έκαμε θηλειά και κρεμάστηκε μέσα σ' εκείνη την κάμαρα, όπου την είχε οδηγήσει νύφη ο Φίλιππος... Γύρω της, τη στερνή ώρα, θ' αναδύθηκαν, σίγουρα, πλήθος φαντάσματα, μ' αίνιγματική έκφραση στα χείλη. Κι' ανάμεσά τους, η νέα γυναίκα, που κάποτε ήταν έρωτευμένη μ' έναν άπλο αξιωματικό της βασιλικής φρουράς, θ' αναγνώρισε το πικρό και σαρκαστικό πρόσωπο του Πausανία.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 34, 41, 64, 65

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

1: ΜΑΣΤΟΡΙΑ, 2: ΓΑΡΔΕΝΙΑ, 3: ΕΝΑΝΤΙΟΣ, 4: ΥΠΕΡΟΧΟΣ, 5: ΔΕΣΠΟΙΝΑ, 6: ΕΝΤΥΠΩΜΑ, 7: ΠΑΡΕΡΓΟΝ, 8: ΜΗΛΙΓΙΑ, 9: ΦΙΛΕΛΛΗΝ, 10: ΠΑΡΑΣΧΟΣ, 11: ΑΠΟΣΤΟΛΗ, 12: ΓΑΛΗΝΙΟΣ, 13: ΚΑΜΠΟΥΡΑ, 14: ΥΠΕΡΤΙΜΩ, 15: ΞΙΦΑΣΚΙΑ, 16: ΧΑΡΟΥΠΙΑ, 17: ΑΠΟΦΥΣΙΣ, 18: ΑΝΑΤΡΟΦΗ, 19: ΤΕΛΩΝΕΙΑ, 20: ΕΜΠΕΙΡΟΣ.

Η παροιμία είναι: ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΓΕΛΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΣΟΥ ΦΥΤΡΩΝΕΙ.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ

1.— Όχι. Γιατί, όπου να έτελέση μία πλήρη περιστροφή γύρω απ' τον Ήλιο, ο τελευταίος μετατοπίζεται στο διάστημα κατά 600 περίπου εκατομμύρια χιλιόμετρα, παρασέρνοντας τη Γη και όλους τους άλλους πλανήτες.

2.— Πολύ μεγάλη, 5000 — 50000 βόλτα. Δεν είναι, όμως, αίσθητός, γιατί η ισχύς του είναι ασήμαντος, 1)1000 του άμπερ, το πολύ.

3.— Ναι, πολλά. Δεκάδες είδη υπενοππίων παράγουν μέλι. Έπειδή, όμως, δε ζουν ομαδικώς, όπως οι μέλισσες, είναι αδύνατον να συλλεγή το μέλι τους.

4.— Ναι. Το καθαρό οξυγόνο και το διοξείδιο του άνθρακα.

5.— Ναι. Το φθόριο είναι κίτρινο, το χλωρίο πράσινο, το οξείδιο του άνθρακα ερυθρόφαιο.

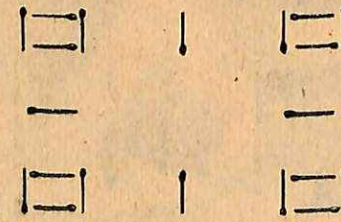
6.— Ναι. Άρκει να περιστρέ-

ψουμε ταχύτητα ένα κομμάτι μέταλλο, για να δημιουργηθούν μέσα του ρεύματα επαγωγής από το γήινο μαγνητικό πεδίο.

7.— Ναι. Πολλά έντομα, ιδίως τα παρασιτικά, όπως η φυλλοξήρα.

8.— Έξω των δυτικών άκτων της Πελοποννήσου, όπου το βάθος φθάνει τα 4.400 μέτρα.

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

ΠΟΣΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΣ
80 Πρόβατα, 40 άλογα, 240 γουρούνια.

Η ΠΕΡΙΦΡΑΣΙΣ

Του ένδς κτήματος αι διαστάσεις είναι είκοσι επί δέκα και του άλλου είκοσι πέντε επί όκτώ.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Αριθμοί που λείπουν (από τα άριστερά στα δεξιά):

Πρώτη σειρά:	15 και 1
Δεύτερη »	9 και 7
Τρίτη »	10 και 8
Τετάρτη »	16 και 2

ΤΟ ΕΠΤΑΓΩΝΟ

Άρχίζοντας από πάνω και ακολουθώντας τη διεύθυνση των δεικτών του ρολογιού:

1 — 13 — 5, 12 — 2, 11 — 60, 10 — 3, 9 — 7, 8 — 4, 14.

ΤΑ ΖΥΓΙΑ

Τα τέσσερα ζύγια είναι των 1, 3, 9 και 27 όκάδων.

ΕΙΣΘΕ ΚΑΛΟΙ ΓΟΝΕΙΣ;

1 Ναι, 2 Όχι, 3 Όχι, 4 Όχι, 5 Ναι, 6 Ναι, 7 Όχι, 8 Ναι, 9 Ναι, 10 Όχι, 11 Όχι, 12 Όχι, 13 Όχι, 14 Όχι, 15 Όχι, 16 Όχι, 17 Ναι, 18 Όχι, 19 Ναι, 20 Ναι.

ΤΟ ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στη δεύτερη φωτογραφία υπάρχουν οι έξι 12 διαφορές:

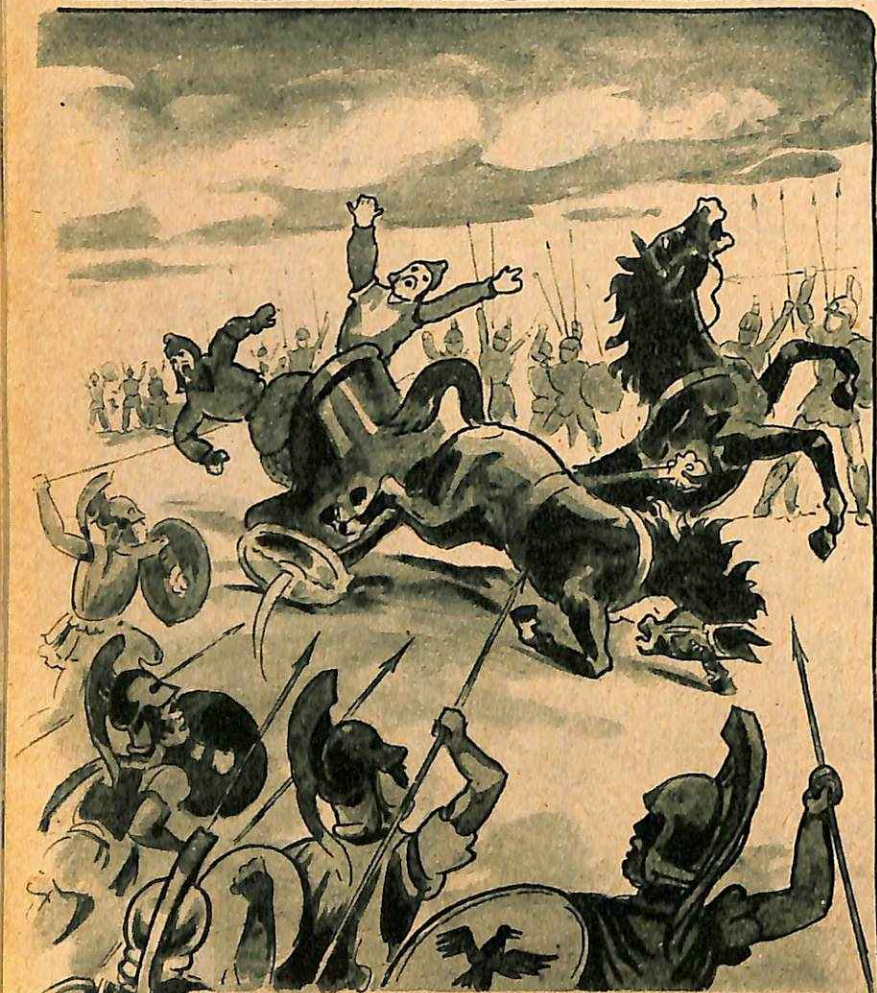
Α 1: Προστέθηκαν λουλούδια στους θάμνους. — Α2 και 3: Διακρίνονται οι κορμοί των θάμνων. — ΑΒ 3 και 4: Το ράμφος της πάπιας άνοιξε. — Β 3: Το κεφάλι της πάπιας στρογγύλεψε. — Β 5 και 6: Το μαξιλάρι μεγάλωσε. — Γ 2: Τα μαλλιά φαίνονται και από το άλλο μέρος του λαιμού. — Γ 3 και 4: Το άσπρο τμήμα του μαγιό έγινε μαύρο. — Γ 5 και 6: Το μαξιλάρι απέκτρισε δυό σκούρες λωρίδες. — Δ 2: Τα μαλλιά μάκρυναν. — Δ 4: Το άριστερο χέρι στολίστηκε με βραχιόλι. — Δ 5: Η φωτεινή κηλίδα πάνω στην πάλια χάθηκε. — Δ 5 και 6: Στο σημείο αυτό κόντηνε το μαξιλάρι.

ΜΕ ΠΟΣΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ

Με 20 τρόπους μπορούν να φερεθούν τα νάντια.

4 Τὸ τραγικὸ τέλος τῆς Κλεοπάτρας καὶ τοῦ παιδιοῦ της, συγκίνησαν βαθειὰ τὸν Ἀλέξανδρο, ποὺ δρῆκε δύσκολο νὰ συγχωρήσῃ τὴ μητέρα του γιὰ τὸ διπλὸ ἐγκλημα. Ἡ Ὀλυμπιάδα, μὲ σπαραγμὸ, πρόσεξε τὴν ἀλλαγὴ στὴ συμπεριφορὰ του ἀπέναντί της. Κατάλαβε, πὼς τὰ χάδια της καὶ ἡ στοργή της, δὲν εἶχαν πιά τὴ δύναμι νὰ πρᾶνουν τὸ θυμὸ, ποὺ ἐβράζε μέσα του. Τελικὰ, πῆρε ἡ ἴδια τὴν ἀπόφασιν, ποὺ ἦταν ἡ χειρότερη τιμωρία γι' αὐτήν: Ν' ἀποχωριστῇ τὸ γιό της. Κάλεσε τὴν πιστότερη θεραπαινίδα της: «Λαννίκη, φεύγω γιὰ μακρινὸ ταξίδι», τῆς εἶπε: «Ὁ ἀδελφός μου, μαθαίνω, εἶναι ἀρρωστος καὶ θὰ πάω γιὰ λίγο κοντά του. Ἔτσι νὰ πῆς στὸν Ἀλέξανδρο, ἂν ρωτήσῃ γιὰ μένα. Μοῦ ἔφεραν, πὲς του, τὴν εἰδησιὰς ἐσθνικάς».

5 Μέσα στὰ γεγονότα, ποὺ ἀκολούθησαν ἀμέσως, τὸ ἕνα πρὸ σοβαρὸ ἀπ' τὸ ἄλλο, ἐκείνη ἡ κρίσις ξεχάστηκε. Τὰ δάρβαρα ἔβην ἐνώθησαν καὶ ἀπειλήσαν τὴ Μακεδονία: Θράκες, Τριβαλλοί, Παίονες καὶ Δάκες, Ἰλλυριοί κι' Ἀγριᾶνες. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν τοὺς ἄφησε τὸν καιρὸ νὰ διαδοῦν τὰ σύνορα.... Πέρασε τὸ Νέστο καὶ δρέθηκε στὰ ριζὰ τοῦ Αἴμου.... Ἐξάφνα, εἶδε κατὰμαυρα τὰ ψηλῶματα ἀπὸ ὀπλοφόρους. Τί νὰ κάμῃ τότε; Νὰ περάσῃ τοὺς στενωπούς, θὰ χυμοῦσαν ἐπάνω του κι' ἀπ' τὰ δυὸ βουνολάγια. Ἄν, πάλι, στεκόταν ἐκεῖ, θὰ ριχνόταν ἐπάνω στὶς φάλαγγες ὁ ἐχθρὸς, μὲ προπέτασμα τ' ἄρματα, ποῦχε τάξει κατὰ μέτωπο. Τέλος, σοφίστηκε κατὶ σπιουδαῖο, ποὺ ἀφῆκε κατὰπληκτους τοὺς ἐχθρούς: «Μόλις δῆτε τὰ ἄρματα νὰ κινοῦν κατ' ἐπάνω σας», εἶπε στοὺς συντρόφους του, «ἐανοίξετε δρόμο, στὴ μέση τῆς φάλαγγας, νὰ περάσουν, χωρὶς νὰ σὰς θλάψουν. Κι' ὕστερα ριχτῆτε τοὺς ἀπ' τὰ πλάγια!» Ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ φάλαγγες ἀνοίξαν τὶς τάξεις κι' ὅπου τὸ ἔδαφος δὲν ἐπέτρεπε ν' ἀνοιχτοῦν, οἱ Μακεδόνες ὀπλίτες ἐφτίζαν ἕνα προτεῖχισμα μὲ τὶς ὑψωμένες ἀσπίδες. Χίλιοι πεντακόσιοι σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς δαρδάρους κι' οἱ ἄλλοι σκόρπισαν πανικόβλητοι.

6 Ἔτσι ἐσθῆσε ἐκείνη ἡ ἀνταρσία. Οἱ κλέφτες, ποὺ ἐσηκώθηκαν ὕστερα, γύρω ἀπὸ τὸν Ἰστρο, δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη. Ὁ νεαρὸς βασιλιάς, ποὺ ἡ φαντασία του ἦταν ἀνεξάντλητη σὲ στρατηγικὰ ἐπινοήματα, ἐφτιαξε σχεδίες μὲ δέρματα, καὶ τὶς γέμισε μὲ ξερά χορτά. Ἐσπλωμένοι πάνω σ' αὐτές, σὰ νᾶπαιζαν μιά εὐχάριστη φάρσα σὲ φίλους, οἱ Μακεδόνες πέρασαν τὸ πλατὺ ποτάμι κι' οἱ Κέλτες ἀπόμειναν ἀναυδοί, ὅταν τοὺς ἀντίκρυσαν μπροστά τους. Ἀμέσως οἱ ἄρχηγοὶ τοὺς προχώρησαν καὶ χαιρέτησαν τὸν Ἀλέξανδρο. Ὁ βασιλιάς θαύμασε τὸ ἀρεϊμάνιο παράστημά τους. «Εἶναι τίποτε ποὺ νὰ φοβάστε στὸν κόσμο;» τοὺς ρώτησε, περιμένοντας, ἴσως, πὼς θάκουγε τ' ὄνομά του. «Ἐνὰ μόνον», ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι θαρρετά, «μὴπως πῆσῃ ὁ οὐρανὸς ἐπάνω στὰ κεφάλια μας!» Καὶ ἀμέσως πρόσθεσαν, μ' ἕνα χαμόγελο: «Μ' ἕνα σύμμαχο, ὅμως, σὰν κι' ἐσένα, οὔτε κι' αὐτὸ τὸ φοβόμαστε!» Ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ πολὺ κολακεύτηκε ἀπ' τὴν ἀπάντησιν, πῆρε ἀρκετοὺς στὸ στρατὸ του. Ἔτσι, δάμασε ὁ νεαρὸς βασιλιάς τοὺς λαοὺς τοῦ βορρᾶ, ποὺ γιὰ λίγο τὸν εἶχαν ἀπειλήσει.

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

7 Ἦρβαν, ὅμως, εἰδήσεις σοβαρώτερες, ποὺ πολὺ ἀνησύχησαν τὸν Ἀλέξανδρο. Ἐνῶ αὐτὸς πολεμοῦσε στὸν Αἴμο, οἱ ἐχθροὶ του, στὴν Ἑλλάδα, ἐβγάλαν τὴ φῆμιν, πὼς εἶχε σκοτωθῇ ἀπ' τοὺς Κέλτες. Τὸ νέο, ποὺ διαδόθηκε σὰ σπινθήρας ἀπὸ τὴ μιὰ πολιτεία στὴν ἄλλη, ἀναψε πυρκαϊὰ στὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θῆβα. Τὸ μῖσος τοῦ Δημοσθένει τὴν ὑποδαύιζε μὲ φανατισμό... Πρῶτοι οἱ Θηβαῖοι, ποὺ εἶχαν ξεχάσει τὴν ἡττὰ τους στὴ Χαιρώνεια, σήκωσαν κεφάλι, χτύπησαν τὴ μακεδονικὴ φρουρὰ στὴν Καμεία καὶ σκότωσαν τὸν Ἀμύντα καὶ τὸν Τιμόλαο. Μὲ τὸ σύνθημα, πῆρε τ' ἄρματα ὅλη ἡ πόλις καὶ πολίόρκησε τὴν ἀκρόπολιν, ὅπου ἦταν ὠχυρωμένοι οἱ Μακεδόνες. Μιά διάδοσις εἶχε ἡλεκτρίσει τοὺς Θηβαίους: Ὁ Δημοσθένης κι' οἱ Ἀθηναῖοι ἦταν στὸ δρόμο. Οἱ Ἡλείοι ἐδίωξαν τοὺς Μακεδονόφιλους. Ταραχές ἐσεσηκώθηκαν καὶ στὴν Ἀρκαδία καὶ Αἰτωλία. Ὅλες οἱ ἐλληνικὲς πολιτεῖες ποθοῦσαν νὰ ξαναβροῦν τὴν παλὰ ἀνεξαρτησίαν τους. Ἡ ἑνωσις τοὺς θάραινε.

8 «Θὰ τοὺς δείξω πὼς εἶμαι ζωντανός!» φώναξε μὲ ἀγανάκτησιν ὁ Ἀλέξανδρος καί, σὰν ἀστραπὴ, πέταξε ἀπ' τὸ βορρᾶ στὸ νότον. Πρῶτο φτάσῃ ἀκόμα ἡ εἰδήσις, πὼς εἶχε περάσει τὶς Θερμοπύλες, ἐκεῖνος εἶχε κιάλας στρατοπεδεύσει μπροστά στὴ Θῆβα, κόβοντας τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀθήνα, ποὺ λογάριζε νὰ τὴ χτυπήσῃ δεύτερη. Ὁ Δημοσθένης μ' ὀνόμασε παιδάριο, εἶπε, ὅταν χτυποῦσα τοὺς Τριβαλλοὺς καὶ Ἰλλυριοὺς, καὶ μ' εἰράκιον ὅταν μῆκα στὴ Θεσσαλία. Τώρα δὲ μὲ δὴ ἄντρα μπροστά στὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν! Μὴ θέλοντας νὰ χτυπήσῃ πρῶτος ἐλληνικὴ πολιτεία, πρότεινε στοὺς Θηβαίους συμβιβασμό, μὰ ἐκεῖνοι, σὲ ἀπάντησιν, ἀρχισαν τὴν ἐπίθεσιν. Τ' ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστὸ: Ἡ πατρίδα τοῦ Πελοπίδα καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα παραδόθηκε στὶς φλόγες καὶ μόλις πρόλαβε ὁ Ἀλέξανδρος νὰ σώσῃ τὸ σπῆτι τοῦ Πινδάρου! Μονομιάς ἔσπασε τὸ κίνημα τῆς Ἑλλάδος. Ἀρκαδὲς, Ἡλείοι καὶ Αἰτωλοὶ, ζήτησαν συγγνώμην. Μὰ ἐκεῖνος περιμένε τὴ φωνὴ τῆς Ἀθήνας! ὅταν φρικτὸ, νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ πολεμήσῃ τὴν πόλιν, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε ὁ Ἀριστοτέλης.

9 Οἱ Ἀθηναῖοι γιῶρταζαν τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, ὅταν πρόσφυγες ἀπὸ τὴ Θῆβα ἔφεραν τὴν εἰδησίαν τῆς καταστροφῆς. Ἀμέσως, ἡ τελετὴ σταμάτησε κι' ὁ λαὸς ξεχύθηκε μὲ θρήνους, νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν ὑπαίρου μῆσα στὰ τείχη, ὅτι μποροῦσε. Τέλος, ἐστεῖλαν πρέσβεις στὸν Ἀλέξανδρο καὶ ζητοῦσαν εἰρήνην, παρακαλῶντάς τον μόνον νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ μὴν παραδώσουν τοὺς Θηβαίους πρόσφυγες, ποὺ τοὺς εἶχαν ζητήσει αὐτοῦ. «Κρατῆστε τὸ ἱερὸ ἔθιμό σας», τοὺς μῆνυσε ἐκεῖνος, «ἐγὼ τοῦτο μόνον ζητῶ γιὰ ἐγγύησιν τῆς εἰρήνης, ποὺ τόσες φορές ἔχετε παραβῇ: Νὰ μοῦ στείλετε τοὺς δέκα ῥήτορες ποὺ σὰς ἐσεσηκώσαν, καὶ προπαντός, τὸ Λυκούργον, τὸν Ὑπερίδην καὶ τὸν Δημοσθένην. Μεγάλῃ ταραχῇ ἐσεσηκώθη τότε τὸ ἄστυ τῆς Ἀθῆνας. «Ὅλοι στὴν Πνύκα!», φώναξε ὁ Δημοσθένης. Σήμερα παίζεται ἡ τιμὴ τῆς πατρίδας! Στὴ Συνέλευσιν ἐκείνῃ τοῦ δήμου, μίλησε πρῶτος ὁ Φωκίων: «Νὰ μιὰ εὐκαιρία, διατάλασε, νὰ δείξουν οἱ δέκα ῥήτορες, πὼς δὲ λογαριάζουν τὸν κίνδυνον μπροστά στὴν ἀσφάλεια τῆς πατρίδας. Ἀλλῶς, θὰ φανοῦν κατώτεροι ἀπὸ πολλὰς γυναῖκες, ποὺ, κατὰ καιροὺς, θυσιάστηκαν γι' αὐτὴν».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

5 Λεωτά Ευθυμίας

3 ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Η μικρή ομάδα των περιηγητών έφτασε στους καταρράκτες του Νισαγάρα. Εκεί, ο οδηγός σταματά, ξεροβήχει και αρχίζει:

— Τώρα, θα παρακαλέσω τις κυρίες να σωπάσουν για λίγο, ώστε ν' ακούσουμε τον πάταγο του νερού.

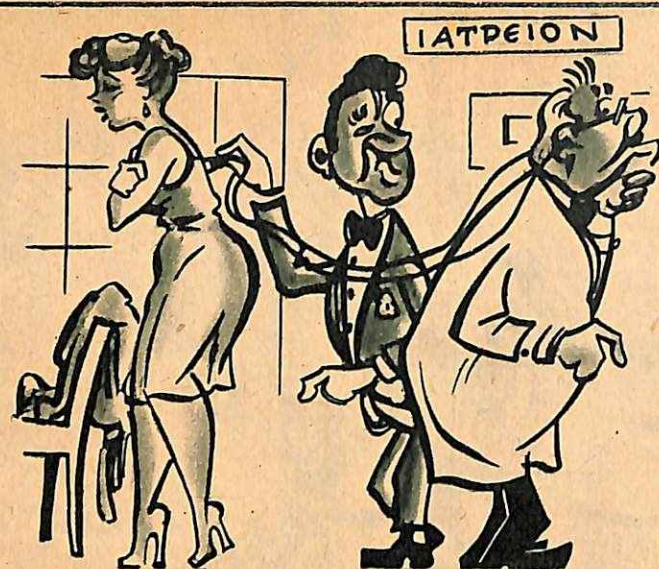
Ο δάσκαλος: Θέλω να μου δώσης τον ακριβή όρισμό της λέξεως «χήρας».

Ο μαθητής: «Χήρα» είναι μία γυναίκα, που έζησε τόσο πολύ με τον άντρα της... ώσπου εκείνος πέθανε.

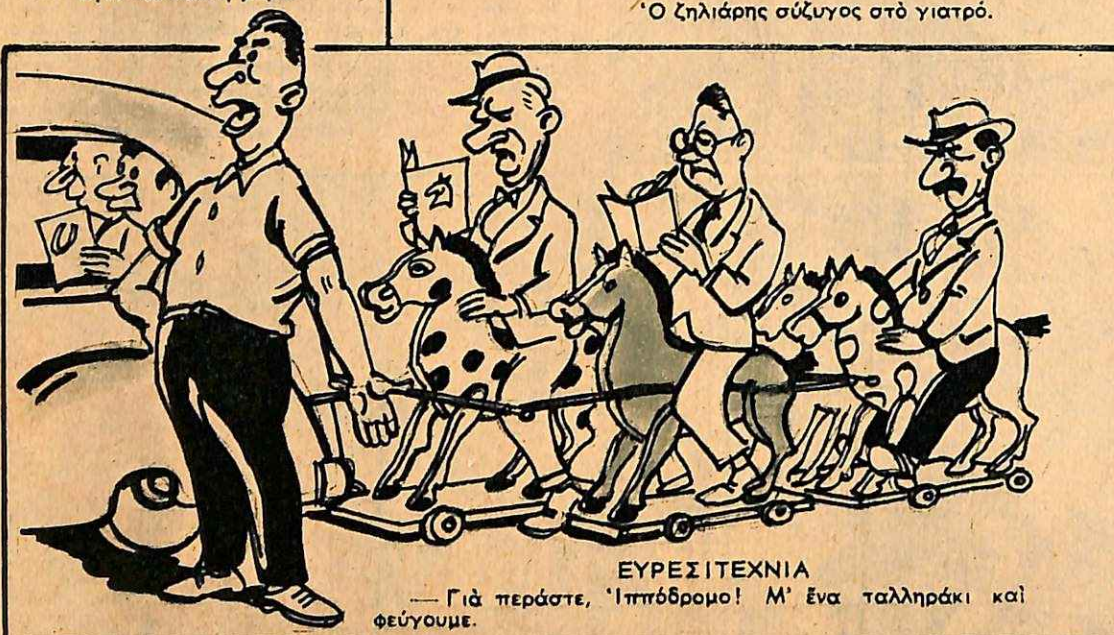
Δύο μικροί συζητούν... οίκαγε-νειακά.

— Έσένα ό μπαμπάς σου, τι κάνει;

— Ό,τι του λέει ή μαμά.

Ο ζηλιάρης σύζυγος στο γιάτρο.

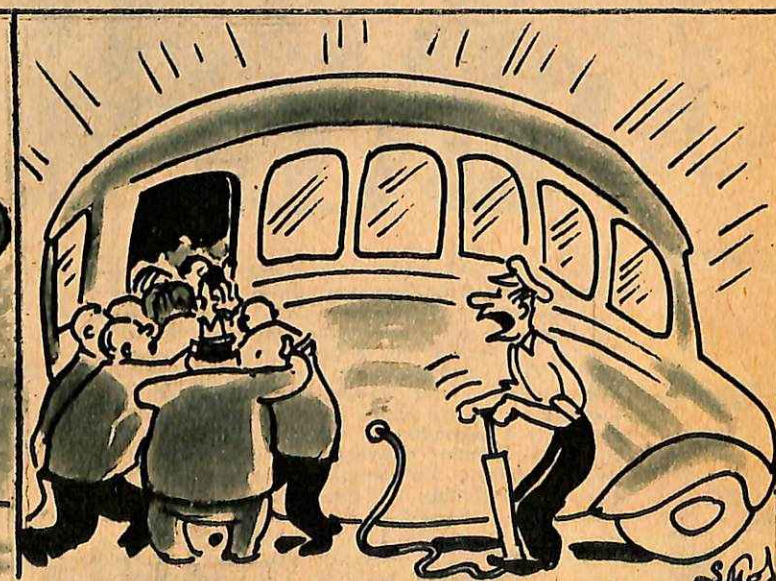
ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑ

— Για περάστε, 'Ιππόδρομο! Μ' ένα ταλληράκι και φεύγουμε.

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

— Αφού επιμένεις, ας πιούμε μία μπύρα, αλλά στο πόδι, γιατί είμαι διασπαστικός.

Ο εισπράκτωρ. — Μη σπρώχνετε, κύριοι. Κάνω το-πο για να μπήτε όλοι.

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Μία υπηρέτρια πηγαίνει στο ταχυδρομείο για να παραλάβει ένα συστημένο γράμμα στο όνομα της. Ο υπάλληλος της παρουσιάζει το διδύλο παραλαβών και της λέει:

— Βάλε εδώ μία υπογραφή.
— Τι υπογραφή;
— Τι δάξεις στο τέλος, όταν γράφης γράμματα;
— Α, κατάλαβα, λέει η υπηρέτρια και σημειώνει μέσα στο διδύλο:

«Σε φηλό μαί αγάπι Καλήνπι».

Ο ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ

Η μητέρα πηγαίνει τον κανακάρη της στο σχολείο και δίνει στη δασκάλα ένα σωρό οδηγίες:

— Ο Νικόλας μου, είναι παρά πολύ ευαίσθητος, λέγει. Να μη τον τιμωρήσετε ποτέ. Αν κάνει καμμιάν άταξία, δεν έχετε παρά να δείρετε το παιδάκι, που κάθεται πλάι του. Αυτό θα τρομάξει το Νικόλα και θα καθίση φρόνιμα.

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

Ο ηλικιωμένος λόρδος μπαίνει καμαρωτός - καμαρωτός στη λέσχη του και λέει στους φίλους του:

— Θα ήθελα να σας είχα χθες κοντά μου, να βλέπατε μία νέα και όμορφη κοπέλλα πεσμένη μπροστά στα πόδια μου.

— Κάνετε μήπως πεντικιούρ, μυλόρδε μου; τον ρώτησε κάποιος κακεντρεχής.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Στο δολάν κάθεται η ώραία και προκλητική νέα, που μαθαίνει να οδηγεί. Δίπλα της, κάθεται ο «εκπαιδευτής» της που, καταμαγευμένος από την όμορφιά της, σκύβει σε μία στιγμή και της δίνει ένα φιλή στο στόμα. Η νέα τα χάνει, αφήνει το τιμόνι και το αυτοκίνητο τρακάρει επάνω σ' ένα στύλο.

— Βλέπετε, της λέει σοβαρά - σοβαρά ο εκπαιδευτής. Δεν έχετε ακόμη αποκτήσει την ψυχραιμία που χρειάζεται. Μία καλή οδηγός, δεν αφήνει ποτέ της το δολάν, δι. τίποτε και αν της συμβεί.

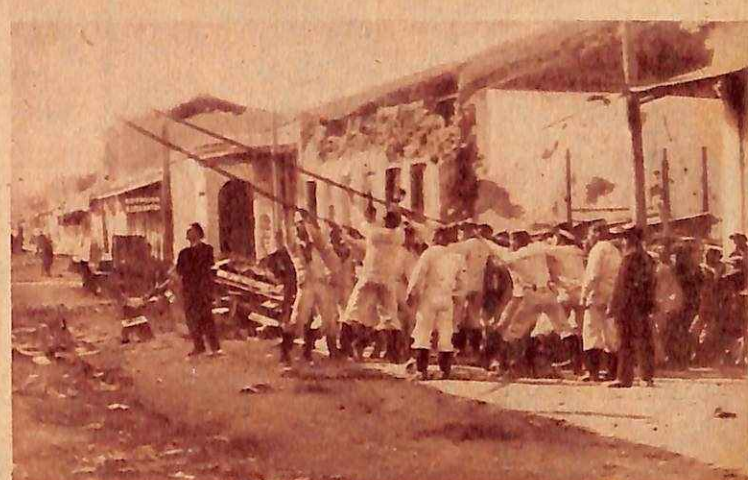
>>>ΝΙΕΒΙ!<<<<Ο>>>>Σ...

Μία ολοκληρω δεκαετία πολέμων έσδωσε από τη μνήμη μας ένα παρελθόν που δεν είναι και τόσο μακρινό. Η σελίδα αυτή θα μάς βοηθήσει να ξαναθυμηθούμε όλα

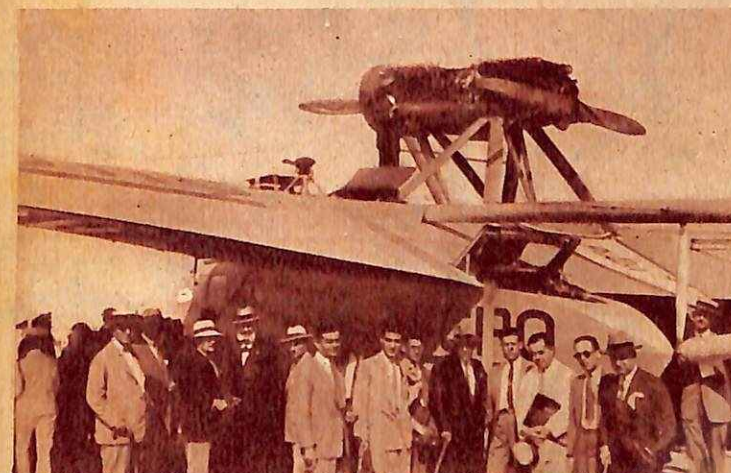
έκείνα τα γεγονότα και περιστατικά, που ήσαν άλλοτε τα «φλέγοντα ζητήματα της ημέρας», ή έδιναν στην καθημερινή μας ζωή τον τόνο που τη χαρακτήριζε.

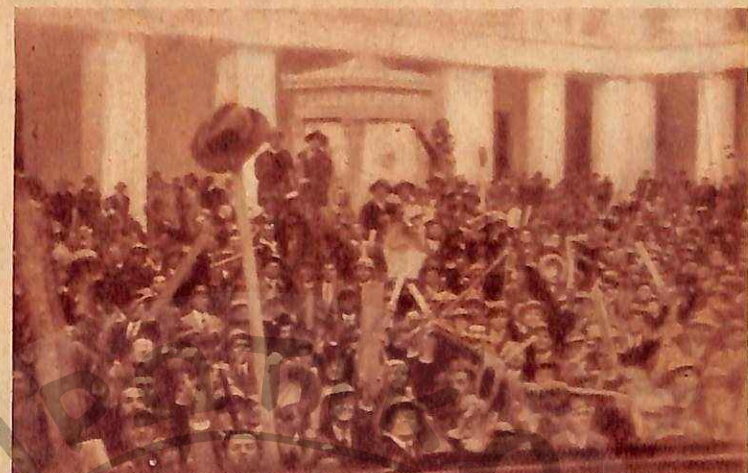
1928: Ένας τρομακτικός σεισμός ξεθεμελίωσε την ώραία πόλη της Κορίνθου κι' έδύθηκε σε πένθος τους κατοίκους της και το Πανελλήνιο. Χοιράστηκε πολύς μόχθος και άρωγή, από κάθε πλευρά, για να ξαναγίνει η Κόρινθος μία πόλις γεμάτη ζωή.

1928: Οι σεισμοί της Κορίνθου, συνεκίνησαν τότε όλον τον κόσμο. Όπως και στους έφετεινούς σεισμούς της Επτανήσου, έτσι και τότε, οι συμμαχικοί στόλοι προσέφεραν κάθε είδους βοήθεια. Στη φωτογραφία, Άγγλοι πεζοναύτες ξεκαθαρίζουν τα έρείπια.

1925: Το πρώτο ύδροπλάνο που εγκαινιάζει την αεροπορική συγκοινωνία μεταξύ Αθηνών — Ρώμης, φθάνει στον αερολιμένα του Φαλήρου. Το γεγονός είναι σημαντικό για τη χώρα μας. Το αεροπλάνο είναι Ιταλικό και ανήκει στην εταιρία «Αεροσπρέσσο».

1929: Στο Πανεπιστήμιο Αθηνών ξεσπάει μεγάλη φοιτητική απεργία, που αναστατώνει επί τρεις μήνες την πρωτεύουσα. Οι φοιτηταί προβαίνουν σε ζωηρές εκδηλώσεις, τόσο μέσα στο προαύλιο του Πανεπιστημίου, όσο και στους γύρω χώρους.

1931. Το φάσμα ενός νέου παγκόσμιου πολέμου απειλεί πάλι την ανθρωπότητα. Σ' έναν τέτοιον πόλεμο, το αεροπλάνο θα παίξει το σημαντικότερο ρόλο και γι' αυτό όλες τις χώρες οργανώνονται μαθήματα αεραμύνης, τα οποία παρακολουθούν όλοι οι πολίτες.

1928: Η κοντή φούστα είναι στο «ξενίθ» της, αλλά τα μαγιό δεν έννοούν ακόμα να την ακολουθήσουν στην προκλητικότητά της. Είναι πολύ «εκλειστά». Κι' έτσι ενώ η κοντή φούστα αποκαλύπτει τις ώραίες γάμπες, τα μαγιό κρύβουν τα ώραία σώματα.

Ο ΦΘΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΥΑ
— Βλέπεις; Αυτή φορεῖ
να κι' ἐγώ εἶμαι σκεπασ-
μέ φύλλα!